EPICA

SALUT, RĂMAS-BUN ȘI TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTRE ELE

„În decursul unei singure seri, Jennifer E. Smith reușește să surprindă fiecare nuanță perfectă și dureroasă a primei iubiri. N-aș fi vrut ca noaptea — sau cartea aceasta — să se termine vreodată." — SARAH DESSEN
AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

JENNIFER E. SMITH

În noaptea dinaintea plecării la facultate, Clare și Aidan mai au un singur lucru de făcut: să-și dea seama dacă vor să rămână împreună sau să se despartă. În decursul celor douăsprezece ore, ei retrăiesc toate momentele care le-au marca relația, încercând să găsească ceva din trecutul lor care să-i ajute să decidă pe ce drum vor să meargă. Noaptea le va îndruma pașii către prieteni și familie, peisaje familiare, locuri neașteptate, adevăruri dureroase și descoperiri surprinzătoare. Dar pe măsură ce orele trec și dimineața se apropie, la fel se întâmplă și cu inevitabila lor despărțire. Întrebarea este: va fi un rămas-bun sau adio?

Noul roman al lui Jennifer E. Smith explorează deciziile dificile pe care trebuie să le luăm atunci când calea dragostei nu se întretaie cu cea a vieții.

De aceeași autoare:

Ficțiune contemporana pentru adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-21-5

JENNIFER E. SMITH

SALUT, RĂMAS-BUN ȘI TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTRE ELE

Traducere din limba engleză şi note de
OFELIA AL-GAREEB

EPICA
București, 2017

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEŞAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

HELLO, GOODBYE, AND EVERYTHING IN BETWEEN
by Jennifer E. Smith
Copyright © 2015 by Jennifer E. Smith

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-21-5

Bucureşti, 2017

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, JENNIFER E
Salut, rămas-bun şi tot ce se întâmplă între ele /
Jennifer E. Smith; trad.: Ofelia Al-Gareeb — Bucureşti :
Epica, 2017
ISBN 978-606-8754-21-5
I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Lui Jenn, cu toată recunoștința mea

PROLOG

Când Aidan deschide ușa, Clare se ridică pe vârfuri, îl sărută și, preț de un moment, pare a fi o seară ca toate celelalte.

— Salut, spune ea, imediat ce face un pas înapoi, și îi surâde.

— Salut.

Se privesc timp de câteva secunde, neștiind niciunul prea bine cum să înceapă.

— Deci, spune Clare în cele din urmă.

Aidan schițează un zâmbet.

— Deci.

— Bănuiesc că asta e.

El încuviințează.

— Bănuiesc că asta e.

— Ultima seară, zice ea, iar el își înclină capul spre ea.

— Știi că nu trebuie să fie.

— Aidan...

— Știu, știu, continuă el, ridicând mâinile. Dar nu prea poți să mă învinuiești, nu-i așa? Încă mai am un pic de timp la dispoziție ca să te fac să te răzgândești.

Clare aruncă o privire la ceasul ei de mână, care sclipește în lumina soarelui la asfințit.

— Numai douăsprezece ore, anunță ea, apoi clatină din cap. Nu-mi vine să cred că asta e tot ce ne-a mai rămas.

— Și asta numai dacă nu dormim.

— Cu siguranță nu vom pierde timpul dormind, îi spune ea, scoțând din buzunarul rochiei o bucată de hârtie împăturită.

— Avem mult prea multe de făcut.

Aidan ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că nu e o listă de motive pentru care ar trebui să ne despărțim...

— Nu e, îi confirmă ea, în timp ce-i întinde hârtia, privindu-l cum o studiază uluit. M-am gândit doar că ne-ar prinde bine un plan.

— Și ăsta e planul?

Ea dă afirmativ din cap.

— Ăsta e.

— Bine, zice el, inspirând adânc. În cazul ăsta, ar trebui să mergem.

Pornesc împreună în direcția mașinii, dar, la jumătatea drumului, Clare se oprește în loc, brusc, ciudat de emoționată, cu inima bătându-i cu putere în piept. Se uită spre Aidan cu o oarecare panică în privire.

— Asta e o nebunie, nu-i așa?

— Ce anume? o întreabă el.

— Faptul că plecăm mâine, răspunde ea, ridicând puțin vocea. Că, după tot acest timp, mai avem doar douăsprezece ore. Vreau să spun... suntem în sfârșit aici, știi? La capătul drumului.

— Sau, îi reamintește el, la începutul lui.

Clare nu spune nimic; vrea cu disperare să-l creadă, dar, stând acolo, pe cale să facă ceva atât de important, i se pare imposibil.

— Ai încredere în mine, îi cere Aidan, luând-o de mână. În douăsprezece ore se pot întâmpla multe.

PRIMA OPRIRE

Liceul

6:24 P.M.

În mașină, Aidan se oprește înainte de a răsuci cheia în contact și, pentru o fracțiune de secundă, Clare își imaginează că sunt în drum spre o cină, sau un film, sau în altă parte, zău așa, fie chiar și într-o plimbare cu mașina, fără vreo țintă sau un scop anume, ceea ce, de atâtea ori până atunci, a fost singurul lucru din planurile lor. Serile lor par să înceapă mereu așa: ei doi stând în Volvo-ul prăfuit al lui Aidan, încercând să hotărască ce să facă.

Însă în seara asta e diferit.

Nu e câtuși de puțin un început. În seara asta e un sfârșit.

Mâna lui Aidan încă șovăie deasupra cheilor, iar Clare aruncă o privire spre bucata de hârtie din poala ei. În timp ce a parcurs mica distanță de drum spre casa familiei Gallagher — un drum pe care îl străbătuse de circa o mie de ori în ultimii doi

ani — a împăturit și despăturit foaia de atâtea ori, încât aceasta e deja moale și șifonată.

— Poate c-ar trebui pur și simplu să pornim sau ceva de genul ăsta, propune Aidan, uitându-se pieziș la ea. Pur și simplu să mergem până ce ajungem în Canada.

— Canada, zici? îl întreabă Clare, încruntându-se. Vrei să fugim?

El ridică din umeri.

— Bine. Atunci, poate până în Wisconsin.

Ea întinde mâna și o așază pe ceafa lui, acolo unde părul roșcat este proaspăt tuns scurt, într-un mod care îl face să pară cumva mai în vârstă.

— Plec mâine-dimineață la prima oră, spune ea blând. Mașina este deja încărcată. Iar tu ai avionul la prânz.

— Știu, este el de acord, dar nu vrea să se uite la ea.

Ține ochii fixați pe ușa închisă a garajului.

— Uite ce cred eu că trebuie să facem: Hai să renunțăm la tot!

— La facultate? îl întreabă ea, lăsând mâna să cadă.

— Da, răspunde el, de data aceasta dând din cap aprobator. Cui îi trebuie? Hai mai bine să fugim împreună. Numai pentru un an sau cam așa ceva. Vom începe o nouă viață. La țară. Sau, și mai bine chiar, pe o insulă pustie.

— *Chiar* ți-ar sta bine într-o fustă din frunze și iarbă.

— Vorbesc serios, spune el, cu toate că ea știe că nu e așa.

El e doar disperat și trist, emoționat și surescitat, extrem de incert în timp ce se îndreaptă în mare viteză spre linia invizibilă care le va separa viețile într-un *înainte* și un *după*. La fel ca și ea.

— Aidan, spune ea calmă, iar de data aceasta privirea ei o întâlnește pe a lui. Asta chiar se întâmplă. Mâine. Fie ce-o fi.

— Știu, recunoaște el.

— De aceea trebuie să aflăm ce să facem în legătură cu situația noastră.

— Bine, dar...

— Ba nu, spune ea, întrerupându-l.

Ridică foaia.

— Să nu mai vorbim. Am vorbit toată vara și n-am ajuns la nicio concluzie. Ne-am tot învârtit în cerc: să rămânem împreună, să ne despărțim, să rămânem împreună, să ne despărțim...

— Să rămânem împreună, încheie Aidan, zâmbind ușor forțat.

Clare râde.

— Ideea este că suntem incurabili. Așa că hai să nu mai vorbim. Deocamdată, hai să mergem cu mașina, bine?

El se apleacă înainte, întinzând mâna spre cheia din contact, și apoi pornește motorul.

În regulă, spune el.

Prima oprire nu este foarte departe și merg în tăcere, toate priveliștile familiare ale orașului alunecând dincolo de geamurile mașinii: podul de peste defileu, drumul pe marginea căruia sunt înșiruiți pini, pavilionul din parc. Clare încearcă să le cuprindă cu privirea pe toate în timp ce trec în goană pe lângă ele, deoarece știe că, atunci când se va întoarce de Ziua Recunoștinței, ar putea fi o persoană cu totul diferită și că, din această cauză, toate astea ar putea să pară diferit. Și ceva o sperie. Astfel încât,

una câte una, încearcă să le memoreze pe toate: fiecare copac, fiecare stradă, fiecare casă.

Așa începuse totul în această dimineață, când s-a trezit panicată la gândul că va trebui să-și ia rămas-bun. Nu doar de la oameni: Aidan, firește, și cea mai bună prietenă a ei, Stella, sora lui Aidan, Riley, și amicul lui, Scotty, plus o mână de alți prieteni care încă mai sunt prin preajmă.

Însă mai era și orașul în sine. Toate punctele de reper care au făcut parte din copilăria ei. Nu putea să plece fără să se ducă în centrul orașului încă o dată sau să cumpere o ultimă felie de pizza din locul lor preferat. Nu putea să plece pur și simplu fără o ultimă excursie la plajă, o ultimă petrecere, un ultim drum pe lângă liceu.

Astfel încât alcătuise o listă. Dar n-a durat mult până să-și dea seama că cele mai multe lucruri care însemnaseră ceva pentru ea erau, desigur, legate de Aidan. Locul acesta era un soi de oraș-fantomă, presărat cu evenimente importante și amintiri din relația lor de aproape doi ani.

Așa că această noapte se transformase în altceva; un tur nostalgic, o călătorie în trecut, o plimbare pe aleea amintirilor. Ar fi o modalitate pentru ea de a-și lua rămas-bun de la orașul în care trăise toată viața ei și poate — cumva — și de la Aidan.

Nu se poate abține să nu se înfioare puțin la acest gând și apasă butonul de pe portiera mașinii, închizând geamul de pe partea ei.

Aidan îi aruncă o privire.

— Bate prea tare vântul? o întreabă, ridicând geamul de pe partea lui, iar ea dă aprobator din cap. Însă e mai mult decât atât. Este aceeași groază rece ca gheața care o cuprinde de fiecare dată când începe să-și imagineze; nu doar momentul în care își ia rămas-bun, ci tot ceea ce vine după aceea: durerea care îi va urmări cu certitudine pe coastele opuse ale continentului, atât de puternică, încât o poate simți chiar și acum, când el este la numai câțiva centimetri de ea.

Adevărul e că ea încă mai așteaptă ca inima să aprobe decizia pe care mintea ei deja a luat-o. Dar nu mai are timp.

Când ajung la aleea care duce spre liceu, Aidan se încruntă:

Așadar, spune-mi, îi cere el în timp ce cotesc în fața clădirii alcătuite din numeroase corpuri și aleg un loc de parcare. De ce, mai exact, ne aflăm aici?

E sfârșitul unei după-amiezi de vineri la mijlocul lui august și școala zace tăcută și pustie. Deși a petrecut patru ani aici, Clare are deja probleme în a-și aminti senzația pe care o oferă locul atunci când este plin de elevi, toată lumea revărsându-se pe ușile din lemn pentru a ajunge pe peluza din față. Au trecut de-abia două luni, dar, cumva, totul pare să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— Deoarece, spune ea, întorcându-se spre Aidan, este prima oprire de pe listă.

— Știu *asta*, zice el. Dar de ce ai ales-o?

— Aici ne-am întâlnit, îi explică ea în timp ce coboară din mașină. Și ideea este s-o luăm de la zero.

— În cazul ăsta, e un soi de căutare de comori *cronologică*.

— Nu e deloc o căutare de comori. E mai curând ca un curs de recapitulare.

— Și ce recapitulăm?

Ea îi zâmbește pe deasupra mașinii.

— Povestea noastră.

— Așadar, ceva de genul cele mai mari succese ale noastre, spune el, răsucind cheile mașinii pe deget în timp ce merge alături de ea și, pentru moment, e ca și cum restul nu s-ar fi întâmplat.

Chiar acum, în această secundă, el nu este persoana pe care ea o cunoaște mai bine decât oricine, căci a redevenit puștiul cel nou, cel care își făcuse apariția în prima zi din clasa a unsprezecea, tot numai păr roșu și pistrui și de-o înălțime ridicolă, ivindu-se de nicăieri și răscolind-o.

Lumina cade piezișă în spatele lui, forțând-o pe Clare să mijească ochii în timp ce-l studiază preț de câteva secunde.

— Ți-am spus vreodată, îl întreabă ea, că obișnuiam să întârzii la engleză în fiecare zi, astfel încât să pot da peste tine în drumul tău spre algebră?

— Ei bine, acum îmi pare oarecum rău, zice Aidan, iar ochii i se îngustează. Dacă aș fi știut *asta*, aș fi încercat să fiu mai punctual.

— N-ar fi contat, precizează ea, amintindu-și de felul în care el obișnuia să apară pe după colț, cu cărțile îndesate la subraț, asemenea unei mingi de fotbal, ratând întotdeauna clopoțelul de intrare, la început fiindcă se rătăcea, iar mai apoi fiindcă mereu reușea să piardă noțiunea timpului.

— Te-aș fi așteptat toată ziua. Probabil că te-aș fi așteptat la nesfârșit.

Ea nu vorbește serios, desigur, dar în zâmbetul lui există ceva nostalgic.

— Da? o întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Da.

— Mi-aș dori să o faci în continuare, zice el, cu toate că nu cu tristețe, ci pe un ton liniștit, egal, un adevăr simplu, o cerere cinstită.

Dar asta lasă totuși o urmă.

— Trebuie să încetezi să mai faci asta, îi cere Clare. Încetează să fii tu cel romantic.

Aidan pare surprins.

— Poftim?

— Nu e cinstit, îi spune ea. Detest faptul că tu ești tipul de treabă aici. Nu e ca și cum când *vreau* să o rup cu tine. Mă omoară numai să mă gândesc la asta, dar încerc să fiu practică. Începând de mâine, vom fi la un milion de kilometri unul de altul și n-are nicio noimă să fac asta altfel. Așa că trebuie să încetezi.

— Să încetez... să fiu romantic? întreabă Aidan, părând amuzat.

— Da.

— Te-ai gândit vreodată că poate că tu trebuie să încetezi să mai fii atât de practică?

Clare oftează.

— Unul din noi trebuie să fie.

— Cea care a plănuit o căutare de comori romantică pentru ultima noastră noapte? vrea el să știe, petrecându-și brațul după umerii ei și strângând-o ușor.

Ea își dă ochii peste cap.

— Nu e o căutare de comori.

— Mă rog, orice o fi, consider că este suspect de romantic pentru o persoană enervant de practică, zice el, trăgând-o mai aproape.

Capul ei ajunge numai până la pieptul lui, așa că e nevoită să-și ridice bărbia pentru a se uita la el. Când o face, el se apleacă să o sărute și, cu toate că s-au mai sărutat de o mie de ori – s-au sărutat chiar și în această parcare – tot o face să i se strângă stomacul, și brusc o cuprinde îngrijorarea când se gândește cât de puține sărutări le-au mai rămas.

Se îndreaptă împreună spre treptele de la intrare și Clare trage de mânerele imensei uși duble din lemn, însă aceasta nici nu se clintește. Ciocăne de câteva ori, în caz că înăuntru ar putea fi un paznic, dar nu răspunde nimeni.

— Mai sunt câteva săptămâni până ce începe școala, remarcă Aidan. Sunt sigur că nu e nimeni aici vineri seara.

— M-am gândit că poate are loc școala de vară sau ceva...

— N-ai vrea să terminăm cu asta?

Clare clatină din cap, neștiind sigur cum să-i explice că tocmai ăsta este scopul întregii seri. Să cuprindă doi ani într-o ultimă noapte; să azvârle toate bucățile din cutie și apoi să le pună la loc în ordinea corectă, astfel încât ei să poată vedea întreaga poveste întinzându-se în fața lor.

Și astfel să-și poată lua rămas-bun.

Dar, ca să facă asta, trebuiau să înceapă cu începutul.

— Ba nu, spune ea, privind în sus la clădirea din piatră. Trebuie să fie o cale de a intra. Este primul loc în care ne-am văzut...

Aidan surâde.

— La ora de științele pământului a domnului Coady.

— Întocmai, confirmă ea. Nu că tu ți-ai aminti...

— Ba sigur că-mi amintesc...

— Ba nu. Cel puțin nu prima zi.

— O, zău așa! exclamă Aidan, râzând. Cum ar putea cineva să nu-și amintească *de tine*?

— Imposibil, susține ea, cu toate că știe că nu este adevărat.

Lui Clare i s-a spus în multe feluri — isteață și amuzantă, hotărâtă și talentată —, dar memorabilă cu siguranță nu face parte dintre ele. Cel mai importante lucruri despre ea — cele de care este cea mai mândră — sunt evidente de îndată ce ajungi să o cunoști. La o primă privire, nu iese cu aproape nimic în evidență: păr șaten și ochi căprui, înălțime medie și înfățișare obișnuită. În cea mai mare parte a timpului încearcă să-și vadă de ale ei, ceea ce mereu a fost în regulă pentru ea: ai putea să te descurci mult mai rău în liceu. Însă asta înseamnă că, înainte de Aidan — care se rătăcise la ora ei de științele pământului la începutul clasei a unsprezecea —, niciun băiat nu o remarcase cu adevărat până atunci.

În acea zi, el se așezase în banca din spatele ei. Profesorul împărțea geode pentru a circula prin clasă și, când i-a venit

rândul, Clare a prins-o în căuşul palmelor. Arăta ca o piatră obişnuită pe dinafară, dar înăuntru era plină de cristale purpurii strălucitoare. Când s-a întors să i-o dea puştiului celui nou, el nu şi-a luat privirea de la piatră. Dar mai târziu — după ce în cele din urmă o remarcase, după ce amândoi şi-au dat seama că era începutul a ceva —, ea avea să se gândească întruna la acel moment. Deoarece asta era senzaţia pe care o avea atunci când era cu el: ca şi când fusese toată viaţa ei o piatră, obişnuită şi anostă, şi abia atunci când l-a întâlnit pe el ceva s-a crăpat înlăuntrul ei şi ea a început să strălucească.

— Trebuie să intrăm, spune ea acum, simţindu-se ciudat de disperată.

Aidan o priveşte ciudat.

— Chiar contează?

— Da, răspunde ea, zgâlţâind încă o dată mânerul uşii, deşi e clar inutil. Trebuie să începem ca la carte.

Clare ştie că el nu înţelege de ce este atât de important pentru ea, iar ea nu este sigură c-ar putea să-i spună, chiar dacă ar încerca. Problema e că ceasul ticăie cu repeziciune spre a doua zi, când totul se va schimba. Şi acest plan pentru ultima lor noapte petrecută împreună se presupunea că avea să fie un lucru pe care ea să-l poată controla.

Toată vara, Clare cercetase cu atenţie descrierile sălilor de curs, hărţile campusului şi mesajele noii ei colege de cameră, încercând să capete o imagine mai clară a cum va arăta noua ei viaţă. Dar, oricât de mult a citit, oricât de multe a încercat să

afle, îi este imposibil să-şi imagineze detaliile. Şi asta nu e partea cea mai grea.

E mult mai mult. Nu ştie dacă va fi capabilă să se împartă între introducerea în psihologie şi istoria Japoniei sau dacă va găsi pe cineva cu care să stea în sala de mese în acele prime zile cruciale, când tot felul de necunoscuţi încep să se coaguleze în grupuri de prieteni asemenea cimentului care se întăreşte.

Nu ştie dacă se va înţelege cu colega ei de cameră, o fată din New York, cu numele de Beatrice St. James, care pare să vrea să vorbească numai despre ce trupe va vedea vara asta şi care — bănuieşte Clare — va sfârşi prin a tapeta pereţii camerei lor cu afişe de la concerte.

Nu ştie nici dacă este o greşeală să-şi lase acasă paltonul până în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, dacă va găsi că este de nesuportat să împartă baia cu alţi douăzeci de oameni, dacă fetele de pe coasta de est se vor îmbrăca diferit faţă de fetele de aici din Chicago. Nu ştie nici dacă va ieşi în evidenţă sau îşi va vedea de-ale ei, se va scufunda sau va înota, dacă îi va fi dor de acasă sau va fi independentă, fericită sau nefericită.

Şi, cel mai important, nu ştie dacă va putea să supravieţuiască tuturor acestor lucruri fără să-l aibă pe Aidan la capătul celălalt al firului.

Acum, ea face un pas înapoi în faţa uşii din lemn, oftând învinsă.

— Ăsta, recunoaşte ea, nu e un început grozav.

Aidan ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Adică, nu crezi că e destul de aproape de ce voiai?

— Destul de aproape nu este destul de bine.

— *Firește* că nu, spune el, dându-și ochii peste cap, dar o urmează oricum în timp ce ea își croiește drum de-a lungul clădirii, dincolo de parcare, de sala de spectacole și de întreaga aripă de est, până ce ajung în spate.

De fiecare dată când trec pe lângă o altă ușă, unul din ei se repede să o încerce, dar absolut toate sunt încuiate.

Într-un final, chiar în spatele școlii, stau la fereastra de la parter a sălii de clasă a domnului Coady, cu mâinile făcute căuș pe geam în timp ce privesc înăuntru. Încăperea este întunecată și tăcută, tabla ștearsă, băncile negre acoperite cu un strat subțire de praf, pietrele și alte mostre depozitate în ordine în casete așezate de-a lungul peretelui opus.

— Arată altfel, zice Aidan. Nu-i așa?

Alături de el, Clare încuviințează.

— Aproape că totul pare mai mic sau ceva de genul.

— Probabil pentru că noi suntem acum niște studenți mari și tari, spune Aidan zâmbind, și amândoi fac un pas înapoi.

Îi pune o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că n-am putut intra.

Ea nu-i răspunde; în schimb, își ridică privirea spre capătul de sus al marii ferestre, apoi își trece degetele de-a lungul marginilor, înainte să bată ușor în sticlă.

— Mă întreb dacă... începe ea, dar Aidan o întrerupe.

— Nici vorbă, spune el. Să nu te-aud.

— Mă întreb dacă am putea pătrunde prin efracție, zice ea, ignorându-l.

— Glumești?

Ea clipește spre el.

— Oarecum.

— Nu cred că este timpul propice să fim arestați, spune el, îmbujorându-se așa cum se întâmplă de fiecare dată când se simte frustrat din cauza ei. Am impresia că UCLA[1] s-ar putea să nu fie de acord cu astfel de lucruri și n-am nevoie să-i ofer tatei un alt prilej pentru a fi dezamăgit de mine. Nu când sunt pe punctul de-a pleca de aici.

— Da, dar...

El ridică o mână, oprind-o înainte ca ea să poată continua.

— Pariez că nici Dartmouth[2] n-ar fi prea încântat în legătură cu asta, îi amintește el, apoi gesticulează spre fereastră. În plus, suntem chiar aici. Îmi dau seama că sintagma „destul de aproape" nu face parte din vocabularul tău, însă de ce este atât de important pentru tine?

— Deoarece..., răspunde ea, întinzând foaia de hârtie, care este acum făcută ghemotoc în mâna ei. Deoarece este ultima noastră noapte. Și se presupune că va fi perfectă. Și dacă nu putem să facem nici măcar asta cum trebuie...

Chipul lui Aidan se înmoaie.

[1] University of California, Los Angeles – Universitatea din California.
[2] Dartmouth College, Hanover, New Hampshire – Colegiul Dartmouth.

— Asta nu-i o metaforă, zice el. Dacă nu bifăm tot de pe lista asta, nu înseamnă decât că putem să ne adaptăm unei situații diferite. Și ăsta e un lucru bun, știi?

— Ai dreptate, spune ea, înghițind în sec. Știu că ai dreptate.

Dar, totuși, se simte inexplicabil de tristă. Deoarece, firește, Aidan așa ar gândi. El vrea cu disperare ca totul să meargă între ei. Dacă ar păși peste o porțiune de trotuar pe care ar scrie chiar acum cu cretă în culori vii, *Clare și Aidan ar trebui neapărat să se despartă în seara asta*, el tot ar reuși cumva să minimalizeze importanța frazei, să o răstălmăcească și să o facă să sune pozitiv.

Poate că lumea nu este plină de semne atât de mult pe cât este plină de oameni care încearcă să folosească orice dovadă pot găsi pentru a se convinge că speranța lor se adevărește.

Pentru Clare, pare destul de limpede că un început ca acesta nu este un semn bun, și acest gând îi provoacă o mică scânteie de satisfacție: perspectiva ca ea să fi avut dreptate tot timpul și că acum chiar și universul este de acord că singurul lucru logic care a rămas de făcut este să se despartă de Aidan.

Însă asta este urmată de un puternic val de mâhnire la gândul de-a o face, așa că se apropie de el, simțindu-se puțin nesigură.

Aidan o cuprinde imediat în brațe și, preț de o clipă, rămân așa. În depărtare, un motor de mașină se trezește la viață și câteva păsări cârâie deasupra capetelor lor. În jurul lor, cerul pălește din albastru în cenușiu, marginile devenind încețoșate, iar Clare își lipește obrazul de bumbacul moale al cămășii lui Aidan.

— Ți-a sugerat cineva măcar o dată că s-ar putea să ai probleme cu autocontrolul? o întreabă el zâmbind, dându-se un pas înapoi.

Ia cu blândețe foaia din mâna ei și o netezește iar.

— Se pare că asta exclude și numărul opt.

— Balul de toamnă, spune ea dând din cap a încuviințare. Primul nostru dans.

— Corect, zice el. Nicio șansă să intrăm în sala de sport. Mare păcat că nu-mi este îngăduit să fiu romantic, căci altminteri te-aș fi convins să dansezi cu mine, chiar aici.

— E în regulă, spune ea. Deja ți-am văzut mișcările.

— Nu pe toate. Dar nu-ți face griji. Seara abia a început. Păstrez ce e mai bun pentru mai târziu.

— De-abia aștept, îi spuse ea, dându-și seama cât de serios vorbește.

Orice s-ar întâmpla mai târziu, încă mai au restul nopții.

Și poate că asta va fi de-ajuns.

Îl ia de braț, rezemându-se de el în timp ce pornesc înapoi spre mașină. Se stârnește o adiere de vânt și, pentru prima dată, Clare își dă seama că e ușor tăios: un indiciu de toamnă timpurie. În mod normal, îi place această perioadă a anului și, în ultimele săptămâni, ori de câte ori a spus cuiva despre Dartmouth, ei au adus vorba despre căderea frunzelor în New Hampshire: nuanțele de roșu strălucitor, de galben și de portocaliu, împrăștiate peste campus și dincolo de acesta. Clare n-are nici cea mai mică îndoială că, odată ajunsă acolo, va fi de acord că este încântător. Dar, în momentul de față, nu vrea să se gândească la sosirea noului anotimp. Vrea doar să trăiască în acesta cât de mult poate.

Sunt aproape de mașină, când ea se oprește brusc.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, aruncând o privire peste umăr. Intenționam să iau un suvenir.

— Deci *este* o căutare de comori.

— Mă gândeam c-ar putea să fie drăguț. Știi tu, să am ceva din fiecare loc în care ne-am oprit în noaptea asta.

Aidan se apleacă spre ea.

— Ești sigură că ăsta nu e doar un plan elaborat de a fura toate acele pietre prețioase din sala de științele pământului?

— Cred că „prețioase" e o exagerare, zice ea. Dar, nu.

Bine, atunci, spune el, oprindu-se să ia o piatră obișnuită de la picioarele lui.

Este gri ca ardezia și cu marginile rotunjite, iar el o freacă cu poala cămășii lui în carouri înainte să i-o înmâneze cu o privire solemnă.

— Poftim, spune el, iar Clare îi simte greutatea în palmă.

Își trece degetul mare peste suprafața netedă, gândindu-se la prima zi când l-a văzut în clasă, la felul în care chipul lui se luminase atunci când el răsucise piatra pentru a găsi toate acele cristale purpurii, ca și cum ar fi fost o prăjitură cu răvaș sau un ou de Paște, cel mai frumos gen de surpriză.

— Prin puterea cu care am fost învestit, rostește Aidan acum, în calitate de elev cu nota nouă în primul an de științele pământului la domnul Coady, este plăcerea mea să te informez că această mică gemă este acum considerată oficial prețioasă.

Și iată partea uimitoare: acum era.

A DOUA OPRIRE

Pizzeria

7:12 P.M.

Un timp, cei doi stau pur și simplu în față la Slices, uitându-se prin vitrina aburită la toate chipurile necunoscute.

— Nu le-a trebuit prea mult să se mute, nu-i așa? comentează Aidan, mijind ochii spre un separeu care le aparținuse unora dintre colegii lui de lacrosse și care acum este ocupat de un grup de eleve din clasa a zecea, toate cu ochii în telefoanele mobile.

— Dă uitării ce-a fost..., rostește Clare fără efort, cu toate că și ea se simte puțin neliniștită.

După trei săptămâni în care și-a tot luat rămas-bun — trei săptămâni în care și-a luat rămas-bun de la prietenii care au plecat unul câte unul —, are senzația e că orașul ar trebui să fie pustiu acum. Dar aici arată ca în fiecare seară, iar localul este ticsit, plin de râsete, pălăvrăgeală și gălăgie.

Doar că nu mai sunt râsetele, pălăvrăgeala și gălăgia *lor*.

Aidan se întoarce pentru a o privi în față, cu ochii lui albaștri luminoși.

— Dă-mi voie să ghicesc, spune el, frecându-și palmele una de cealaltă, mimând seriozitatea. Primul loc în care am vărsat ceva pe tine.

Clare clătină din cap.

— Nup!

— Primul loc în care m-ai văzut împiedicându-mă? Prima dată când m-ai văzut mâncând patru felii de pizza în mai puțin de zece minute? Prima dată când am făcut trucul cu ambalajul unui pai?

— Primul loc unde am vorbit, spune ea, întrerupându-l, căci ea știe că ar putea să dureze toată noaptea. Nu c-ar fi fost cine știe ce conversație, însă *a fost* prima dată când tu mi-ai adresat cuvinte adevărate.

— A, da, face el. Acum îmi amintesc. Sunt aproape sigur că ți-am spus că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată și apoi te-am cerut chiar acolo, pe loc.

— Ești pe-aproape, îi confirmă Clare zâmbind. Mi-ai cerut să-ți dau parmezanul.

— Ah, exclamă el. Una dintre replicile mele de agățat mai puțin folosite.

— La mine a funcționat, spune ea în timp ce deschide ușa.

Înăuntru, restaurantul e plin de aburi și de mirosul de roșii și mozzarella. În colțul îndepărtat este doar un singur cuplu de vârstă mijlocie, aplecați deasupra farfuriilor de pizza și părând deranjați de haosul din jurul lor. Dar, altminteri, cam toată

lumea de acolo are sub optsprezece ani. Așa a fost dintotdeauna, după cum oricine poate să își amintească — locul acesta nu este neapărat un restaurant, ci mai degrabă un loc de luat masa în afara campusului, un loc de întâlnire după ore, un local frecventat de elevii de liceu. Cu separeurile tapițate cu piele crăpată și mesele simple cafenii, cu șirul de jocuri video îmbătrânind de-a lungul peretelui și cu regula strictă conform căreia feliile sunt preparate numai în format standard, locul ăsta pare să fi aparținut dintotdeauna populației mai tinere a orașului.

Dincolo de ușă, Aidan se oprește brusc, iar Clare vede că masa lor obișnuită este ocupată de câțiva elevi din clasele mai mici, care fac parte din echipa de lacrosse. Când aceștia îl observă pe Aidan, se ridică agitați în picioare, dar el le face semn cu mâna să se așeze la loc.

— Îmi pare rău, zice unul dintre ei.

Arată ca o versiune mai tânără a lui Aidan, rotund la față, lat în umeri și relaxat, dar toată încrederea lui în sine dispare la vederea fostului căpitan al echipei. În glasul lui se distinge o notă de venerație în timp ce îi cere scuze.

— Am crezut că deja plecaseși din oraș.

— Tocmai sunt pe punctul de-a o face, răspunde Aidan, bătându-l pe spate. Mâine plec.

— Antrenamentele încep imediat?

Aidan încuviințează.

— Pre-sezonul.

— Ei bine, baftă, omule, îi spune băiatul, iar alți câțiva îi întrerup cu urările lor de bine. De-abia aștept să-mi povestești totul de Ziua Recunoștinței.

În timp ce se îndepărtează de masă, Aidan o ia pe Clare de mână și ea îl strânge ușor. Ea zărește reflexia lor în vitrina întunecată și își dă seama cât de pierduți arată amândoi, de parcă ar fi intrat într-o încăpere familiară pentru a descoperi că toată mobila fusese rearanjată. Dar atunci recunosc o voce de lângă casa de marcat și amândoi se întorc și-l văd pe Scotty, sprijinit de tejghea, căutând mărunțiș în buzunar.

Aidan se duce spre el, trântindu-i o bancnotă de cinci dolari.

— Fac eu cinste, spune, ridicând mâna să-i dea un pumn în umăr prietenului său, dar eșuează, deoarece Scotty reușește să se ferească, trăgându-i o palmă peste ureche lui Aidan înainte de a se eschiva iar. Clare bate în retragere în timp ce cei doi se încaieră așa cum fac mereu, dându-și târcoale unul celuilalt asemenea boxerilor, până când îl observă pe Oscar — casierul mătăhălos, masiv și tăcut, care a fost acolo dintotdeauna — privindu-i din spatele tejghelei, nepărând deloc amuzat.

— Câte? întreabă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Aidan tușește, îndreptându-se iar de spate:

— Cinci, zice el. Te rog.

Fără o vorbă, Oscar se strecoară spre vitrină, iar Scotty ridică mâna și îl pocnește pe Aidan în braț pentru ultima oară.

— Mulțumesc, omule.

— Cred că înainte să plec ar trebui să-ți organizez o strângere de fonduri pentru pizza, spune el. Îmi fac griji c-ai putea muri de foame fără mine.

— Am să mă descurc, îi spune Scotty, împingându-și în sus ochelarii cu rame groase.

Ochii lui negri sar când la unul, când la altul.

— Deci... zice el. Cam asta-i, nu?

Aidan dă aprobator din cap.

— Ultima seară.

— Oricum, pentru o vreme, spune Scotty.

Clare dă și ea din cap pentru a întări cele spuse.

— Doar pentru o vreme.

— Și voi doi sunteți, ăăă, bine? întreabă el, cu toate că este limpede ce vrea de fapt să întrebe: *Voi doi ați hotărât deja ce-o să faceți?*

— Suntem bine, răspunde Clare, schimbând o privire cu Aidan.

— Cine e bine? întreabă Stella, apărând lângă ei.

E îmbrăcată toată în negru, ca de obicei, de la ghete și jeanși până la tricou și cercei, două chestii cu pene care se pierd în părul ei negru ca abanosul. Întotdeauna reușește să arate ca și când se pregătește să dea o spargere, iar Clare nu se poate abține să nu se simtă stridentă prin comparație cu ea, în pofida faptului că e îmbrăcată într-un amestec de culori absolut normal: o rochie albastră cu bretele și un cardigan verde.

— Unde ai fost? o întreabă Clare. Am crezut c-o să treci pe la mine în după-amiaza asta...

— Of, face Stella, schimonosindu-se. Mda. Îmi pare rău. Am fost ocupată cu altceva.

— Cu ce? o întreabă ea, dar Stella e atentă la Scotty, al cărui cap e dat pe spate în timp ce își toarnă niște oregano direct în gură.

Cea mai mare parte aterizează pe pieptul tricoului său cu Batman, iar el tușește și se lovește în piept, lăcrimând în timp ce încearcă să înghită restul.

— E ca și când aș privi un bebeluș care încearcă să înțeleagă cum stă treaba cu mâncarea, comentează Stella, clătinând din cap.

Scotty se uită urât la ea în timp ce-și scutură firișoarele de pe tricou și, ca de obicei, Stella îi întoarce căutătura ei urâtă. E cu câțiva centimetri mai înaltă decât el pe ghetele cu tocuri mari pe care insistă să le încalțe în pofida faptului că merge greu cu ele, și după un moment, Scotty pur și simplu ridică din umeri și își vede în continuare de recipientul cu oregano.

De obicei, faptul că cei doi nu s-au înțeles niciodată nu a constituit o problemă. Însă ținând cont că cei mai mulți prieteni ai lor au plecat deja la școală, gașca lor s-a transformat într-un grup ciudat de patru persoane: Scotty și Stella, deja certându-se în privința unor lucruri nesemnificative, și Aidan și Clare, în continuare în dezacord față de lucrurile care contează.

Clare se întoarce din nou spre Stella.

— Sper că-ți dai seama că eu plec mâine.

— Ăăă, da, răspunde ea după o secundă. Și eu plec poimâine.

— Așadar, unde-ai fost?

Stella se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Unde ai fost în ultimele câteva zile? repetă Clare, ignorându-i pe Scotty și pe Aidan, care se uită când la una, când la alta, de parcă ar urmări un meci de tenis.

Pe moment, nu-i pasă. Tot ceea ce vrea este ca Stella să-și dea drumul la gură și să spună ce se petrece cu ea în ultima vreme. Plecatul la facultate este un lucru important, iar ei i-ar prinde bine acum o conversație cu cea mai bună prietenă.

Asta face parte din fișa postului, la urma urmei: contractul nerostit dintre două prietene foarte bune. Lui Clare i se cere să fie acolo pentru Stella — să o ajute cu eseurile pentru facultate, sau cu etichetele în timpul nesfârșitelor excursii la magazinele de chilipiruri, sau cu epuizantul trio de frați mai mici — și, în schimb, se presupune că și Stella este acolo pentru Clare. Chiar dacă de cele mai multe ori îi dă bătăi de cap.

— Știi bine, îi spusese ea la un moment dat în acea vară, întrerupând una dintre frecventele ei meditații referitoare la ce să facă cu Aidan, că în cele din urmă ai să te desparți de el, da?

Erau în mașină în drum spre un film și Clare își luase privirea de la drum pentru a o întâlni surprinsă pe cea a Stellei.

— De ce spui asta?

— Fiindcă, a spus ea, împingând cu piciorul în bord, este adevărul. Dacă nu se întâmplă la sfârșitul verii, se va întâmpla câteva săptămâni mai târziu, fie de Ziua Recunoștinței, fie vara viitoare. E inevitabil.

— N-ai de unde să știi.

— Ba da, a spus Stella pe un ton înnebunitor de încrezător. Și, între timp, ai să-ți petreci primul an stând și privind-o pe idioata ta de colegă de cameră...

— Beatrice! a zis Clare exasperată.

Încă de când primise datele de contact ale noii ei colege de cameră, Stella — care solicitase pentru anul următor o cameră de o persoană — hotărâse imediat că nu-i plăcea cum sună. Și de îndată ce începuseră să-și trimită mesaje, devenise și mai rău. Stella insista să citească cu atenție toate mesajele care apăreau pe telefonul lui Clare, dându-și ochii peste cap la torentul continuu de nume de formații și de date ale turneelor pe care le menționa în mod constant Beatrice.

— Bine, a spus Stella. Ai să stai și-ai s-o privești *pe idioata ta de colegă de cameră, Beatrice*, pregătindu-se să se ducă la toate *concertele alea tâmpite* care îi plac atât de tare, în timp ce tu stai închisă în cameră, în pijama, citind o carte, fiindcă nu vrei să te distrezi fără Aidan, care — apropo — va fi în California, lăsându-se convins de idiotul *lui* de coleg de cameră...

— Rob.

— ... idiotul lui de coleg de cameră, Rob, surferul...

— Rob înotătorul.

— Mă rog, a zis ea, în mod clar impacientată. Rob înotătorul, a cărui singură grijă pare să fie dacă Aidan e de acord să aducă un minifrigider pentru camera lor, care, bănuiesc eu, *nu* este pentru a-și păstra legumele proaspete. Știi bine că îl va târî în oraș ca să cunoască fete. Și, chiar dacă n-o va face, Aidan le va întâlni oricum. Crede-mă. Asta se întâmplă la facultate.

— Mai puțin partea cu învățatul.

— Asta vine abia pe locul al doilea, a zis Stella imediat. Ideea este, tu chiar vrei să-ți petreci următorii patru ani simțindu-te vinovată deoarece ai ieșit cu colega de cameră într-o seară și să fii toată cu ochii cât cepele după un baterist cu păr grozav și ochi ucigători?

Clare a izbucnit în râs.

— Când am fost eu vreodată cu ochii cât cepele după un baterist?

— Păi, n-ai fost, a recunoscut Stella, aruncându-i priviri piezișe. Dar poate că asta s-a întâmplat fiindcă nu ți-ai îngăduit să-ți imaginezi că mai există și alte posibilități.

— Vrei să spui, în afară de Aidan.

— Vreau să spun, a zis Stella, în afara liceului.

Însă toate aceste discuții au avut loc la începutul verii, când Stella încă ținea destul la Clare pentru a fi sinceră. Și când avea timp să asculte. În ultima vreme, n-a mai fost prin preajmă pentru niciuna din cele două ocupații și, cu toate că amândouă sunt încă aici — cel puțin pentru încă o seară —, Clare are senzația că prietena ei cea mai bună a plecat deja.

Poate că Stella încearcă să le acorde timp lui Clare și lui Aidan pentru a-și da singuri seama de cum stau lucrurile sau poate că a fost ocupată să se pregătească pentru plecarea ei. Sau poate că totul a ajuns la sfârșit și este mai ușor să te prefaci că nu e adevărat. Mai exact, Stella n-a fost niciodată prea pricepută la genul acesta de lucruri, oricum; este alergică la sentimente și atentă la emoții, așa că a încerca să o faci să aprecieze

semnificația unui astfel de moment de cotitură este cam totuna cu a îmbrățișa o pisică nervoasă.

Dar, totuși, după paisprezece ani de prietenie, Clare refuză să o lase să se fofileze și să plece la facultate fără un rămas-bun sincer.

Acum, Stella se reazemă de tejghea, scoțând neatentă șervețele din suport, evitând întrebarea lui Clare. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Nu știu, răspunde ea. Am fost pe-aici.

— Nu tocmai, spune Clare, clătinând din cap. Nu m-ai sunat înapoi, ai apărut târziu...

— Poate nu știe cât e ora, glumește Scotty.

— ... nu mi-ai răspuns la mesaje...

— Sau să tasteze, intervine el din nou.

— Taci din gură, Scotty! exclamă amândouă în același timp, și nu se pot abține: de îndată ce privirile li se întâlnesc, izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău, spune Stella după un moment. S-au întâmplat multe. Dar vom recupera în seara asta. Zău.

— Promiți? o întreabă Clare, iar Stella zâmbește forțat.

— Jur de două ori, confirmă ea, ridicând degetele mici în felul în care obișnuiau să o facă în copilărie.

Clare zâmbește fără prea mare tragere de inimă, apoi ele își încrucișează degetele mici.

— În regulă, concluzionează ea, în timp ce în spatele lor Oscar dă cu pumnul în tejghea.

Se întorc să vadă dacă pizza lor e gata. Aidan înșfacă tava și se duc spre o masă liberă de lângă fereastră.

Imediat ce se așază, Scotty ia o îmbucătură imensă din pizza lui. Brânza e încă aburindă, iar el sare ca ars, lăsând felia de pizza să cadă înapoi pe farfurie.

— Prea fierbinte.

Stella își dă ochii peste cap.

— Ești un nătărău.

— Cuvântul zilei? vrea Clare să știe.

De când a susținut testele SAT[1], Stella a devenit obsedată de vocabularul pasiv, alegând în fiecare zi câte un nou cuvânt pentru a încerca să-l introducă în conversație.

Însă ea clatină din cap.

— Nup, asta e ceea ce este el. Cuvântul zilei de azi este „uluit", deși nu-mi pot imagina că voi avea ocazia să-l folosesc, de vreme ce nu există *nimic* pe-aici care să mă uluiască.

Aruncă o privire în direcția lui Scotty și rânjește:

— Poate c-ar merge dacă am spune că ești uluitor de nătărău.

— Acest gen de vocabular te-a ajutat să intri la o facultate atât de faină precum Florida State? o întreabă Scotty, ciugulind din crusta pizzei în timp ce așteaptă să se răcească brânza, iar Stella — care încă se simte stânjenită că e singura facultate care a acceptat-o — îi aruncă o căutătură cruntă.

— Zice tipul care se duce la facultatea de cartier... i-o trântește și ea și toată lumea tace brusc.

[1] Teste standardizate utilizate la nivel național pentru admiterea la facultate în SUA.

Lângă Clare, Aidan își coboară capul spre pizza lui, cu gura încă pe jumătate deschisă, iar Stella, dându-și seama că a mers prea departe, pălește.

Sunt câteva luni deja de când acesta a fost singurul lucru pe care nimeni nu l-a rostit. Și-au petrecut toată vara ocolind subiectul, și chiar și acum, pe ultima sută de metri înainte de plecare, pare cumva ciudat să-l menționezi.

Deoarece, dintre toți, Scotty este singurul care nu pleacă nicăieri.

Nu că ei n-ar fi avut parte de propriile porții de refuzuri în primăvară. Oricât de nerăbdătoare este acum Stella să ajungă în climatul cald al Floridei, ceea ce își dorise cu adevărat era să fie mai aproape de casă, în sudul statului, la Universitatea din Illinois. Aidan nu intrase la Harvard nici măcar pentru a continua tradiția. Și, deși Clare fusese încrezătoare în legătură cu șansele ei de a fi admisă în cele mai multe dintre facultățile unde depusese cereri, în cele din urmă fusese acceptată la numai patru din douăsprezece.

Cu toate acestea, Scotty nu primise nici măcar un *da*. După ce pierduse vremea în liceu inventând modalități și mai creative de a lipsi de la ore, n-ar fi trebuit să fie o mare surpriză. Însă el și Aidan petrecuseră foarte multe luni visând la a cuceri California împreună, astfel încât Scotty a avut nevoie de săptămâni întregi pentru a-și face curaj să le spună, și când în cele din urmă a făcut-o, și-au dat cu toții seama cât de mult îl durea. De atunci, el s-a străduit să facă din asta o glumă — așa cum

procedează tot timpul —, însă Clare bănuieşte că singurul lucru mai dificil decât plecarea e să fii abandonat.

Acum chipul lui este lipsit de orice expresie, are vârfurile urechilor roşii şi trupul lui slab este aplecat peste masă într-un fel care îl face să arate şi mai sfrijit ca de obicei. Personalitatea lui Scotty este în mod normal destul de puternică, însă acum e ca şi când a rămas fără aer.

Stella pare neobişnuit de sinceră atunci când pune o mână pe umărul lui.

— Hei, exclamă ea, îmi pare rău. Ştii că n-am vrut...

— Las-o baltă, vine replica lui. E în regulă.

Pe Clare o loveşte o amintire cu Aidan, datând din perioada de imediat după ce începuseră să iasă împreună, când sugera să-i cupleze pe Scotty şi Stella. Pe atunci el încă era nou, fără să aibă habar la acel moment despre dinamica populaţiei din clasa a unsprezecea şi încă nu era la curent cu faptul că cei doi se ciondăneau — mai mult sau mai puţin fără întrerupere — de când se cunoscuseră la grădiniţă.

— Dar Scotty este foarte amuzant, spusese Aidan, ceea ce era adevărat.

Cei mai mulţi dintre noii săi prieteni făceau parte din echipa de lacrosse, însă pe Scotty îl cunoscuse la ora de artă, unde ei doi erau singurii băieţi. Prima temă fusese să facă un desen în cărbune al celui mai important obiect pentru ei. Toate fetele schiţaseră medalioane în formă de inimă, ceasuri vechi şi jurnale ornamentate. Aidan îşi desenase crosa de lacrosse. Dar Scotty, bineînţeles, venise cu o versiune în stil Picasso a lui

Mr. Potato Head[1], iar când Aidan s-a aplecat spre el pentru a-l complimenta fără pic de ironie, au devenit instantaneu prieteni.

— Da, dar nu este potrivit pentru Stella, îi răspunsese Clare. Crede-mă. Îi cunosc pe amândoi de mult timp. Sunt ca apa și uleiul.

Însă nu era chiar adevărat. Problema nu era că ei *nu* se potriveau; era că se potriveau aproape prea bine. Amândoi erau gălăgioși și amuzanți, neînfricați și loiali, complet și din cale-afară de fascinanți. Doar că ei își petrecuseră cea mai frumoasă parte din viața lor respingându-se reciproc.

— Pe bune, insistă Stella acum, continuând să țină mâna pe umărul lui.

Pare a se căi.

— Asta n-a fost...

— E în regulă, repetă Scotty, uitându-se în cele din urmă la ea. Adică, asta o să se întâmple, nu? Voi plecați, iar eu rămân aici. Nu e ca și cum se va schimba ceva dacă refuzăm să acceptăm adevărul...

Clare se apleacă în față.

— Mda, dar...

[1] Mr. Potato Head (Domnul Cap-de-Cartof) este o jucărie americană care poate fi decorată cu o varietate de părți componente din plastic ce pot fi atașate corpului: urechi, ochi, pantofi, o pălărie, un nas și o gură. Jucăria a fost inventată de George Lerner în 1949 (fiind inspirat de cartofii din grădina mamei sale, cărora le atașa ochi din boabe de struguri, nasuri din morcovi etc.) și fabricată și distribuită prima dată de Hasbro în 1952.

— Zău, nu mă deranjează, spune Scotty, iar apoi se schimbă puțin la față. Cel puțin asta înseamnă că nu va mai trebui să-mi împart pizza cu voi.

— Poftim? întreabă Aidan, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, răspunde Scotty, dând din cap afirmativ, părând deja mai vesel. Voi veți fi plecați să mâncați cine știe ce pizza de doi bani în localuri în care nu ați mai fost niciodată, iar eu voi fi aici... cu toate astea doar pentru mine.

Stella izbucnește în râs, deși Clare își dă seama că o face mai mult pentru a destinde atmosfera și nu că ar fi ceva neapărat amuzant; e fericită că nu a stricat echilibrul întregii seri în mod necugetat. Scotty îi aruncă o privire scurtă, piezișă, înainte de a se întoarce din nou spre Aidan.

— Și știi care e partea cea mai bună? îl întreabă, zâmbind cu gura până la urechi. Odată ce voi vă puneți în mișcare, eu voi fi cu totul liber să invit pe cineva anume în oraș. Poate că ea chiar va veni să mă ajute să mănânc toată pizza în plus...

Durează o secundă pentru a pricepe aluzia, dar, când se întâmplă, Aidan se încruntă:

— Amice, zice el, clătinând din cap. Asta e ultima oară când o spun. N-ai voie nici măcar *să te apropii* de sora mea.

Asta este o glumă pe care numai Scotty pare să o găsească amuzantă. Pentru Aidan, e în continuare un punct nevralgic și orice aluzie la balul de primăvară din anul precedent — atunci când el și Clare se furișaseră, plecând mai devreme, pentru a-și surprinde cel mai bun prieten sărutând-o pe sora lui mai mică

pe o alee întunecată — este suficient să-i facă vena de la tâmplă să se zbată.

Aidan a fost dintotdeauna protector cu Riley, și chiar și atunci când întreaga poveste a ieșit mai târziu la iveală — că partenerul ei o lăsase baltă și Scotty fusese destul de drăguț încât să-i țină companie, iar apoi un lucru a condus la altul —, el încă era furios. Nu și-au mai vorbit câteva săptămâni după aceea, în pofida încercărilor lui Clare de a repara lucrurile între ei. Și cu toate că prietenia lor și-a revenit în cele din urmă — ajutată și de faptul că Riley recunoscuse că ea fusese cea care îl sărutase pe Scotty și de promisiunile frenetice ale lui Scotty că nu se va mai întâmpla niciodată —, subiectul încă este unul sensibil pentru Aidan.

Majoritatea oamenilor normali ar trata cu mare grijă un asemenea subiect, evitându-l ca pe un tabu. Dar nu și Scotty, care încă insistă, din când în când, să-l readucă în discuție, aparent sperând că în cele din urmă va fi mai amuzant. Ceea ce nu este.

— Trebuia să mai aștepți un pic, spune Clare, aruncând înspre el un șervețel făcut ghem.

Pe partea cealaltă a mesei, Stella îi aruncă o privire care spune clar: „Încetează să mai fii un idiot."

Zâmbetul lui Scotty pălește și el ridică din umeri.

— Bine, bine, îi spune lui Aidan, ridicând mâinile. Doar glumeam. Promit că sora ta e în afara perimetrului în care am voie.

— Nu că ai avea vreo șansă, oricum, zice Aidan cu un mormăit, încrucișându-și brațele la piept.

— Hei, exclamă Scotty, ridicând privirea după ce încercarea de a sufla ambalajul paiului eșuează complet. Sunt o partidă bună.

Asta o face pe Stella să râdă până ce începe să tușească. Se lovește în piept de câteva ori pentru a-și potoli tusea, iar chipul lui Scotty se întunecă iar.

— De ce, i se adresează el Stellei pe un ton înțepat, fiindcă tu crezi că sunt un idiot care n-ar putea să intre la nicio facultate adevărată?

— Nu, răspunde Stella ferm. Fiindcă eu cred că tu ești un idiot cu gura mare și cu un simț al încrederii de sine exagerat și complet deplasat.

În timp ce cei doi încep să se ciorovăiască iar, Clare îi aruncă o privire lui Aidan, care, în asemenea situații, este de regulă arbitrul. Dar, pe moment, el doar îi privește impasibil, cu capul înclinat într-o parte. Când îi surprinde privirea, îi zâmbește strâmb, dar ea își dă seama că există o parte din el care în secret se bucură. Asta este ceea ce a sperat el pentru seara aceasta — ceva *normal*. Ceva simplu și caraghios și fără sens. Ceva care nu oferă senzația unui sfârșit.

— Mi-a venit o idee genială, spune Clare, iar Scotty și Stella se întorc spre ea de parcă ar fi uitat că mai era cineva de față. Hai să jucăm jocul mut.

— Eu pierd, zice Scotty, ridicând din umeri.

— Firește că pierzi, comentează Stella, și uite-așa pornesc din nou într-un circuit nesfârșit de sâcâieli și certuri.

Clare se lasă pe spate în scaunul ei, privind în jur prin micul local, unde lumina este caldă și galbenă. Ar fi imposibil să soco-

teşti numărul de seri care au început sau s-au încheiat aici, câte seri au urmat același tipar. Ea lasă ca vârtejul tuturor acestora să o cuprindă: țârâitul jocurilor video și fetele care cântă fals la o masă din colț, mirosurile de usturoi și de brânză, lumina fluorescentă a reclamei din vitrina întunecată, de un roșu atât de electric, încât îi arde retina.

Când se întoarce iar, Aidan îi surâde.

— Hei, îi spune el, aplecându-se să o înghiontească ușor în umăr.

— Hei, îi răspunde ea încet, atât de încet, încât aproape că se pierde în zgomotul localului, un zgomot care nu le mai aparține.

Însă Aidan o aude oricum.

— Poți, te rog, să-mi dai parmezanul? întreabă el.

Ea întinde mâna după parmezan, oferindu-i-l apoi cu un zâmbet. Dar mai târziu, când nimeni nu se uită, pizza a dispărut și rășnița cu brânză a fost uitată, ea nu se poate abține: o ia din nou și o vâră în geanta ei.

A TREIA OPRIRE

Plaja

7:54 P.M.

În afara restaurantului, cerul este acum roz închis, transformând copacii, stâlpii de iluminat și acoperișul țuguiat al gării în siluete. Se îndreaptă împreună spre mașina lui Aidan, care este parcată în spic pe stradă, iar apoi toți patru stau în semicerc în jurul portbagajului, așa cum au mai făcut-o de atâtea ori până acum, așteptând ca cineva să hotărască felul în care va decurge seara.

De obicei, sunt mai mult de patru și se contrazic în legătură cu ce urmează. Însă, în ultimele săptămâni, restul prietenilor s-au împrăștiat în toată țara, pornind din mica lor suburbie a orașului Chicago în douăsprezece direcții diferite, asemenea spițelor unei roți: Kenzie spre Carolina de Nord, Eliza spre Texas, Will spre Ohio, Henry a plecat acum câteva secole într-o excursie de orientare a bobocilor în sălbăticie, în nordul statului New York, iar gemenii, Lucia și Mateo, porniseră singuri cu mașina spre Stanford, pentru a avea timp să mai vadă peisaje

de-a lungul drumului. Apoi, cam cu o săptămână în urmă, îi pierduseră aproape pe toți ceilalți atunci când începuseră cursurile Universității din Illinois, zeci de prieteni de-ai lor migrând deodată la o distanță de câteva ore spre sud.

— E cam ciudat, nu-i așa? întreabă Clare, vârându-și mâinile în buzunare.

Stella încuviințează, cu ochii fixați pe trotuar.

— Și-apoi au rămas doar patru... zice ea, și apoi tac cu toții.

Deși amurgul nu a făcut schimb de locuri cu întunericul, becurile de pe stâlpii de iluminat se aprind, aruncând umbre lungi pe trotuar.

— Nu se întâmplă mare lucru, continuă Stella, căutându-și telefonul în poșetă și derulând apoi mesajele. Cam toată lumea a plecat. Dar, aparent, Andy Kimball are musafiri mai târziu. Iar Mike Putchler și tipii ăia se duc la bowling. Ei zic că ne putem vedea, dacă vrem...

— Și dacă altceva nu merge, am putea să ne petrecem vremea în curtea din spatele casei mele, propune Scotty. Doar pentru o schimbare de ritm.

— Tu ai curte în spatele casei? îl întreabă Clare cu o lipsă de încredere prefăcută, de vreme ce au sfârșit prin a se duce acolo cam în fiecare seară vara aceasta, mâncând sub cerul înstelat prăjiturelele de casă ale mamei lui, în vreme ce timpul se scurgea alene spre o nouă seară.

— De fapt, spune Aidan, lovind capota mașinii, și toți se întorc spre el. Cred că plecăm singuri.

Lui Scotty îi cade fața și se zgâiește la prietenul lui cel mai bun.

— Aşadar... asta e?

— Mda, ce s-a întâmplat cu timpul petrecut între prieteni? întreabă Stella, privind-o încruntată pe Clare. Ai de gând să mă laşi singură cu clovnul ăsta în ultima noastră seară împreună?

— Deloc, răspunde Clare iute, acoperind protestele lui Scotty. Doar pentru puţin timp. Mai avem ceva... de vorbit. Dar fireşte că ne vom întâlni cu voi mai târziu.

— Corect, confirmă şi Aidan. Mai avem de făcut câteva opriri.

Stella râde.

— Dă-mi voie să ghicesc: Clare a făcut o listă.

— Clare a făcut o listă, încuviinţează Aidan cu un zâmbet.

— Cu pro şi contra?

— Mai mult un program al serii, de fapt...

— Hei, îl atenţionează Clare, încruntându-se. Cum altfel ar trebui să înţelegem toate astea?

Scotty dă ochii peste cap.

— Mda, nu e ca şi cum ar exista posibilitatea ca voi să fi prevăzut că avea să urmeze toată povestea asta cu facultatea. Probabil că v-a luat prin surprindere...

— Nu e asta, protestează Clare, aruncându-i o privire lui Aidan, şi când privirile li se întâlnesc, el zâmbeşte aproape fără să vrea, genul acela de zâmbet pe care ea îl adoră: e ca un strănut, un reflex, o zvâcnire, neputincios şi automat, care se întâmplă atunci când el se uită la ea.

— Chestia e că noi nu prea părem să ajungem la un consens, explică el, ridicând mâna pentru a le arăta tuturor ceasul

de la încheietura mâinii. Şi nu mai am decât zece ore să o conving. Deci, n-am timp de pierdut.

— Dar vă sunăm mai târziu, le spune Clare, în timp ce urcă în maşină.

Când Stella îi aruncă o privire neîncrezătoare, ea adaugă:

— Jur de două ori.

— Ştii cine probabil nu acceptă jurăminte duble? întreabă Stella, ducându-se să se sprijine cu coatele de geamul deschis al maşinii. Beatrice St. James.

Clare nu se poate abţine şi izbucneşte în râs.

— Şi ăsta este motivul pentru care sunt atât de norocoasă că te am *pe tine.*

— Chiar eşti, încuviinţează ea, adoptând o privire ceva mai sinceră decât de obicei.

Aruncă o privire grăbită în spatele ei, apoi înapoi spre Clare:

— Hei, spune ea cu vocea aproape şoptită, aplecându-se pentru a fi mai aproape. Baftă, bine? Şi ascultă...

Clare îşi lasă capul pe o parte, aşteptând.

— Ştiu că se prea poate să-ţi fi spus c-ar fi o nebunie să încercaţi să rămâneţi împreună...

— Numai o dată sau de două ori.

— Însă, continuă Stella, apoi se opreşte şi îşi umezeşte buzele. Însă... nu ştiu.

Clare se uită lung la ea. *Nu ştiu* nu este o propoziţie pe care ea să o asocieze de obicei cu Stella, care este mult mai predispusă spre afirmaţii ca *Ţi-am spus eu* sau *Crede-mă* sau *Iată care e planul.*

— Vreau să spun, ceea ce aveţi voi doi... e tare mişto.

Se răsucește să privească peste umăr spre locul unde Aidan și Scotty vorbesc la câțiva metri depărtare.

— Așadar, nu mai știu. Bănuiesc... bănuiesc că tocmai îți spun că habar n-am ce-ar trebui să faci.

— Asta îmi e de mare ajutor, îi spune Clare, mângâindu-i mâna. Îți mulțumesc pentru vorbele încurajatoare.

Stella izbucnește în râs fără voia ei.

— Îmi pare rău.

— Nu, e în regulă. De fapt, e grozav. Mi-a fost dor să vorbesc cu tine despre chestiile astea în ultimul timp, mai ales de vreme ce e atât de greu să înțeleg...

Portiera de la șofer se deschide larg în spatele ei și Aidan se așază pe scaunul celălalt, uitându-se la amândouă cu un zâmbet încântat.

— Gata? întreabă el, iar Clare tresare și îi răspunde cu o mișcare afirmativă din cap.

— Ne vedem mai târziu, le spune Stella, bătând cu mâna în portiera mașinii, înainte de a face un pas îndărăt pentru a sta alături de Scotty, care ridică o mână.

— Mda, spune el vesel. Sper că până atunci încă veți mai vorbi unul cu altul.

Clare flutură și ea din mână drept răspuns, însă cuvintele ii transmit un mic fior. Își dă seama că el are dreptate. Data viitoare când ea se va întâlni cu ei, există șansa ca ea și Aidan să se fi despărțit și totul să fie diferit.

— Ești gata? o întreabă Aidan, răsucind cheia în contact.

Clare privește prin parbrizul murdar, văzându-i pe Stella și pe Scotty plecând împreună, apoi încuviințează:

— Gata.

În timp ce merg cu mașina, luminile farurilor străpung amurgul albăstrui, măturând piața orașului și gara, biblioteca și parcul cu statuia unei căprioare, stoică sub un strat de graffiti albastru.

Aidan e așezat în poziție joasă, cu o mână pe volan, cu cealaltă răsucind butonul radioului. Nu trebuie să întrebe motivul următoarei opriri. Au fost acolo împreună de atât de multe ori, încât condusul pare aproape mecanic, ca și cum nu ar roti volanul, ci ar fi tras în direcția plajei.

Clare se joacă cu marginea centurii de siguranță, acolo unde materialul este destrămat, răsucind un fir în jurul degetului. Nu se poate abține să nu se gândească la ceea ce a spus Scotty. De ani de zile, ea și-a planificat toate aspectele vieții — eseurile pentru facultate și cererile, activitățile extra-curriculare și sportul, voluntariatul și temele — având în vedere plecarea la facultate. Și totuși, cumva, n-a reușit să se pregătească pentru părăsirea lui *Aidan*, ceea ce pare mult mai important decât restul.

Știau de luni întregi că vor trebui să se despartă mâine. Indiferent ce decid în legătură cu viitorul lor — să rămână împreună sau să se despartă —, asta nu schimbă lucrurile. La șase treizeci mâine-dimineață, Clare se va sui în mașină cu părinții ei și va porni pe drumul cel lung către New Hampshire, iar câteva ore mai târziu, Aidan se va afla în avionul spre California.

Dar acum, că e atât de aproape, își dă seama cât de greșit a apreciat distanța; mult timp, considerase acest moment ca fiind

ceva foarte îndepărtat, ceva de care îți dai seama doar mijind ochii, atât de departe, încât nu părea chiar real. Până acum, când brusc năvălește spre ei cu o viteză imposibilă, atât de iute, încât nu contează dacă ea este sau nu pregătită. Nu există pregătire în acest punct. Nu există decât îmbărbătare. Nu există decât speranța că va fi bine.

Clare se lasă din nou pe spate, cu capul într-o parte.

— Mi-aș fi dorit ca tu să mă conduci cu mașina, îi spune, iar Aidan se întoarce să se uite la ea.

Radioul a nimerit un post cu muzică *bluegrass* și sunetul chitarei se ridică și plutește în mașina altminteri tăcută.

— Nu asta facem?

— Nu, vreau să spun, mâine. Asta ne-ar fi oferit mai mult timp...

— Ei bine, oricât de mult mi-ar plăcea să te duc eu, sunt sigur că părinții tăi ar fi dezamăgiți dacă nu te-ar conduce ei.

Îi zâmbește, dar există ceva dur în linia maxilarului său.

— Am auzit că e un eveniment important.

Clare pune o mână pe umărul lui.

— Sunt sigură că ai tăi te-ar fi dus dacă i-ai fi rugat... spune ea, cu toate că în realitate nu este sigură dacă e adevărat.

Părinții lui au fost dărâmați în primăvară atunci când au auzit că nu intrase la Harvard, mai ales tatăl lui, căci el fusese primul din familia lui care să meargă la facultate și, pentru un copil sărac din sudul Bostonului, să capete o bursă integrală la Harvard fusese asemenea mersului pe Lună. Vorbea constant despre asta cu un soi de evlavie rezervată, de regulă, Bisericii.

Pentru el fusese un loc magic, unul care îi deschisese toate ușile, și cea mai mare dorință a lui era ca fiul să-i calce pe urme.

Aidan, pe de altă parte, n-a fost decât împăcat sufletește cu respingerea primită. N-avusese niciodată nici cel mai mic interes pentru Harvard, cu clădirile sale mănăstirești, cu sălile imense și cu aleile acoperite; acolo era prea multă istorie, prea multe așteptări. Întotdeauna își dorise un loc cu soare și petreceri și stadioane cu urale, o școală care să freamăte de viață și de activitate, ceva destul de important pentru a-și crea propriile amintiri.

După o excursie de recrutare în toamna trecută, unde îl cunoscuse pe antrenorul de lacrosse de la Harvard și făcuse un tur al campusului, Aidan se întorsese și mai înverșunat.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tata, îi spusese el lui Clare atunci când se întorsese. A avut zâmbetul acela infatuat pe chip tot timpul. Și când ne-am dus să vedem un antrenament a fost o nebunie. Nu m-a întrebat niciodată nici măcar un singur lucru despre lacrosse, deloc, și deodată, după felul în care îi vorbea antrenorului, ai fi zis că toată viață a fost un mare fan...

— Da, dar *tu* ce părere ai avut? îl întrebase Clare.

Aidan a ridicat din umeri.

— Nu e pentru mine.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu, a răspuns el simplu. Tu de unde știi că vrei o facultate mică de arte liberale?

Clare a clătinat din cap.

— Pur și simplu știu.

— Întocmai.

Ştia că el are dreptate. Exista o anumită doză de curaj în această decizie de a te lansa într-un loc la întâmplare din lumea largă, de a te arunca orbeşte într-o viaţă cu totul nouă. Ea ştiuse dintotdeauna că era legată de coasta de est în acelaşi mod în care Aidan fusese întotdeauna atras de vest: instinctiv şi fără nicio logică.

Însă tatăl lui nu voise niciodată să-l asculte, şi când Aidan nu intrase la Harvard, nu şi-a putut ascunde dezamăgirea. Întotdeauna îşi închipuise că fiul lui se va obişnui cu ideea de Harvard. Dar, sincer, el ar fi trebuit să aibă grijă că Harvard să se obişnuiască cu ideea de Aidan.

Nu exista niciun motiv real pentru care el să nu fie acceptat: mediile lui nu erau spectaculoase, dar erau surprinzător de bune, dată fiind lipsa lui de efort, şi era un jucător de lacrosse talentat şi foarte căutat.

Dar, cu toate acestea, nu fusese acceptat.

Ceea ce era mai mult decât în regulă pentru Aidan.

Însă el ştie prea bine că, dacă s-ar îndrepta mâine spre Boston, părinţii lui mai mult ca sigur l-ar conduce acolo cu maşina, zăpăciţi şi bucuroşi. În schimb, se duce la facultatea visurilor *lui*. Dar o face singur.

Când ridică din umeri, Clare îşi ia mâna de pe umărul lui.

— Ştii că întotdeauna a fost ori Harvard, ori cearta cu ei, îi spune el.

— Păi, poate că oricum va fi mai bine să-ţi iei rămas-bun de la ei la aeroport, spune ea, cu o voce puţin cam prea optimistă.

Probabil ai arăta mult mai puțin dur dacă ai apărea în prima zi de antrenament cu părinții tăi.

— Haide, îi spune el, relaxându-și strânsoarea brațului pe volan și aruncându-i un zâmbet. Aș arăta dur chiar și dac-aș ține în brațe un *ursuleț de pluș*.

Ea nu se poate abține să nu râdă la asta. Pare extrem de sincer acum, cu pistruii lui pierduți în întuneric și cu ochii mari. Cu părul lui roșcat și fața rotundă, prea înalt și prea subțire, lui Clare mereu i s-a părut că ar fi el însuși un ursuleț de pluș. Așa că uneori este deconcertant atunci când îl privește pe teren, ferindu-se și lovind, răsucindu-se și atacând, sprintând pentru a-i învinge pe apărători în drumul spre marcare. Este minunat, într-un fel, să-l vadă așa, puternic și agil și surprinzător de rapid. Dar întotdeauna se simte liniștită sufletește atunci când el își scoate casca la sfârșitul jocului și e din nou doar Aidan, cu obrajii îmbujorați și transpirat și fericit să o vadă.

— Ai arăta destul de dur dacă ai avea *doi* ursuleți, îl asigură ea, bătându-l ușor pe braț.

Pe măsură ce se apropie de lac, casele încep să devină mai mari, conace cu mai multe corpuri de clădiri așezate pe peluze imense. E o distanță ca de la cer la pământ față de capătul lor de oraș — unde terenurile sunt de mărimea timbrelor poștale, iar casele parcă stau umăr la umăr —, încât aproape ai senzația că au călătorit de undeva departe.

Cu geamul lăsat de tot în jos, Clare aude deja sunetul apei. Aidan trage pe aleea care duce jos la lac, un drum sinuos care taie o cărare de-a lungul unui defileu și, când ajung la capăt, nu

găsesc decât apă, nisip și o parcare îngustă, ocupată de câteva mașini risipite.

Parchează și pornesc pe jos de-a lungul unei cărări din piatră, îndepărtându-se de pavilionul cu mese pentru picnic și grătare și de locul de joacă care stă acum tăcut în amurg, îndreptându-se spre zona unde nisipul este mai lat și ceva mai rugos. Se văd dârele de portocaliu aprins pe fundalul violet al cerului, iar apa este aurie în ultimele licăriri de lumină. La vederea acestei priveliști, lui Clare i se taie respirația.

— Îmi va lipsi asta, spune ea în timp ce se descalță de sandale.

Alături de ea, Aidan își scoate tenișii, astfel încât să poată să meargă pe nisip. Ies de pe cărare, picioarele lor goale scufundându-se în nisip, pentru ca mai apoi să le scoată.

— Voi fi, totuși, destul de aproape de apă, așa cred, spune el, în timp ce pornesc spre una dintre mormanele imense de bolovani, care funcționează ca ansambluri stabile folosite la împingerea valurilor, ieșind la intervale regulate deasupra apei de-a lungul coastei.

— Așa crezi *tu*? se miră ea, privindu-l lung. Nu te-ai uitat pe nicio hartă?

Aidan ridică din umeri.

— M-am gândit c-ar fi mai bine ca totul să fie o surpriză.

— *Totul?* Ai citit vreodată broșurile de orientare?

— M-am uitat pe unele din pachetul pentru lacrosse, răspunde el și, înainte ca ea să-i răspundă, o privește ostil. Parcă ai fi părinții mei.

— Nu-i corect, îi spune ea, oprindu-se brusc.

El își petrece brațul pe după umerii ei, trăgând-o mai aproape, și pornesc mai departe, pe jumătate poticnindu-se în nisipul moale.

— Îmi pare rău, îi spune el în șoaptă, cu gura aproape de urechea ei. Eu doar...

— Știu, zice ea, înconjurându-i talia cu un braț.

Se cațără pe stânci împreună, păşind cu grijă acolo unde valurile au făcut ca suprafețele să fie întunecate și alunecoase, și, odată ajunși în locul lor, se așază împreună, cu picioarele atârnându-le peste margine.

Departe, în apă, se vede lumina clipitoare a balizei meteo, înaltă și galbenă, care a fost montată cu vreo doi ani în urmă pentru a transmite date de mediu unui laborator aflat undeva în Indiana. Cu bazele sale largi și cu vârfurile subțiri, cu senzorii care seamănă mai degrabă cu niște ochi mobili decât cu altceva, li se înfățișează tuturor ca un robot care se înecă, și, de-a lungul anilor, începuse să le placă, botezând baliza Rusty[1], după o discuție animată cu privire la efectul apei sărate asupra metalului.

Să-și facă griji în legătură cu starea de bine a lui Rusty a devenit una dintre modalitățile preferate de petrecere a timpului liber, iar vara trecută, Scotty sugerase că cineva ar trebui să se ducă înot și să-i dea amărâtului o vestă de salvare sau un colac sau ceva de genul ăsta. Unii dintre ei făcuseră o încercare, fără prea mult entuziasm, însă baliza era destul de departe de mal și nimeni nu era suficient de dedicat glumei încât să parcurgă înot întreaga distanță. Cu toate acestea, de fiecare dată când coboară acolo, inevitabil cineva aduce vorba și provocarea este din nou

[1] *Ruginitul*, în engl. în original. (n. red.)

lansată în timp ce se întreabă cine va fi cel care îl va salva, în cele din urmă, pe bietul Rusty.

Acum, Aidan mijește ochii în direcția balizei, care scânteiază albă pe fundalul spălăcit al orizontului.

— Bănuiesc că va trebui să trăiască fără noi o vreme.

— Am sentimentul că va reuși.

Aidan se întoarce s-o privească.

— Cred că, până acum, asta este oprirea mea preferată.

Asta fiindcă, de fapt, este prima pe care ți-o amintești, subliniază ea, iar el râde.

— Adevărat, este el de acord, lipindu-se de ea. Dar sunt mai mult în favoarea reconstituirii.

— Nu se poate să repeți primul sărut, îi spune Clare, privind peste umăr spre locul unde începuse totul în acea seară, seara focului de tabără.

Nu era niciun soi de ocazie specială, ci doar o mică petrecere, o adunare spontană de prieteni și cunoștințe, cu un foc arzând în mijloc, care arunca scântei în noapte și făcea ca totul să fie voalat și neclar.

Clare o pierduse pe Stella la numai câteva momente după sosire, așa că se îndreptase singură spre lada frigorifică, dar, odată ajunsă acolo, șovăise. Era o seară rece, iarna mai avea puțin și își intra în drepturi, iar căldura focului nu era destulă pentru a o încălzi. Încă stătea acolo, încercând să se hotărască dacă de fapt voia sau nu o băutură rece, când a apărut Aidan și a vârât mâna goală în toată gheața aia, pescuind o doză și oferindu-i-o apoi cu un zâmbet galant.

— Mulțumesc, spusese ea, ținând doza între mitenele ei albastre. Deși, dacă ai de gând să joci rolul barmanului, vei avea nevoie de niște mănuși.

El și-a privit mâna, care era roșie și de pe care încă picura apă, iar apoi, fără să se gândească, fără ca măcar să-și dea seama ce făcea până ce a făcut-o, Clare s-a întins și i-a luat palma între mâinile ei.

Privirile li s-au întâlnit preț de o clipă, fapt care i-a luat prin surprindere, după care el a zâmbit.

Mult mai bine, a spus el. Mulțumesc!

După aceea, începuseră să vorbească despre ce? acum nici măcar nu-și amintește și, curând, mergeau împreună spre apă, provocându-se reciproc să o încerce cu degetele de la picioare, cu toate că era mult prea frig.

— Nu-i așa că e grozav că există tot nisipul acesta aici, însă fiecare fir este complet diferit?

Aidan a privit-o amuzat.

— Bănuiesc că e posibil ca eu să nu fi fost atent în ziua aia.

— Care zi?

— La ora de științele pământului, a răspuns el. Am obiceiul de a visa cu ochii deschiși.

— A, a exclamat ea, clătinând din cap. Nu, de fapt, am citit asta în altă parte.

Ea s-a oprit din mers și a ridicat un deget, îndreptându-l spre cer.

— Am mai citit că există și mai multe stele decât fire de nisip în întreaga lume. Asta nu e o nebunie?

El o privea cu o expresie confuză, cu o sprânceană ridicată și cu gura ușor întredeschisă. Clare și-a mușcat buza, simțindu-se puțin timidă. Petrecuse destul timp urmărindu-l pe Aidan din priviri în ultimele săptămâni pentru a ști că un tip ca el probabil că nu s-ar combina cu o fată care citește reviste de știință în timpul liber, iar rotițele din capul ei se învârteau frenetic într-un efort de a găsi un alt subiect de conversație, ceva care să-l intereseze mai mult.

Însă atunci el s-a aplecat și a luat un pumn de nisip, împingându-l cu degetul mare. Ea îi vedea buzele mișcându-se, murmurând ceva în barbă, în timp ce privea lung firele de nisip din palmă. După un timp, el a ridicat din nou privirea.

— Asta e o nebunie, a spus el, iar ea a simțit un val de ușurare. Bine?

A făcut mâna căuș, apoi a întors-o într-o parte, lăsând nisipul să se scurgă înapoi pe plajă.

— Trebuie să fie câteva mii chiar aici. Și nu e decât un pumn de nisip. De pe o singură plajă. Dintr-un singur oraș. Dintr-un singur stat. Asta înseamnă că probabil există cam un catralion de stele.

Și-a lăsat capul pe spate pentru a admira cerul spuzit de stele cu ochii larg deschiși, apoi a râs.

— Vreau să spun... uau!

— Da, a zis Clare, incapabilă să nu zâmbească în timp ce îl privea. Uau!

În cele din urmă, s-au cățărat înapoi pe stânci, continuând să vorbească până ce se făcuse târziu — prea târziu —, iar focul

din spatele lor se stinsese și toți ceilalți se deplasaseră spre mașinile lor. Să fie acolo cu el, îi dădea senzația că timpul nu trecuse deloc, dar, la un moment dat, Clare și-a auzit numele strigat de la distanță, cuvintele fiind înăbușite de adierile reci. S-a întors pe jumătate în direcția respectivă, dar tocmai când era pe punctul de a se ridica, Aidan s-a aplecat deasupra ei și a sărutat-o, iar surpriza acestui gest a fost suficientă pentru a-i încălzi întregul corp.

Chiar și după câteva ore — după ce el o condusese înapoi la mașină și într-un final ea îi dăduse drumul la mână, după ce îi spusese Stellei ce se petrecuse pe drumul de întoarcere către casă, după ce se vârâse în pat și stătuse întinsă, privind în gol spre tavan, retrăind întreaga seară —, se simțea răscolită toată pe dinăuntru. O parte invizibilă din ea, care fusese mereu amorțită, ardea deodată cu intensitate.

Acum îi zâmbește, pe jumătate cuprinsă de amintiri.

— A fost perfect, îi spune ea. Nimic n-o să poată egala vreodată acel sărut.

— Nimic? întreabă Aidan cu o groază prefăcută. Îmi spui că niciunul dintre miile de săruturi de care am avut parte în ultimii doi ani nu-l va putea egala? Vreau să zic, dacă aș fi știut asta, nu m-aș fi străduit atât de tare...

Ea îi dă un ghiont în piept.

— Nu te-ai străduit *chiar* atât de tare.

— Hei, ăla a fost una dintre chestiile mele cele mai bune, spune el. Îți amintești când ne-am sărutat în debaraua pentru haine la petrecerea lui Andy? Sau de seara aia în parc?

Se oprește pentru o secundă, apoi se luminează la față.

— Sau când ne-am sărutat în subsolul vostru?

— Când...

El o întrerupe cu un rânjet.

— Știi tu când.

— Oh, face Clare roșind ușor. Corect.

— Așadar, insinuezi că niciunul din astea n-a fost mai bun?

— Toate au fost grozave. Numai că n-au fost primul. Primele sărutări sunt cele care durează. Știi?

Fără vreun avertisment, el își aduce chipul în fața ei, dar când buzele li se întâlnesc, e prea multă forță în acel sărut, iar percepția lor profundă se pierde în întunericul care se pogoară. El îi cuprinde fața cu palmele — așa cum se face în filme —, ceva ce el n-a făcut niciodată cât timp au fost împreună, iar întreaga poveste pare cumva nelalocul ei, exagerată, aranjată și prea plină de efort.

Când ea se trage înapoi puțin cam prea brusc, el pare rănit.

— Ce e?

— Nimic, răspunde ea. Doar că... sunt de părere că te străduiești prea mult să faci ca această seară să fie specială.

— M-am gândit că tocmai asta era ideea, spune el resemnat. Am crezut c-ar trebui să retrăim toate momentele importante.

— Chiar asta și facem, zice ea. Dar trebuie să vorbim și despre viitor.

El nu-i răspunde, ci numai se foiește nițel, îndepărtându-se foarte puțin de ea, așa încât el este întors complet cu fața spre apă. Înaintea lor, cerul este încă pictat în portocaliu la extremități,

în timp ce nori mai grei se adună în spatele lor, aducând o dată cu ei mirosul de ploaie.

— Uite, spune Clare într-un final, după numai câteva minute scurse în tăcere. Tu știi ce simt eu pentru tine...

Când el nu-i răspunde, ea își drege vocea și, de data asta, o spune mai apăsat:

— Aidan. Știi asta, nu?

El dă afirmativ din cap, cu maxilarul încleștat.

— Dar cred... cred că am putea avea un termen de expirare.

Tremurul din glas o surprinde; nu este pentru prima dată când spune asta, dar, totuși, plutește amenințător între ei între ei, zgomotos și decisiv.

— Și trebuie să vorbim despre asta.

— Nu putem să mai așteptăm puțin?

— Nu putem să amânăm la nesfârșit.

— Pariez că putem, spune el, surâzând vag. Mă pricep de minune la amânat lucruri.

Și ea zâmbește.

— Asta așa e.

— Ce părere ai despre asta? o întreabă el, cu ochii plini de speranță. Să ne prefacem că ...

— Aidan.

— Nu, ascultă-mă. Să ne prefacem — doar pentru câteva minute — că mâine mergem amândoi în același loc.

— Da? intră ea în joc, iar el o trage alături, lipindu-și bărbia de creștetul ei, astfel încât, în timp ce vorbește, ea să poată simți vibrația rostirii, joasă și gravă.

— Da, aprobă el. Iată cum văd eu lucrurile. Ne vom întâlni în fiecare dimineață și vom merge în sala de mese împreună, vom mânca o șuncă îngrozitoare și ouă reci și ne vom pune la curent cu tot felul de chestii. Apoi ne vom duce la cursuri — tu la vreo Teorie Avansată a Ceva-sau-Altceva, iar eu la Introducere în Pierderea Timpului pentru Atleți — și, după aceea, am petrece timpul liber în curtea facultății, iar eu aș cânta la chitară...

— N-ai ureche muzicală, intervine ea, iar el ridică din umeri.

— Mda, dar noi doar ne prefacem și asta e ceea ce toată lumea face în curtea facultății.

— Bine, altceva?

— Vom merge împreună la bibliotecă în fiecare seară, iar tu vei studia în timp ce eu arunc cu cocoloașe de hârtie în tine și ți-aș amesteca notițele separate cu etichete colorate adezive.

— N-am...

El se apleacă pentru a o privi neînduplecat.

— Ba da, ai. Ai neapărat notițele ordonate după culori. Și markere evidențiatoare.

Ea dă ochii peste cap.

— Bine.

— Și vom mânca supă la plic la cină și ne vom furișa în baruri împreună și vom merge la cursuri plictisitoare și vom viziona un milion de filme în după-amiezile de duminică. Și vom avea colegi de cameră care nu vor fi niciodată acolo, astfel încât vom putea să dormim unul la altul în fiecare noapte, comozi, pe pătucurile alea din camerele de cămin, și ne vom trezi în fiecare

dimineață uite-așa, îi spune el, strângând-o și mai bine în brațe. Împreună, claie peste grămadă.

Clare închide ochii.

— De ce... începe ea, apoi lasă fraza în aer, brusc cuprinsă de emoție. De ce nu ne-am hotărât să facem așa?

— Deoarece am convenit că trebuie să ne trăim viețile, îi răspunde el puțin trist. Și am înțeles. Sincer. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi în continuare împreună.

— Ba da, zice ea, ridicându-se puțin, având senzația că abia s-a trezit dintr-un somn adânc.

Se răsucește, astfel încât stau din nou față în față.

— Deoarece tocmai asta e treaba — noi nu vom *fi împreună*, de fapt.

— Corect, dar...

Ea clatină din cap.

— Și nu doar distanța e de vină, îi spune ea. Știi bine. Nimeni nu supraviețuiește unei astfel de situații. Tu pretinzi că va funcționa și faci toate promisiunile astea, că vom vorbi la telefon în fiecare seară și ne vom trimite mesaje în pauzele dintre cursuri și poate vom reuși o vizită în timpul vacanței de toamnă sau ceva de genul. Dar, apoi, totul e ciudat, căci atât de multe s-au schimbat și nu mai încăpem unul în viața celuilalt. Și apoi, tipul cel simpatic de pe culoar își face apariția și mă salută, și cu toate că e doar un prieten, devii gelos și ne certăm, apoi pleci și eu îți las un milion de mesaje vocale și îți trimit o mie de mesaje lungi, dar tu tot supărat ești, așa că te duci și te cuplezi cu orice fată la întâmplare, lucru despre care eu aflu cumva, căci, să fim

serioși, întotdeauna afli despre lucrurile astea din întâmplare, și apoi sunt furioasă, deoarece eu și tipul cel drăguț suntem doar prieteni, dar ceea ce tu ai făcut e de neiertat, așa că s-a terminat, uite-așa, și-apoi suntem nevoiți să ne vedem de Ziua Recunoștinței, la vreo petrecere sau la bowling sau chiar la Scotty acasă, iar tu sfârșești prin a sta în colț, cu un pahar din plastic, arătând tot nefericit, iar eu șoptesc întruna cu Stella în colțul opus, și ceea ce e și mai rău de-atât, între noi există toate chestiile astea, gelozie și resentimente și mâhnire, și e cumplit, căci între noi nu exista nimic, și nu în sens rău, ci în cel mai bun cu putință, deoarece noi n-am avut niciodată loc pentru genul ăsta de lucruri, dar acum sunt prezente și n-au cum să se schimbe, iar întreaga poveste sfârșește prin a fi tristă și ciudată și inevitabilă și total, îngrozitor și complet de sfâșietoare. Și cine vrea asta?

Mult timp, Aidan o fixează cu privirea.

— Eu nu, răspunde el, în cele din urmă, părând un pic uluit.

— Exact, spune Clare, satisfăcută.

— Deci... ce-ar fi să-l eviți pe tipul cel drăguț, ca să începem cu începutul?

— Nu asta e ideea, spune ea, cu toate că își dă seama că el doar o tachinează. N-ai prefera mai curând să punem capăt lucrurilor acum, în termenii noștri, astfel încât să putem măcar să rămânem prieteni?

— Nu vreau să fim prieteni.

— Asta am fi oricum, la o asemenea distanță.

El clatină din cap.

— Asta e părerea ta?

— Așa cred.

— Doamne, Clare! exclamă el, întunecându-se la față. Detest cum cu tine mereu trebuie să fie doar alb sau negru. Numai fiindcă n-am ajunge să... Vreau să spun, nu e ca și cum am fi doar prieteni prin corespondență sau ceva.

— Știu, dar...

— Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă atât de des, spune el, cu ochii scăpărând acum. Iar tu vrei să arunci totul pe apa sâmbetei, deoarece s-ar putea să fie prea greu. Sau pentru că vrei să fii liberă să cunoști un alt tip.

— Nu e asta, îi zice ea, încercând să-și mascheze frustrarea din glas. E doar... Suntem foarte tineri. Nu e chiar *atât* de nebunesc să crezi că s-ar putea întâmpla să nu sfârșim prin a fi alături de persoana cu care ne întâlneam în liceu.

Aidan îi aruncă o privire neplăcută.

— Nu suntem părinții tăi, îi spune el, culegând o pietricică și aruncând-o în apă, unde dispare între valurile cenușii. Nu e același lucru.

Mama și tatăl lui Clare mai fuseseră căsătoriți, cu iubiții din liceu. Abia după ce ambele mariaje sfârșiseră și ei divorțaseră, au fost suficient de norocoși să se găsească unul pe celălalt.

Lui Clare i se pare că trebuie să fie o lecție undeva acolo.

— Nu ai de unde să știi, îi spune încruntată.

— Ba da, de fapt, spune Aidan, azvârlind încă o pietricică în lac, de data asta cu mai multă forță. Deoarece ei sunt doar un exemplu. Există un milion de alte cupluri care se cunosc din

liceu și care sunt probabil în continuare ridicol de fericiți. Tu pur și simplu refuzi să vezi asta, căci deja ai luat o hotărâre.

Clare îi aruncă o privire rănită.

— Asta nu e corect.

— Nu e? întreabă Aidan, fără să se uite în ochii ei. E ca atunci când am dus masa aceea la subsol pentru părinții tăi. Am luat-o amândoi și mergea bine. Și apoi tu i-ai dat drumul în partea ta și totul s-a transformat într-un haos, cu tapetul și cu canatul ușii sfărâmat, și cu umărul meu...

— Înțeleg, spune Clare, întrerupându-l brusc. Tu consideri că eu renunț la asta. Dar nu e așa. Încerc doar să ne scutesc pe amândoi de necazuri.

— Ei bine, poate că eu nu vreau să fiu scutit, îi zice el, uitându-se în cele din urmă în ochii ei. Poate că eu cred în asta suficient pentru amândoi.

— Nu-ți poți dori ca asta să funcționeze, spune ea, simțindu-se nefericită chiar în timp ce o spune.

Vede cum furia îl părăsește pe Aidan, în timp ce ochii lui devin distanți, iar ea vrea să retragă totul, să spună ceva liniștitor, pentru a-i oferi un dram de speranță. Însă e prea târziu pentru asta. N-ar fi cinstit pentru niciunul din ei. În schimb, se întinde să-l ia de mână, dar el se trage, iar ea oftează.

— Îmi pare rău, dar nu e suficient doar să crezi.

Aidan privește în gol spre apă, încruntat.

— De unde știi dacă n-ai încercat?

— Pur și simplu știu, răspunde Clare încetișor. Pur și simplu am sentimentul ăsta.

— Ei bine, zice Aidan, și eu la fel.

Așteaptă ca el să mai spună ceva, dar n-o face. În loc de asta, expiră lung, trecându-și o mână peste creștet, unde părul îi stătea adunat de obicei într-o manieră pe care Clare o găsea întotdeauna ciudat de fermecătoare, și i se strânge inima la vederea celei mai insignifiante schimbări: noua lui tunsoare pentru facultate. E greu să nu te gândești câte vor mai urma.

— Cred că îmi plăcea mai mult când evitam să discutăm despre toate astea, spune el într-un sfârșit, iar Clare încuviințează.

— Și mie, recunoaște ea. Dar trebuie să luăm o hotărâre. Ceasul ticăie.

De parcă am sta pe o bombă, îi spune el. De parcă *noi* suntem o bombă.

— Poate că suntem.

Niciunul din ei nu găsește ceva de spus în legătură cu asta; nici măcar nu se deranjează să încerce. În schimb, privesc spre orizont, la ultimele dâre de roz și la primele stele, la robotul care se îneacă, condamnat pe vecie să se agite neajutorat în apa întunecată. Clare își ridică genunchii la piept, zgribulindu-se puțin, deși nu îi este frig.

După un moment, Aidan se apleacă în față și mai ia o pietricică:

— Suvenirul tău, îi spune el încet în timp ce i-o întinde.

— Colecția mea, spune ea, strecurând-o în geantă, va deveni destul de grea.

— Te voi ajuta eu s-o cari.

— Tu n-ai să fii acolo, îi spune ea, clipind repede, dorind să nu plângă.

— Deocamdată sunt, vine replica lui, în timp ce duce mâna spre geanta ei și scoate ambele pietre, apoi ridică din sprâncene atunci când simte râșnița de parmezan.

Când o ridică, câțiva fulgi de brânză ies plutind în vânt și, preț de o secundă, par a fi fulgi de zăpadă.

— Bine, este ea de acord. Deocamdată.

— Deocamdată, repetă el, ca și cum s-ar obișnui cu felul în care sună, iar apoi se apleacă iar să o sărute și, de data aceasta, nu e nimic exagerat; de data aceasta, e așa cum trebuie să fie: trist și dulce și sfâșietor de familiar.

— Mult mai bine, spune ea, luându-i palmele lui între ale ei.

A PATRA OPRIRE

Casa familiei Gallagher

8:40 P.M.

Aproape că au ajuns la mașină, când Aidan se oprește să-și scoată telefonul din buzunarul de la spate. Rămâne o clipă în mijlocul parcării, cu fața luminată de strălucirea albăstruie a ecranului, înainte să se uite la Clare cu un oftat.

— Presupun că nu era pe listă și casa mea, nu-i așa?

— Nu, în afară de faptul că trebuia să te iau de acolo, îi răspunde ea, în timp ce ajung la mașină. Dar, firește, putem să trecem din nou pe acolo. Probabil că oricum se cade să-mi iau rămas-bun de la părinții tăi. Ce-ți veni?

— Riley vrea să o duc la bowling, îi spune el, rezemându-se de caroserie.

Pe bara de protecție este lipit un abțibild cu Harvard, care se cojește într-un colț, iar el îl desprinde cu călcâiul tenisului.

— E în regulă, îi spune ea. Sala de bowling este oricum pe listă.

— Chiar acum?

— Nu, dar putem schimba ordinea. Vreau să spun, nu *prea* contează, bine?

El surâde.

— Ia te uită, cât ești de flexibilă.

— Așa sunt eu, răspunde ea, aplecându-se să-și scuture nisipul de pe picioare, și apoi deschide portiera din dreapta. Fac față adversităților. Fie ce-o fi. E floare la ureche.

— O, cum să nu, spune el, râzând mânzește pe deasupra cupolei mașinii. Categoric e floare la ureche.

Când virează pe strada lui Aidan, s-a înserat de tot, și, ca de obicei, întreaga stradă e luminată deja, iar ferestrele caselor strălucesc puternic. Când opresc pe aleea din fața casei, rămân acolo un minut, cu motorul pornit, apoi el se întoarce spre Clare cu un zâmbet trudit.

— Hai să o facem foarte repede, bine?

Ea încuviințează.

— Bună și pa.

— Îmi place asta, spune el. Bună și pa. Rapid și fără durere.

Mergând pe cărarea pietruită care duce spre ușa din lateral, Clare își amintește de prima dată când venise acolo. Era chiar înainte de Crăciun, iar ea presupusese că uriașa cruce aurie și scena Nașterii aranjate pe o masă din hol reprezentau decorațiuni de sezon. Se înșelase. După cum s-a dovedit, obiectele rămâneau acolo tot anul, laolaltă cu o impresionantă colecție de goblenuri cu sfinți și pernuțe cu binecuvântări irlandeze și trifoi peste tot.

— Să-ți fie calea lină... citise ea în șoaptă pe una din ele în timpul acelei prime vizite, stând în holul de la intrare cu Aidan, cu mirosul de friptură la tavă a doamnei Gallagher plutind dinspre bucătărie.

— Și vântul să-ți bată mereu din spate, a încheiat el, venind alături de ea. Mai puțin când gătește mama, atunci trebuie să speri că vântul își va schimba cu totul direcția.

Erau împreună doar de o lună sau cam așa ceva, iar ea fusese luată prin surprindere de senzația pe care i-o dădea locul, atât de aglomerat și de intim, atât de diferit de Aidan, care era neîndemânatic și gălăgios, mult prea mare pentru o casă atât de ticsită.

Chiar și atunci, el părea pregătit să se elibereze.

Acum, când se apropie de ușă, auzi dinăuntru un cor de voci, iar Clare îi aruncă o privire lui Aidan, dar este imposibil să-ți dai seama ce gândește. Deasupra lor, un roi de insecte ușor ametite bâzâie în timp ce se izbesc de bec, iar o mașină trece în viteză pe strada pustie, în timp ce câțiva oameni strigă de bucurie pe geam.

— Dacă n-ai fi insistat atât de mult... se aude mama lui Aidan spunând din casă, pe un ton ridicat pe care Clare nu îl mai auzise niciodată până acum.

Se aude ceva metalic zăngănind ca atunci când trânțești ceva și apoi pași care se îndreaptă spre bucătăria care se află de partea cealaltă a ușii.

— Și nu-ți pasă că ne-a mințit? strigă tatăl drept răspuns.

Clare se uită la Aidan alarmată, dar ochii lui sunt fixați asupra covorașului din paie de la picioarele lor, pe care sunt

imprimate cuvintele *cead mile failte* — *o sută de mii de salutări*, în galeză.

De obicei, asta e senzația pe care o ai aici. Se prea poate ca părinții lui să fie un pic cam plini de zel, dar, în general, sunt prietenoși și politicoși. Au mari așteptări de la copiii lor, iar în casa lor regulile sunt mult mai stricte decât acasă la Clare, ai cărei părinți sunt atât de încrezători, încât ea se simte ușurată că nu are o soră sau un frate, în minima eventualitate că respectivul copil nu s-ar fi dovedit a fi la fel de responsabil ca ea.

Însă familia Gallagher a fost întotdeauna mai mult decât primitoare, oferindu-i băuturi și gustări, făcându-i loc la masa lor, întrebând-o despre școală ori de câte ori Clare venea în vizită — ceea ce nu se întâmplă foarte des, de vreme ce Aidan insista mai mereu să meargă la ea acasă.

— Părinții tăi pun muzică și pregătesc *taco* și spun glume și se uită și la alte emisiuni în afară de știri, îi explica Aidan atunci când ea îl întreba de ce nu mergeau mai des la el acasă.

Erau împreună de aproximativ șase luni în acel moment — ceea ce lui Clare i se părea o viață întreagă — și totuși fusese la el numai de vreo cinci ori.

— În plus, continuase el, părinții tăi chiar te plac. Și pe mine.

— Și părinții tăi te plac, spusese Clare stingherită, însă Aidan doar clătinase din cap.

— Știi cu ce se ocupă tata? Se ocupă de tranzacții *futures*[1].

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta...

— E o chestie legată de bursă. Nici eu nu prea știu. Dar e oarecum ironic, nu? Lui nu-i pasă decât de viitorul meu. Nu-i pasă cine sunt acum. Tot ceea ce vrea pentru mine este Harvard și masterat și o slujbă importantă cu cravată și costum.

— Poate că asta înseamnă pur și simplu că ține la tine destul cât să...

— Ba nu, spusese Aidan, întrerupând-o. Nu înseamnă decât că e obișnuit să joace la risc. Însă nu-și dă seama că eu sunt o tranzacție proastă, o cauză pierdută.

— N-ai de unde să știi...

— Mda, a zis el. Ba știu. Crede-mă, știu. Nu vreau nimic de genul ăsta. Îmi doresc ca el să-și dea seama că sunt o cauză pierdută și să se treacă la Riley. Ea chiar *vrea* să meargă la Harvard. Asta te face automat copilul preferat în gospodăria Gallagher.

Haide, a zis Clare. Știi bine că vă iubește pe amândoi.

N-am de unde să știu asta. În mod clar îi place ideea pe care și-a format-o în privința mea. Și îi place potențialul meu. Dar, în realitate, nu cred că *pe mine* mă place chiar atât de mult.

Clare nu era sigură ce să spună.

— Dar mama ta?

---

[1] În lb. engleză, *future* se traduce prin „viitor" Un contract *futures* este un angajament standardizat între doi parteneri, un vânzător și un cumpărător, de a vinde, respectiv de a cumpăra un activ la un preț stabilit în momentul încheierii tranzacției și cu executarea contractului la o dată viitoare *(future)*, numită scadență (Sursa: www.ase.ro).

— Ei bine, ea lucrează într-un magazin de antichități, spuse el. Așa că dacă ne referim strict la analogia cu tranzacțiile *futures*, asta înseamnă că probabil mă plăcea mai mult când eram mic.

— Probabil că atunci nu erai o pacoste.

El a rânjit.

— Întotdeauna am fost o pacoste, iubito.

Clare nu s-a putut abține să nu râdă.

— Vezi tu, dacă ai petrece mai mult timp pe-aici, poate c-ar ajunge să te cunoască ceva mai bine.

Dar Aidan a tăcut și s-a rezumat la un zâmbet.

— Cred c-aș prefera să petrec mai mult timp aici, cu tine.

Acum, în timp ce stau și ascultă la ușă, Clare aruncă o privire la cuvintele de pe covoraș, gândindu-se că salutările au scăzut considerabil în momentul de față.

— Nu asta e ideea, zice doamna Gallagher dinăuntru și, spre surpriza lui Clare, domnul Gallagher zbiară:

— Ba *firește* că asta e ideea!

Aidan se lasă pe spate, îndepărtându-se de ușă, ridicând ochii pentru a o privi pe Clare.

— Încă mai crezi că e floare la ureche? o întreabă zâmbind forțat, și apoi, înainte ca ea să poată să-l întrebe despre ce tot vorbește, înainte ca ea să înțeleagă ce se petrece, el răsucește mânerul și deschide ușa.

Imediat ce face asta, părinții lui tac brusc, răsucindu-se pe călcâie pentru a sta cu fața la ei. Domnul Gallagher — o versiune și mai înaltă și mai durdulie a fiului său — este roșu la față, cu pumnii strânși. Și, lângă el, doamna Gallagher — scundă și

subțire și la fel de pistruiată precum copiii ei — se uită lung cu ochii umezi.

— Bună, Clare, o salută ea, aproape fără suflare. Mă bucur să te văd, scumpo.

— Bună, răspunde Clare, gândindu-se ce să spună în continuare. Noi tocmai...

Se oprește, sperând ca Aidan să umple golul, dar el pur și simplu stă acolo, lângă ea, cu capul plecat și cu mâinile vârâte în buzunarele jeanșilor. Nimeni nu spune nimic și Clare se uită pe rând la fiecare, complet pierdută.

— Aidan, spune domnul Gallagher într-un final, frecându-și obosit fruntea cu podul palmei. Cred că avem nevoie de câteva minute.

Clare este preocupată să înțeleagă ce se petrece — misterioasa atmosferă apăsătoare din încăpere și sentimentul că toată lumea știe ceva ce ea nu știe —, încât îi trebuie o secundă pentru a înregistra cuvintele. Când o face, îi aruncă o privire lui Aidan, care dă ușor din cap fără să o privească, apoi flutură mâna într-un mod caraghios spre părinții lui.

— Desigur, zice ea, pe un ton extrem de amabil. Urc doar să-i spun lui Riley că suntem aici.

Iese grăbită pe ușa bucătăriei, fără să arunce o privire în urmă, apoi poposește în holul de la intrare, unde zăbovește preț de un minut, tentată să rămână și să asculte. Însă glasurile din încăperea alăturată au scăzut și de-abia se disting, iar acolo e un tablou cu Sfântul Patrick care se uită la ea dezaprobator, așa că se întoarce în direcția treptelor, pe care le urcă câte două o dată.

Ajunsă în capul scării, se oprește din obișnuință în fața camerei lui Aidan, inspectând teritoriul cunoscut: mormanele de haine murdare și patul nefăcut, teancurile de cărți aflate în echilibru precar și colecția de crose de lacrosse rezemate asemenea unor mături, în colț. Unul din tricourile lui Chicago Cubs este mototolit pe podea, iar ea se apleacă pentru a-l ridica, îngropându-și fața în acesta, memorând mirosul, fiindu-i deja dor de el, cu toate că el se află la o aruncătură de băț de ea. Se gândește să-l ia cu ea, un alt suvenir pentru colecția ei, dar știe că e unul dintre preferatele lui, așa că, în schimb, îl împăturește frumos și îl așază cu delicatețe pe marginea patului, apoi merge mai departe pe culoar spre camera lui Riley.

— Intră! strigă Riley cu vioiciune când aude ciocănitul lui Clare, iar ea își vâră capul înăuntru și o găsește întinsă pe pat cu un exemplar uzat din cea de-a șasea carte Harry Potter.

Are același păr roșcat ca al fratelui ei, dar este lung, mai lung chiar decât al lui Clare, iar ochelarii ei cu rame roșii o fac să pară foarte subțire. E doar cu doi ani mai mică decât ei, dar e atât de subțire și de mlădioasă, atât de sinceră și de entuziastă, încât adeseori pare mult mai mică.

— Bună, o salută ea, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că o să ajungeți atât de repede.

Înșfacă o geantă din catifea reiată de pe podea și începe să arunce diverse lucruri înăuntru.

— Voi fi gata într-un minut, jur.

— E în regulă, îi spune Clare, închizând ușa în urma ei. De fapt, cred că avem ceva timp la dispoziție.

Riley se oprește din ce face și își ridică privirea.

— Ah, exclamă ea, chipul ei devenind serios. Mda. Cred că avem, nu-i așa?

Clare se așază pe marginea patului, care este acoperit cu o cuvertură veche, de culoare violetă.

— Știi cumva ce se întâmplă? o întreabă ea. Par tare furioși. Nu se poate să fie vorba tot despre UCLA, nu-i așa?

— Cam așa ceva, răspunde Riley, apoi se răzgândește și clatină din cap. Mă rog, nu, de fapt. Nu tocmai. Vreau să spun... e în legătură cu Harvardul.

Surprinsă, Clare se încruntă. Toate discuțiile despre Harvard — ceea ce constituise cândva o sursă constantă de conversație în casa Gallagher — păruseră să se fi stins după scrisoarea de refuz pe care o primise Aidan în primăvară. Nu mult timp după ce îi dăduse vestea tatălui său — care căzuse năucit într-o tăcere neliniștită, dezaprobatoare, ce durase zile în șir — Aidan primise admiterea la UCLA și la alte câteva școli de pe coasta de vest. Și, astfel, din câte se părea, nu mai era nimic de discutat.

— Presupun că e cât de cât bucuros pentru tine, nu-i așa? îl întrebase Clare pe Aidan la acel moment.

Părinții ei — care erau cei mai mari susținători și care o încurajau până ce uneori ajungeau să fie prea sufocanți — ar fi sprijinit-o și dacă i-ar fi anunțat că renunța de tot la școală. De aceea îi era uneori greu să-l înțeleagă pe domnul Gallagher, cu așteptările sale foarte înalte pentru fiul lui, care, în pofida respingerii la Harvard, fusese acceptat la alte trei facultăți foarte bune. Și totuși, nu părea să adune nivelul adecvat de entuziasm.

— UCLA este o școală grozavă. Și echipa de lacrosse...

— Lui nu-i pasă de lacrosse, îi spusese Aidan, aruncându-i o privire nerăbdătoare, deși nimic nu-i putea ascunde bucuria din priviri ori de câte ori se deschidea subiectul despre UCLA.

Practic, devenea entuziasmat numai când se gândea la asta, și îl cuprindea o nouă voioșie — o ușurare amețitoare și expansivă —, pe care Clare nu se putea abține să nu o găsească amuzantă. Toți acei ani de așteptări legate de Harvard dispăruți într-o secundă, înlocuiți de o senzație ca de suspendare a pedepsei, atât de mare, încât părea să umple fiecare centimetru din el.

— În plus, susținea el, e în continuare foarte supărat în legătură cu Harvard ca să mai poată să observe și altceva. Însă acum s-a terminat. Așa că fie va trece peste asta, fie nu.

— Va trece, insistase Clare. Va trece peste.

Dar Aidan se mulțumise doar să ridice din umeri.

— Sau nu.

Acum, Riley se apleacă în scaunul ei, cu ochii mari ca de bufniță în spatele ochelarilor, pe care și-i împinge cu degetul în sus pe nas.

— Chestia este că, spune ea în șoaptă, s-a dovedit că Aidan nici măcar n-a depus vreo cerere.

Clare e uimită, ba chiar șocată.

— *Poftim?*

— Știu, zice Riley, părând pe jumătate îngrozită de veste și pe jumătate încântată de faptul că ea era cea care le furniza. Tata a fost tare supărat toată vara, dar în ultima vreme a căpătat din nou o obsesie ciudată cu privire la Harvard. Cred că e

din cauză că Aidan e pe cale să plece și îi este greu să-l privească făcându-și bagajele pentru o altă școală. A încercat să treacă peste asta — chiar a încercat —, dar alaltăseară a cerut să vadă scrisoarea de refuz, bănuiesc că poate pentru a închide subiectul sau cine știe de ce. Însă niciunul dintre noi n-a văzut-o vreodată...

— Nici eu, recunoaște Clare.

Își arătaseră unul altuia scrisorile de acceptare, deoarece ideea de a înmâna un teanc de eșecuri — fie chiar și lui Aidan — era mult prea mult pentru Clare. Ea le îndesase pe ale ei în gunoi la câteva minute după ce le primise, îngropând toate acele *ne-pare-atât-de-rău* și *mulțumim-că-ați-încercat* sub zațul de cafea și cojile de banane, ca și cum, într-un fel, acest gest ar fi fost suficient ca să le șteargă din registre. Chiar așa au procedat.

— Păi, a spus c-a aruncat-o, dar țin minte că s-a comportat cam ciudat în legătură cu asta, așa că eu cred că tata a hotărât în cele din urmă ca azi să sune la biroul de admitere...

— De ce?

Riley face o grimasă.

— Nu știu. Probabil pentru a le spune câteva de la obraz. Însă s-a dovedit că nu au nicio cerere înregistrată.

— Nu pot să cred că el ar face una ca asta, spune ea, mintea continuând să-i stea în loc.

Dar expresia ei de surprindere mai conține ceva, ceva întunecat și neliniștitor, pe care ea n-o poate numi până când Riley nu i-o spune verde în față.

— Așadar, el nu ți-a spus niciodată?

Clare dă din cap a negare.

— Credeam că îți spune totul...

— Aparent nu, spune ea, cu o voce gâtuită.

— Mă rog, oricum, continuă Riley, răsucind un pix între degete. Tata e foarte supărat pe el acum. După cum probabil îți poți imagina.

Clare încuviințează, dar mintea ei este în altă parte. Nu poate să creadă că Aidan nu i-a spus. Ei își spun totul unul altuia. Nu doar lucrurile importante, ci și cele mărunte: când Clare s-a hotărât să-și schimbe pasta de dinți, când Aidan a descoperit o monedă de un penny în pantof, de fiecare dată când Clare a avut un vis despre clovni sau ori de câte ori Aidan își amintește să folosească ața dentară. Nu contează ce este, dacă este bun sau rău, deosebit de important sau complet nesemnificativ. Răsplata pentru a face aproape orice, pentru a supraviețui acelui lucru, pentru a-l cuceri sau pur și simplu pentru a reuși să meargă până la capăt, este șansa de a-i spune după aceea lui Aidan.

Întotdeauna a crezut că și la el este la fel.

Dar, acum, nu mai este atât de sigură.

Jos se aude o ușă trântită și apoi câteva voci înăbușite. Riley aruncă o privire la ceasul în formă de ceainic demodat de deasupra biroului.

— Le-am spus prietenilor mei că voi fi deja acolo, zice ea. Mă întreb cât o să mai dureze.

— Poate c-ar trebui să încercăm să-l salvăm, sugerează Clare cu mai multă convingere decât simte, iar Riley aruncă o privire

precaută la ușa dormitorului înainte de a se ridica în picioare, dând aprobator din cap.

Coboară la parter în tăcere, zgomotul pașilor fiind amortizat de covorul gri, apoi pășesc în vârful picioarelor spre sufragerie, unde vocile din bucătărie devin mai clare.

— Suntem doar dezamăgiți, spune doamna Gallagher, pe un ton împăciuitor. Poți să înțelegi că...

Oricum ați fi fost dezamăgiți, spune Aidan, și din vocea lui răzbate ceva tăios. Chiar dacă aș fi fost admis, nu e ca și cum m-aș fi dus vreodată. Este ceea ce *voi* ați vrut, nu eu. Eu încercam doar să ne scutesc de tot necazul de a fi nevoiți să ne certăm pe tema asta.

Urmează o pauză scurtă, iar apoi domnul Gallagher își dregе vocea.

— Toate bune și frumoase, spune el, deși în felul cum o spune nu pare să fie nimic bun și frumos. Însă modul în care ai făcut-o, în cel mai netrebnic și laș mod cu putință...

— Era *singurul* mod... intervine Aidan, dar tatăl său îl întrerupe.

— Pentru că te duci la facultate, te crezi adult, însă nu ești. Nu încă. Un bărbat adevărat n-ar fi mințit. Un bărbat adevărat n-ar fi ales calea cea mai ușoară.

Se oprește, clătinând din cap.

— Dar tu ai luat o hotărâre. Acum nu se poate face nimic în privința asta. A fost alegerea ta și acum tu ești cel care trebuie să trăiască cu asta.

Alături de Clare, Riley își schimbă centrul de greutate și o scândură scârțâie sub ea. Înainte să poată să facă ceva, ușa se deschide și în fața lor stă doamna Gallagher, ale cărei buze sunt strânse într-o linie subțire.

— Iartă-mă, spune Riley repede. Doar că Aidan mi-a promis că mă duce cu mașina...

— Nu sunt chiar atât de sigură că... spune ea, dar domnul Gallagher o întrerupe.

— E în regulă, zice el și în vocea lui răzbate ceva dureros și definitiv atunci când se întoarce spre Aidan, care se uită lung la el cu o expresie încăpățânată pe care Clare o cunoaște foarte bine, cu maxilarul încleștat și cu ochii înflăcărați. Am terminat aici.

Însă Aidan nu se mișcă. Nimeni n-o face.

— Noi așteptăm afară, spune Riley după o clipă, apoi se răsucește pe călcâie, iar Clare o urmează, trecând prin sufragerie și ieșind pe ușa din față, unde se poticnesc în aerul rece al serii, ușurate să se afle în afara casei.

Clare ia loc pe trepte, strângându-și genunchii la piept. Acum s-a întunecat aproape de tot și în curte se aude țârâitul greierilor, cartierul din jurul lor fiind altminteri tăcut. Riley se așază alături de ea și adoptă o poziție similară.

— E un tâmpit, spune ea după un minut sau cam așa ceva. Dar îl și înțeleg cumva.

Clare se întoarce spre ea.

— Da?

— Nu e vorba că este un laș. E doar realist, știi?

— Știu, răspunde Clare, căci este adevărat.

Aidan este un optimist în adâncul sufletului său, dar este prudent. Nu și-ar irosi niciodată timpul sau energia pentru a urmări un lucru care nu-l interesează. Este mult prea practic pentru așa ceva, mult prea chibzuit în legătură cu speranțele și visurile sale. Dacă ar fi să urmărească ceva, ar fi numai dintr-un motiv din două: fie pentru că ar fi sigur că ar obține acel lucru, fie pentru că ar fi sigur că merită.

— Dar tot un tâmpit e, spune Riley, zâmbind timid, căci, dacă s-ar fi dus la Harvard, ar fi putut să fie mai aproape de tine.

Clare închide ochii. A trecut ceva timp de când și-a îngăduit să gândească la fel: ei doi pendulând între Harvard și Dartmouth, un drum de maximum două ore cu mașina, petrecând weekendurile la schi în Vermont sau la cules de mere în New Hampshire, mergând la muzee în Boston și privind ambarcațiunile trecând pe Lacul Charles.

Știe că această persoană, pe care se străduiește atât de tare să nu și-o mai imagineze — cea cu palton și cizme demodate, înfofolită și cu obrajii roșii în timpul acelor ierni tihnite din New England — nu este Aidan. Nu e vorba de cine este el sau de ce vrea el. Dar tot doare să știi că asta n-a fost niciodată nici măcar o posibilitate, și să stea aici, în înserarea timpurie a acestei nopți din suburbie, o face doar să simtă această distanță dintre ei, care mocnește, a început să-și facă simțită prezența, ca și cum ei s-ar fi despărțit deja.

— Îmi va fi dor de el, spune Clare cu o consternare care le sperie pe amândouă.

Ridică din umeri neajutorată, iar Riley încuviințează.

— Știu, zice ea. Și mie.

Clare o împinge ușurel cu umărul.

— Și îmi va fi dor și de tine.

— Da? o întreabă Riley, luminându-se la față.

— Da. Ai face bine să ții legătura cu mine.

— Voi ține, spune ea. Jur. Chiar dacă tu și Aidan vă despărțiți.

Clare se înfioară la auzul cuvintelor. Acesta este rostul nopții, firește, inevitabilul sfârșit. Dar totuși, faptul că îl aude spus cu voce tare, îi trimite un mic junghi.

Ușa se deschide în spatele lor și aruncă o dungă de lumină peste verandă, iar Aidan iese din casă. Amândouă se răsucesc să se uite la el, iar el stă acolo preț de un moment lung, cu privirea pierdută și lipsită de orice expresie, frecându-și palmele laolaltă, deși nu este foarte frig.

În cele din urmă, își înclină capul pentru a le privi în ochi, zâmbindu-le forțat.

— Să mai spună cineva că se termină repede și nu doare, comentează el cu o expresie sfioasă. Regulă nouă pentru această seară: gata cu opririle neplanificate.

Clare încuviințează.

— S-a făcut.

Chipul i se îmblânzește atunci când privirile li se întâlnesc, dar vorbele lui trosnesc precum pocnitorile în întuneric.

— Bună și pa, zice el, iar ea trebuie să-și înghită nodul din gât înainte să poată să-i răspundă.

— Bună și pa.

A CINCEA OPRIRE

La bowling

9:17 P.M.

Imediat ce Aidan opreşte în unul din numeroasele locuri de parcare libere de la The Incredibowl[1] — unde singurul lucru incredibil e cât de învechit este locul —, Riley ţâşneşte din maşină, aruncând un „mulţumesc" rapid înainte să trântească portiera în urma ei.

— Cred c-a întârziat la întâlnirea cu prietenii ei, o scuză Clare, privind-o cum aleargă prin ceaţă, cu toate că bănuieşte că adevărul e că Riley de-abia aşteaptă să scape de tăcerea încordată din maşină, ceva ce şi Clare şi-ar dori pe jumătate să poată face.

În schimb, rămâne aşezată alături de Aidan, privind lung prin parbrizul murdar la clădirea scundă, care este acoperită de

[1] Joc de cuvinte rezultat din pronunţia asemănătoare a numelui bowling „Incredibowl", dintre *bowl* (bila pentru popice) şi „incredibil".

neoane și sprijinită de două popice imense cu vopseaua ciobită, stând de gardă la intrare ca doi soldați epuizați.

Aidan n-a scos o vorbă de când au plecat de la el de acasă, ceea ce Clare crede că ar fi cea mai lungă perioadă în care el a fost atât de tăcut. Nu seamănă deloc cu cei mai mulți dintre colegii lor de clasă, posac, cu toane și retras; dacă e un lucru pe care Aidan Gallagher îl poate face este *să vorbească*. Are abilitatea de menține o conversație și niciodată nu a avut de-a face cu o tăcere bizară pe care să n-o poată întrerupe cu tot felul de cugetări caraghioase. Atunci când sunt împreună, nu contează dacă Clare ține sau nu pasul cu discuția. În mare parte a timpului, nu contează nici măcar dacă ascultă. Aidan are obiceiul de a-și răspunde la propriile întrebări, un soi de conversație telefonică de tipul *întrebare și răspuns*, care nu necesită ca la celălalt capăt al firului să se afle cineva.

Ai remarcat vreodată faptul că fetele își împăturesc întotdeauna șosetele, în timp ce băieții și le rulează? o întrebase el cu numai o zi în urmă în timp ce o privea făcându-și bagajul. E interesant, nu-i așa? Mă întreb cum e mai eficient. Crezi că a mai efectuat cineva un studiu de genul acesta? Poate c-ar trebui să facem un astfel de experiment chiar acum. Poate vom câștiga vreun premiu în domeniul tehnicilor de împachetare supereficiente...

— Aidan, îl rugase Clare, privindu-l tulburată, poți, *te rog*, să taci din gură?

— Nicio șansă, îi răspunsese el cu voioșie, apoi s-a întors pentru a începe să golească conținutul sertarului ei cu șosete.

În timp ce ea împacheta restul lucrurilor, el rula sau împăturea, plin de solicitudine, toate perechile de șosete, având o înfățișare de mare concentrare, oferind în tot acest timp comentarii amănunțite.

Ăsta e Aidan: un vorbitor înnăscut, unul care trăncănește în mod inconștient, un zeflemist vesel. Deși ea îl tachinează în legătură cu acest lucru, întotdeauna este încurajator, ca și cum ai fi dotat cu o parașută pentru orice gen de situație socială supărătoare. Pur și simplu nu este loc pentru pauze lungi atunci când el se află în preajmă, iar Clare — care se situează la capătul mai tăcut al spectrului — a fost mereu recunoscătoare pentru acest lucru.

Însă acum, după cincisprezece minute de mers spre bowling, într-o tăcere absolută, începe să se îngrijoreze că această seară — care ar fi trebuit să se axeze pe conversații, discuții, dialog și dezbateri — s-ar putea să fie deja ratată.

În liniștea din mașină, ea se joacă cu unul din inele, scoțându-l de pe deget și vârându-l la loc, așteptând ca el să facă ceva: să vorbească, să coboare din mașină sau să pornească mai departe. Însă, pe măsură ce minutele se scurg, devine evident că el refuză să spargă tăcerea, așa că, în cele din urmă, Clare se uită la el.

— Aidan, îi spune ea, iar el nu reacționează.

În lumina unui stâlp de iluminat din apropiere, chipul lui este palid, iar fruntea cutată.

— Ar fi trebuit să-mi spui...

Când el tot nu răspunde, Clare începe să se întrebe dacă nu cumva el crede că nu vor vorbi deloc despre ceea ce s-a întâmplat, dacă planul lui este cumva de a rula toată chestia ca pe o pereche de șosete și de a o pune undeva deoparte.

— Aș fi înțeles, insistă ea, iar el își lasă capul pe spătarul scaunului, cu ochii ațintiți spre cupola întunecoasă a mașinii.

— Ca acum? o întreabă el monoton, ceea ce nu-l caracterizează deloc.

Nu sunt obișnuiți să se certe și, când o fac, mereu există o nuanță jucăușă, mai mult o dispută amicală decât o luptă adevărată. Cândva, făcuseră un pact să stabilească diferența dintre Dramele Mărunte de Liceu și Chestiunile Importante de Viață, jurând că aveau să aducă argumente pro sau contra numai atunci când ar fi fost ceva important, ceva ce ar fi contat cu adevărat. Dar acum, că sunt aici, acum că stadiul în care sunt este mai important și discuția a început să cuprindă prea multe elemente, iar ei se pare că nu-și găsesc drumul până la capăt, Clare se întreabă dacă, la urma urmelor, nu cumva e posibil ca ei să nu fie echipați pentru Chestiunile Importante de Viață. Poate că niciodată n-au fost.

— Nu-i cinstit, îi răspunde ea, cu o voce care e mult prea echitabilă. Nici măcar n-am vorbit despre asta.

— Mda, dar te cunosc, Clare Rafferty, spune el, fără să o privească. Știu că îți plac lucrurile într-un anume fel. Ți-ar fi plăcut să fii fata de la Dartmouth cu iubit la Harvard...

— Asta nu e...

El clatină din cap.

— Știu că te-ai bucurat pentru UCLA. Te-ai bucurat. Dar dacă Harvard ar fi fost o opțiune — o opțiune adevărată de luat în calcul —, la drept vorbind, nu știu dacă ai fi fost de partea mea.

Clare îl fixează cu privirea, uluită.

— *Firește* c-aș fi fost, îi răspunde, cu toate că o parte din ea se întreabă dacă e adevărat.

Faptul că el nici măcar n-a încercat să se înscrie — ca să nu mai pomenească de faptul că ei nici nu i-a spus — dă senzația de respingere.

Dar dacă *ar fi fost* admis? Dacă ar fi existat o șansă ca ei să fie mai aproape anul viitor dacă el ar fi putut să aleagă Harvard, să aleagă coasta de est, să o aleagă pe ea, dar *n-a făcut-o* nu e posibil ca ea să se fi simțit altfel acum?

Toamna trecută, atunci când Aidan se plângea în mod constant cu privire la Harvard, Clare încheiase un târg cu el.

— Dacă nu încetezi să oftezi și să te lamentezi că ești obligat să te înscrii la cea mai bună instituție academică din țară, i-a zis ea, voi trimite o cerere într-un loc în care nici eu nu vreau să merg.

Se transformase într-un joc, amândoi cercetând cu atenție volume greoaie cu ierarhizări și liste aparent nesfârșite pe internet. Primele sugestii ale lui Aidan fuseseră toate numai în glumă, locuri care erau mult prea aproape (facultatea din cartier la care merge acum Scotty) sau mult prea departe (universități din Moscova, Tokyo sau Beijing), mult prea tehnice (MIT[1]) sau

[1] Massachussets Institute of Technology Institutul de Tehnologie din Massachussets.

nu destul de tehnice (o facultate de „înțelepciune vie", unde poți să te specializezi în yoga).

Dar odată ce Clare respinsese toate propunerile, Aidan devenise serios.

— Toate celelalte opțiuni ale tale sunt pe coasta de est, a subliniat el. Așa că poate ar trebui să-ți găsim ceva pe coasta de vest pentru a echilibra lucrurile.

— Asta îmi place, spusese ea. În felul acesta, cumva vom fi în oglindă, de vreme ce tu ai fi pe coasta de vest, cu excepția Hardvarului.

După aceea a fost ușor. Să găsească cea mai apropiată facultate de Harvard pe coasta de vest a însemnat un singur lucru: Stanford. Astfel încât ea a trimis cererea.

Când a sosit respingerea, lui Clare nu i-a păsat. Nu se așteptase niciodată să fie admisă și nici nu se gândise foarte serios să meargă acolo, dar a fost surprinsă să zărească un licăr de dezamăgire în ochii lui Aidan atunci când i-a spus.

— Ei bine, s-a dus facultatea noastră de rezervă.

Clare se încruntase.

— Stanford nu era rezerva mea. Câtuși de puțin.

— Mda, a zis el surâzând, dar era a mea.

— Ai trimis cerere? l-a întrebat ea, privindu-l lung, iar el a clătinat din cap.

— Era oarecum grozav să știm că am putea fi amândoi pe aceeași coastă, i-a spus el. Gen, o rezervă... știi tu, pentru noi.

— Păi, rămâne Harvardul, a comentat ea, așteptându-se ca el să se înveselească puțin, însă a văzut ceva întunecându-se în ochii lui, iar el s-a limitat să ridice din umeri.

— Vom vedea.

Pe Clare n-o deranjează că el n-a trimis cerere. Nu chiar. Știe că cea mai bună și în același timp cea mai rea calitate a lui Aidan este asta: el vrea ca toată lumea să fie fericită. Mereu se dă peste cap, face tot soiul de acrobații într-un efort de a se asigura că nu ofensează pe nimeni. Așa că ea poate să-i înțeleagă logica. Dacă ar fi depus cerere și ar fi intrat la Harvard, n-ar fi existat nicio altă modalitate să poată alege o altă școală fără să provoace o scindare între el și tatăl său. Dar dacă și-ar fi hărăzit el singur drumul, asigurându-se că nu exista nici cea mai mică posibilitate de-a fi admis, avea șansa să iasă fără nicio zgârietură din capcana care îi fusese întinsă dintotdeauna.

Numai că nu funcționase.

Și, colac peste pupăză, i-o ascunsese și ei.

Și asta o deranjează: faptul că el nu-i spusese. Că nu avusese destulă încredere în ea încât să creadă că-l va sprijini. După aproape doi ani împreună — doi ani întregi în care au însemnat totul unul pentru celălalt —, acum are senzația că i-a râs în nas.

— Aidan, spune ea acum, cu ochii ațintiți pe profilul lui întunecat din lumina slabă a mașinii. *Întotdeauna* sunt de partea ta. Însă nu poți să mă incluzi în aceeași categorie cu părinții tăi. Nu poți să mă minți numai fiindcă te temi de reacția mea...

— N-am mințit...

Îl țintuiește cu o privire dură.

— O faci chiar acum.

— Ba n-am... dă el să spună, apoi se oprește și expiră lung. N-am *vrut* să mint. Cel puțin, nu pe tine.

— Și atunci, de ce-ai făcut-o? îl întreabă ea, simțind un nod în gât. Aș fi înțeles...

— Poate, spune el fără nicio tragere de inimă. Acum e ușor de spus.

— Totuși.

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că mi-a părut rău de treaba cu Stanfordul.

— Da, dar aia n-a fost niciodată ceva serios, îi spune Clare, aplecându-se mai în față. Și știu că nici Harvardul n-a fost.

— Pe bune?

— Pe bune, răspunde ea ferm, apoi șovăie, deoarece știe că singura modalitate de a lămuri lucrurile până la capăt este ca și ea să fie sinceră. Vreau să spun, poate că era o părticică din mine care...

Nici măcar nu așteaptă ca ea să termine.

— Vezi?

— Dar nu asta e ideea, spune ea, încercând să-și stăpânească frustrarea. Dacă mi-ai fi spus că ai aruncat cererea, aș fi înțeles. Te-aș fi sprijinit oricum.

— Da, dar...

— Aidan, spune ea oftând. Ar fi trebuit să fii sincer cu mine.

El urmărește cu degetul conturul volanului, apoi se apleacă și își culcă capul pe volan.

— De ce mai vorbim despre asta? Nici nu mai contează. Oricum s-ar fi întâmplat la fel...

— Mda, dar se presupune că noi suntem o echipă. După tot acest timp, ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine.

— Sigur. Aşa cum ai şi tu *în noi*?

Clare deschide gura, apoi o închide la loc, neştiind sigur ce să zică. În schimb, ea se aşază la loc în scaun oftând şi amândoi tac un minut, apoi două.

— Poate că n-am, spune Aidan într-un târziu.

— Ce anume?

— Poate că n-am destulă încredere în tine.

Vorbele o lovesc ca un foc de armă — o durere puternică, vie, în mijlocul pieptului — şi ea se luptă să-şi menţină expresia neutră.

— Atunci, spune ea, neputând să se uite la el, poate că avem probleme mai mari.

— Poate că avem, acceptă el, ducând o mână spre portieră.

Îi aruncă o privire şi în ochii lui se zăreşte un licăr de nerăbdare.

— Am terminat?

— Poftim?

— Pur şi simplu nu mai am chef să vorbesc despre asta.

— Aidan, i se adresează ea. Nu poţi să continui să eviţi totul.

— Iar tu nu poţi să continui să planifici totul, îi dă el replica, părând neaşteptat de morocănos. Asta nu e o temă pentru acasă. N-o să fie un răspuns la orice, bine? Pur şi simplu nu.

Deschide portiera, iar atunci când lumina plafonierei se aprinde, amândoi clipesc aidoma unor animale uluite.

Clare aruncă o privire la cifrele verzi ale ceasului de bord.

— Așadar, ce? întreabă pe un ton coborât. Planul tău este să petreci restul serii prefăcându-te că nimic nu s-a întâmplat? Ce? Pur și simplu vrei să mergi la bowling acum?

— Tu ești cea care m-a adus aici, îi răspunde el, coborând din mașină.

Ea deschide larg portiera, apoi sare din mașină și se uită urât la el peste capotă.

— Am adus-o pe sora ta aici, îl corectează el. Putem pleca, dacă vrei.

Fără să-i răspundă, el traversează parcarea, apăsând peste umăr pe butonul de blocare al portierelor. Clare tresare când mașina scoate două bipuri ascuțite, apoi se repede după el spre popicele uriașe de la intrare.

— Așadar, ce este, totuși? o întreabă Aidan, oprindu-se atunci când ajung în dreptul ușii. Înăuntru, lumina oranj a pistelor strălucește slab și din hol se aude muzica veselă a jocurilor video.

— Ce vrei să spui?

— Pe listă, răspunde el. Ce este pe listă?

Ea îl privește încruntată.

— Nu-ți amintești?

El rămâne tăcut, dar există o urmă de încăpățânare intenționată în tăcerea lui.

— Ba da, îți amintești, insistă ea, încăpățânându-se la rându-i.

— Nu tocmai, o contrazice el, în timp ce un grup de bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați cu tricouri albastre de bowling cu

numele cusute deasupra buzunarelor, ies grămadă pe ușă, făcându-i pe Aidan și pe Clare să se dea cu un pas înapoi.

Când au dispărut, Aidan s-a întors spre ea cu ochii lipsiți de orice expresie.

— Deci? o întreabă el, iar ea clatină din cap, ostenită.

— Las-o baltă, zice ea, deschizând ușa și intrând fără el, fericită să lase zgomotul și luminile localului să o inunde: zgomotul viu al bilelor lovind popicele, clinchetul paharelor și talmeș-balmeșul de voci, toate reprezentând o binevenită distragere a atenției.

Aidan se apropie de barul cu gustări, însă Clare se oprește lângă ghereta de închiriat pantofi, scrutând pistele pentru a vedea dacă recunoaște pe cineva în afară de Riley, care se află pe o bancă împreună cu doi prieteni, aplecată pentru a-și lega șireturile de la pantofi.

— Bună, se aude o voce din spatele ei, iar Clare se întoarce pentru a o descoperi pe Stella chinuindu-se să țină în echilibru două pahare de plastic și o pungă de popcorn la subraț. Nu mi-am dat seama că aveați de gând să veniți aici.

— Riley a avut nevoie să fie adusă cu mașina, îi explică Clare, salvând popcornul, care se revarsă boabă cu boabă pe mocheta urâtă.

Stella scrutează încăperea.

— Unde-i Aidan?

— Habar n-am, răspunde scurt Clare.

— Biiinee. Păi, noi stăm acolo cu Mike, Noah și Kip. Sunt aici de multă vreme și sunt complet...

Folosește unul dintre pahare pentru a gesticula spre pistele îndepărtate, dar când observă că Aidan este deja acolo, lasă mâna în jos și se întoarce spre Clare cu o privire sfioasă.

— Cred că l-am găsit pe Aidan.

— Așa cred și eu, spune Clare, conștientă de asprimea din glasul ei.

— E totul în regulă? Pari puțin...

— Plictisită?

— Voiam să spun enervată, dar, sigur, plictisită.

— Aidan este..., spune ea șovăind, neștiind cum să termine propoziția..., un idiot.

— Asta-i tot? întreabă Stella râzând. Dintotdeauna a fost un idiot. Nu poți să te desparți de el din cauza *asta*. E o condiție preexistentă.

— Nu ne-am despărțit, spune Clare repede, surprinsă de modul în care inima ei o ia la galop numai când se gândea la acest lucru. Noi încă...

— Vorbiți, propune Stella.

— Vorbim, este ea de acord.

— Ați fost la tine acasă?

— La el, răspunde ea. Și ne-am oprit și la plajă.

— Presupun că n-ați reușit să-l salvați pe bietul Rusty?

Clare reușește să surâdă.

— Nu. Cred că va trebui să supraviețuiască pe cont propriu până ce ne vom întoarce de Ziua Recunoștinței.

— La fel și Scotty, spune Stella, expresia ei devenind serioasă. Și nu sunt sigură că se descurcă prea bine cu asta.

— Va fi bine. El e Scotty. Întotdeauna e bine.

— Bănuiesc, zice Stella, cu toate că nu pare prea convinsă.

Se întoarce cu privirea spre locul unde se află băieții, adunați cu toții în jurul tabelei de marcaj de la ultima pistă, iar Clare o privește cu atenție.

— De ce te îngrijorează atât de tare *Scotty*? o întreabă după un moment, iar Stella o privește surprinsă.

— Nu știu, îi răspunde. Nu sunt îngrijorată.

— Îl detești pe Scotty, îi amintește Clare. Voi doi nici măcar nu sunteți prieteni cu adevărat.

— Mda, dar...

— Tu și cu mine, continuă Clare, simțindu-se brusc plictisită, suntem prieteni de-o viață.

— Știu.

— Și amândouă plecăm mâine...

Stella nu știe sigur încotro se îndreaptă asta.

— Mda...

— Așadar, de ce nu încerci să-ți pese de *asta* măcar o clipă? o întreabă Clare încruntată și, în tăcerea care urmează, se privesc lung, amândouă ușor uluite de cuvintele care au sunat mai aspru decât intenționase.

Însă Clare nu se poate abține. E un gând care îi stătea de ceva vreme în gât; era doar o chestiune de timp înainte să-l dea afară.

— Îmi pasă, răspunde Stella pe un ton împăciuitor.

— Nu prea. N-ai mai fost prezentă în ultimele săptămâni. Și până în seara asta de-abia te-ai deranjat să întrebi de toată povestea cu Aidan.

— Asta e din cauză c-am vorbit despre povestea cu Aidan preț de câteva *luni*...

— Da, dar a fost la nivel ipotetic. Acum chiar se întâmplă. Acum este momentul când am cu adevărat nevoie de tine.

Stella își ridică mâinile, apoi le lasă din nou să cadă.

— Sunt chiar aici.

— Ba nu, nu ești, îi spune Clare, clătinând din cap. Nu chiar. Și, oricum, este prea târziu...

— Ascultă, îmi pare rău dacă...

— Las-o baltă, îi spune Clare, întrerupând-o.

Clipește întruna spre prietena ei și simte cum i se pune un nod în gât. Deoarece nu așa trebuia să decurgă seara. Ea și Stella au fost de nedespărțit încă de când erau foarte mici. Stătuseră împreună la grădiniță, învățaseră să meargă pe biciclete în aceeași zi, organizaseră petreceri comune de zilele lor de naștere când erau puștoaice. Împărțiseră cărți și prânzuri, abțibilduri și haine — cel puțin până în clasa a opta, când Stella se hotărâse că negrul era culoarea ei. Împărțiseră cam totul.

În tot acest timp, alergaseră împreună la un maraton. Iar acum, când mai aveau de parcurs doar câțiva metri, Stella se distanțase, iar Clare nu putea nici în ruptul capului să înțeleagă de ce.

— N-ai fost prezentă, zice ea, străduindu-se ca buza să nu-i tremure. Se presupunea că trebuia să fii prezentă.

Stella face un pas înainte.

— Clare.

— Nu, e în regulă, îi spune ea, îndreptându-și umerii.

Îi aruncă Stellei o privire scrutătoare.

— Asta e doar o parte, nu-i așa? Presupun c-ar trebui să mergem mai departe.

— Nu așa.

Clare ridică din umeri.

— Începând de săptămâna viitoare, nimic din toate astea nu va mai conta. Vom avea fiecare un nou grup de prieteni...

— Cum, gen Beatrice St. James? o întreabă Stella, arcuind o sprânceană.

— Mă rog, da, răspunde Clare. Poate. Probabil.

— Clare, zău așa.

— Nu, poate că e mai bine așa. Poate că trebuie să începem să învățăm să nu mai avem nevoie una de cealaltă atât de mult.

Ea așteaptă ca Stella să o contrazică sau să îi spună că e o proastă, dar n-o face. În schimb, umerii i se lasă, iar ea își freacă fruntea, ca și când ar cântări cele spuse. În cele din urmă, o privește drept în ochi pe Clare.

— Poate că ai dreptate, îi zice, cu un chip complet lipsit de orice expresie, și apoi, fără vreun alt cuvânt, trece pe lângă ea, coborând grăbită treptele spre piste.

Clare rămâne acolo, urmărind-o cu privirea, simțindu-și picioarele ciudat de grele. După un moment, inspiră sacadat.

În regulă, gândește ea. *Un alt rămas-bun de tăiat de pe listă.*

Acest gând ar trebui să o facă să se simtă mai voioasă, dar tot ceea ce simte este mâhnire, în timp ce pornește în direcția prietenilor ei, călcând cu grijă pe lângă pantofii abandonați pe podeaua lipicioasă.

Apropiindu-se de ultima pistă, vede că ceilalți — Noah, Mike și Kip — pierd vremea în jurul tabelei de marcaj, alegând nume ridicole pentru toți, iar Scotty merge clătinându-se cu o bilă roz-aprins la subraț, cocoșat de râs.

Numai Aidan stă deoparte, posac, iar când Clare încearcă să-i surprindă privirea, el pur și simplu își încrucișează brațele la piept și se uită la cele șase popice care încă stau în picioare la capătul pistei.

— Hei, Stells, spune Scotty, legănându-se ușor în felul în care o face atunci când e beat.

Clare ridică din sprâncene la auzul poreclei, dar Stella doar dă ochii peste cap în timp ce el încearcă să rotească bila pe deget ca pe o minge de baschet. Aceasta cade pe podea cu un bufnet trepidant.

— Am o glumă pentru tine.

— Care anume? întreabă Clare, când nimeni altcineva n-o face.

Cu Aidan și Stella comportându-se amândoi ca niște ticăloși, Clare simte brusc un val de afecțiune pentru Scotty. Pare extrem de nerăbdător, stând acolo încălțat cu pantofii lui roșii cu albastru pe care și i-a cumpărat anul trecut, deși e un jucător execrabil. A sfârșit prin a-i plăcea atât de tare, încât a început să-i încalțe și la școală, alunecând în susul și în josul coridoarelor dintre clase acoperite cu linoleum.

— De ce este o pistă de bowling cel mai tăcut loc de pe pământ? întreabă el, părând încântat de sine.

Nu are răbdare să audă un răspuns.

— Deoarece poți să auzi un ac[1] căzând!

Clare nu se poate abține și râde, dar Stella doar clatină din cap, ducându-se să ia bila de bowling. Aidan îl ignoră complet, aruncând o privire pentru a verifica scorul de pe monitoarele de deasupra capetelor lor, unde numele lui este acum trecut drept A-Dog[2], iar al lui Clare este C-Money[3]. Nimeni altcineva nu pare să observe, cu excepția lui Scotty, care face câțiva pași împleticiți în direcția lui Aidan, uitându-se încruntat la el.

— Ce e? întreabă el, puțin cam roșu la față. Nu e destul de amuzantă pentru tine?

Aidan se întoarce, vizibil surprins.

— Pur și simplu n-am chef de glume, cred.

— Scotty, spune Stella, luându-l de braț înainte ca el să întindă iar mâna după paharul său.

În schimb, ea împinge bila roz spre el, iar el lasă să-i scape un mormăit când aceasta îl lovește în abdomen.

— Cred că e rândul tău.

— Ba nu, Kip n-a terminat... protestează el, arătând spre cele șase popice încă în picioare, dar Kip — care a privit toată asta cu un amuzament sincer — flutură un braț.

— Îți aparține, uriașule, spune el, cu un zâmbet leneș. Poți să termini tu pentru mine.

Scotty ridică din umeri, apoi pornește spre pistă, întorcându-se o dată pentru a le face cu ochiul, iar apoi aruncă bila

[1] Joc de cuvinte, „pin" însemnând atât ac, cât și popic.
[2] Câine.
[3] Bani.

drept în canalul lateral. El stă acolo și urmărește cum aceasta înaintează vâjâind, sigură ca într-un joc de pinball, și, odată ce dispare la capătul pistei, el se întoarce cu brațele ridicate a triumf.

Cu coada ochiului, Clare o zărește pe Riley care îi face cu mâna de undeva de la mijlocul pistelor, iar ea își schimbă poziția pentru a-i răspunde cu o fluturare din mână. Însă când aude hohote de râs din spatele ei, își dă seama că și Scotty a văzut-o.

— Amice, de asta ești într-o stare de spirit atât de îngrozitoare? îl întreabă pe Aidan cu un zâmbet strâmb, devenind din nou jovial. Fiindcă sora ta m-a urmărit aici?

— Termină, Scotty, îi cere Aidan, privindu-l insistent.

Clare vede pe sub pistrui că s-a înroșit la față și știe că acesta este cel mai rapid mod de a-l supăra, nu fiindcă ar mai fi o posibilitate reală — Scotty și Riley —, ci fiindcă el e protector și puțin cam sensibil și, cel mai important, fiindcă este un frate mai mare bun, toate lucrurile pe care ea le admiră de obicei.

Însă în această seară nu poți să-l necăjești cu această chestiune, iar ea face ochii mari și clatină din cap înspre Scotty, încercând să-i comunice asta și lui, cu toate că știe că este probabil fără speranță. El încă zâmbește, un zâmbet prostesc, strâmb, iar ea își dă seama că de-abia se încălzește.

— Ce pot să fac? întreabă el, mimând nevinovăția și șarmul, cu părul ridicându-i-se la spate într-un fel în care îl face să arate ca un personaj din desenele animate. Știi cum mă iubesc fetele. Nu e vina ei că nu poate sta deoparte...

— Maturizează-te, îi cere Aidan, răsucindu-se pe călcâie pentru a pleca.

Face doi paşi mari, se opreşte şi se întoarce din nou, iar Clare îşi dă seama că a trecut de la plictisit la furios, ceva ce de obicei se întâmplă numai când se ceartă cu tatăl lui.

— De fapt, las-o baltă. N-o să te maturizezi niciodată, nu-i aşa? Există un motiv pentru care eşti abandonat în acest oraş stupid, cu toţi aceşti liceeni stupizi. E din cauză că tu încă te comporţi ca un licean.

Se opreşte o secundă, umezindu-şi buzele, aruncându-i lui Clare o privire furioasă, înainte de a se întoarce din nou spre Scotty:

— Ştii ce? continuă Aidan, pe un ton coborât. Aici ţi-e locul!

Pentru moment, se pare că totul a încremenit, deşi, în jurul lor, oamenii continuă să-şi vadă de jocul lor, aruncând bilele spre popice şi chiuind, bând şi râzând ca şi când Aidan n-ar fi rostit fix ceea ce n-ar fi trebuit, ca şi când nu tocmai şi-ar fi băgat în sperieţi cel mai bun prieten, aruncându-i în faţă cele mai mari temeri ale acestuia: nu numai că tuturor le pare rău de el, dar şi că nimeni nu este surprins că el este cel abandonat.

Din chipul lui Scotty s-a scurs toată culoarea, iar Clare se uită lung la Aidan, care pare el însuşi un pic uluit. Pe ea o năpădeşte amintirea primei dăţi când au venit aici, la câteva luni după ce au început să iasă împreună, când — după o seară de bile azvârlite în canalele laterale, de aruncări în care nimerea un singur popic şi de glume la nesfârşit pe seama ei în legătură cu meritele jocului de *bumper bowling*[1] —, ea reuşise cumva să arunce lent şi şovăielnic o bilă.

[1] Joc pentru începători/ copii când şanţurile sunt acoperite pentru a proteja bila.

În clipa în care popicele au căzut, ea s-a întors și a alergat spre bănci cu mâinile în aer și, înainte să poată spune ceva, înainte chiar să apuce să-și tragă sufletul, Aidan a cuprins-o într-o îmbrățișare puternică, ridicând-o de pe pământ și învârtind-o în jur, amândoi râzând.

Când a lăsat-o iar jos, ochii îi străluceau și s-a aplecat, apropiindu-se de ea.

— *Te iubesc*, îi spusese el, aidoma unui puști care își declară sentimentele față de înghețată sau de insecte sau de circ, plin de uimire și de încântare.

Acum, ea își dă seama că stă în exact același loc și, din nou, Aidan se uită la ea, numai că, de data asta, chipul lui este lipsit de orice expresie, și ceva din această goliciune a privirii sale o face pe Clare să simtă că o ia cu fiori.

Stella este prima care reacționează.

— Doamne, Aidan, exclamă ea, venind mai aproape de Scotty. Nu trebuie să te porți ca un dobitoc.

— E în regulă, spune Scotty cu glas aspru, însă ține ochii în pământ.

Clare e pe punctul de a-i spune ceva lui Aidan — deși încă nu știe ce —, când el se întoarce brusc și pornește să se îndepărteze. Privește lung după el, șocată că el ar putea fi în stare să lase lucrurile neterminate, și mai ales în această seară. Aidan și Scotty se mai încăieraseră până atunci, dar mereu se sfârșise în hohote de râs. Mereu. Acum, totuși, senzația e alta. Totul este prea încordat, prea greoi, prea final.

— Îmi pare rău, spune Clare și se răsucește pe călcâie. El doar... acum nu e în cea mai bună formă. Dar n-ar trebui să se ia de altcineva...

— E în regulă, repetă Scotty.

Clare privește spre ieșire, pe jumătate așteptându-se să descopere că Aidan a plecat, dar, în loc de asta, îl vede mergând încolo și încoace în fața ușii de la intrare, cu capul plecat și cu umerii căzuți. Pornește spre el, dar apoi se oprește din nou, extrem de nehotărâtă.

— Du-te, o îndeamnă Stella, și cu toate că privirea încă îi este dură, vocea îi este blândă. E un idiot. Dar e idiotul tău.

Clare o fixează cu privirea o clipă, apoi, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Poate ne vedem mai târziu, spune ea fără prea multă convingere, iar Stella pur și simplu îi face oarecum din mână.

Este imposibil să-ți dai seama dacă înseamnă „rămas-bun deocamdată" sau „rămas-bun pentru totdeauna", dar Clare nu rămâne să afle. În schimb, se întoarce și sprintează spre ieșire, cu sângele bubuindu-i în urechi.

Când ajunge la Aidan, el nu o întâmpină cu scuze sau explicații, ci cu o expresie încăpățânată, înnebunitor de distantă, iar ea se duce direct la el și îl împunge cu degetul în piept.

— Este locul în care mi-ai spus prima dată că mă iubești, îi spune, ușor rămasă fără suflare, sperând să-l scoată din starea lui, să-i amintească, să-l facă să-și revină. De asta suntem aici.

Dar, când se uită la el, ochii lui sunt atât de triști, încât asta o face să se oprească brusc. În tăcerea care urmează, este

aproape ca și când gluma stupidă a lui Scotty ar fi devenit adevărată. În spatele lor, popicele sunt trântite la pământ iar și iar cu un sunet ca de tunet, ca de ceva care se sparge, dar aici, în spațiul amortizat dintre ei, ar putea la fel de bine să fie cel mai tăcut loc de pe pământ.

— Da, păi, spune Aidan în cele din urmă, chiar înainte de a ieși pe ușă în bura de ploaie, nu e ca și cum mi-ai fi spus-o și tu.

A ŞASEA OPRIRE

La minimarket

9:41 P.M.

Când nu-l găseşte lângă maşină, Clare dă un ocol clădirii, unde îl găseşte pe Aidan aşezat pe trotuar, cu capul aplecat deasupra telefonului. Dinspre pubelele de gunoi din apropiere vine un iz slab de putrefacţie, mânat de ploaie în direcţia lor: o bură fină, persistentă, care conferă o senzaţie plăcută după aerul închis de la sala de bowling.

Preţ de câteva secunde, Clare stă în picioare, însă, când el nu dă niciun semn că este conştient de prezenţa ei, în cele din urmă se aşază lângă el pe trotuar, lăsând doar câţiva centimetri distanţă între ei.

— Îmi pare rău, spune ea, înclinându-şi capul pentru a se uita la el. N-am ştiut că asta continuă să te macine.

Aidan râde, dar nu e deloc amuzat.

— Că nu mă iubeşti?

— Că nu o spun.

— Totuna.

— Ba nu, insistă ea, așa cum a mai făcut-o de foarte multe ori până acum. Știi foarte bine ce simt pentru tine.

— Vezi, spune el, tocmai asta e problema. Poate că nu știu.

— Aidan!

— Nu e de mirare că tu crezi că ar trebui să ne despărțim, spune el, cu ochii scăpărându-i de furie. Dacă nu poți s-o spui acum, probabil că nu vei putea s-o spui niciodată.

— Ți-am spus, zice ea, frecându-și ochii cu podul palmelor, simțindu-se deja învinsă de o discuție în contradictoriu pe care nu o va câștiga niciodată. Nu vreau să o spun dacă nu e...

— Adevărată? o întreabă el. Reală?

Frustrată, ea clatină din cap.

— Dacă nu e pentru totdeauna.

— Bine, spune el, părând rănit. Iar asta nu e. Am înțeles.

După asta tac amândoi, iar Clare închide ochii. Ar fi dat orice numai să nu discute despre asta. Nu în această seară. Nu atunci când mai au doar câteva ore. Mai ales de vreme ce știe că singurul lucru pe care îl poate spune pentru a schimba situația este ceva ce încă nu se poate hotărî să spună cu voce tare.

Mult timp, pe Aidan nu păruse să-l deranjeze. La scurtă vreme după ce îl rostise prima dată — chiar aici, la bowling — petrecuseră o după-amiază la un muzeu de artă din centrul orașului. Avea loc o expoziție specială cu lucrări de Picasso, iar Clare se oprise să examineze o pictură a unui băiat care strângea în pumni o porumbiță albă.

— Pentru mine arată ca o porumbiță adevărată[1], glumise Aidan, venind în spatele ei.

— Categoric porumbiță la prima vedere.

— Știi ce-mi place mult de tot? Să văd picturi cu porumbei care se giugiulesc.

Ea a zâmbit.

— A, da?

— Și adevărații porumbei, a continuat el, în timp ce ea s-a întors, petrecându-și brațele pe după gâtul lui. Cui nu-i plac porumbeii, mai ales când se giugiulesc?

— Te iubesc, îi răspunsese ea, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l săruta. Ba nu, te *giugiulesc*.

Și, pentru un timp, fusese de-ajuns.

Te giugiulesc, spusese Clare o săptămână mai târziu, cuvintele vibrând înlăuntrul ei în timp ce îl privea cum se aruncă la podea ca să culeagă merele care se împrăștiaseră după ce punga de cumpărături se rupsese la băcănie. *Te giugiulesc*, strigase ea pentru a se face auzită printre strigătele de bucurie ale coechipierilor lui imediat ce echipa de lacrosse câștigase meciul. Apoi o spusese din nou pe aleea din fața casei ei, înainte de a se despărți într-o seară obișnuită de marți.

Te giugiulesc, te giugiulesc, te giugiulesc.

Nu era același cuvânt, dar pentru Clare, ambele veneau din același loc. Faptul că îl înlocuise n-ar fi trebuit să conteze — nu și atunci când toate sentimentele potrivite erau la locul lor —

[1] Joc de cuvinte, bazat atât pe omofonia cuvântului *dove* (porumbiță), precum și pe pronunția asemănătoare a cuvintelor *dove* și *love* (iubire).

dar, din cine știe ce motiv, conta. Părea cumva mai sigur, mai puțin permanent. Fiindcă dragostea nu e ceva ce poți lua înapoi. E ca un descântec magic: odată ce rostești cuvintele, acestea rămân pur și simplu acolo, schimbând și transformând tot ceea ce a fost cândva adevărat.

Toată viața ei, Clare își urmărise părinții trecând cuvântul de la unul la celălalt, ca și când n-ar fi fost un obiect fragil, ca și când n-ar fi fost cel mai robust lucru din lume. Niciodată nu se mulțumiseră să-l spună doar o dată. „Te iubesc te iubesc te iubesc", îi striga tatăl mamei ei în fiecare dimineață în timp ce ieșea pe ușă, iar ea mereu îi răspundea în același mod: „Te iubesc te iubesc te iubesc"

Odată, când era mică, Clare îi întrebase despre asta, iar ei doar zâmbiseră și îi răspunseseră că era datorită faptului că se iubeau de trei ori mai mult decât oricine altcineva.

Însă, mai târziu, când era suficient de mare pentru acea poveste — avea nouă ani și începuse să pună întrebări —, ei se așezaseră să-i explice adevărul despre trecutul lor, despre cum mai fuseseră căsătoriți anterior.

— Dar de ce? întrebase la vremea aceea Clare, încercând să proceseze totul: nu numai că părinții ei avuseseră o altă viață înainte de apariția ei, ci și că fiecare avusese viața lui înainte de *a fi împreună.*

Era năucitor să încerci să-ți închipui că la un moment dat ei nu formaseră o familie, că nu existaseră clătite pe masă în fiecare duminică dimineață, că numele lor nu erau scrise pe ușa din față, că încălțările lor nu erau împrăștiate la ușa din spate.

— De ce... întrebase ea, clipind pentru a-și împiedica lacrimile să curgă, simțind că întreaga lume o luase razna, de ce pur și simplu nu v-ați *așteptat* unul pe celălalt?

— Eram tineri, îi explicase mama cu blândețe, mângâind-o pe Clare pe păr. Am considerat că amândoi ne găsiserăm iubirea adevărată. Dar, sincer, a fost doar prima iubire.

— Lucrurile se schimbă când îmbătrânești, îi spusese tatăl ei. Dar am fost norocoși. Pentru noi, a doua iubire s-a dovedit a fi cea mai bună.

A luat-o pe mama ei de mână.

— Acesta este motivul pentru care nu o iubesc pur și simplu pe mama ta, ci o iubesc, o iubesc, o *iubesc*.

— De ce de trei ori, atunci? a întrebat Clare. Dacă este numai a doua?

— Deoarece de două ori nu este nici pe departe destul, i-a răspuns tatăl ei zâmbind. Dar, dacă i-aș spune-o de o mie de ori, aș întârzia la serviciu.

Clare este conștientă că părinții ei nu sunt normali — nu doar fiindcă sunt ambii divorțați, ci și pentru că acum sunt atât de fericiți. Ceea ce nu știe este dacă se întâmplă din cauză că sunt pur și simplu favorizați de soartă — fiindcă au fost destul de norocoși să se găsească unul pe altul în pofida greșelii pe care o făcuseră prima dată — sau fiindcă ceea ce spun ei este adevărat: că cea de-a doua iubire este cea mai bună.

Dar, indiferent care variantă este, ceva în legătură cu acest lucru a făcut-o să fie exagerat de precaută atunci când vine

vorba de iubire. Există prea multă incertitudine, prea multe șanse de a comite greșeli.

Iar ea nu vrea deloc ca Aidan să fie o greșeală.

Prin urmare, indiferent de cât de puternice îi sunt sentimentele pentru el, ea refuză să rostească în pripă cuvintele. Sunt prea semnificative, prea categorice, prea de durată. Când în cele din urmă le va spune, vrea să le spună primei, ultimei și singurei persoane. Vrea să conteze.

— Da, dar tu de fapt o spui tot timpul, punctase odată Aidan, în timp ce stăteau la chiuvetă, spălând niște legume pe care le cumpăraseră din piață. Le-o spui părinților tăi. Și lui Bingo.

Clare dăduse ochii peste cap.

— Asta e altceva. El e un câine.

— Și ce vrei, să cerșesc mai mult? glumise el, lăsându-se în genunchi, chiar acolo, pe podeaua bucătăriei.

Ea îl prinsese de cot și îl ridicase din nou, sărutându-l.

— Nu-i nevoie să cerșești, îi spusese ea, pe același ton ferm pe care îl folosea mereu pentru a certa câinele.

Însă acum, asta se întâmplă de atât de mult timp — o glumă grijulie, o înțelegere fragilă —, încât reacția lui din această seară o ia complet prin surprindere.

Se răsucește pentru a sta față în față cu el, dar el refuză în continuare s-o privească în ochi.

— Se poate să n-o spun, dar, evident, îți arăt ce simt, îi spune ea. Poate că vorbele n-ar trebui să fie atât de importante...

— *Bineînțeles* că vorbele sunt importante! exclamă el, ridicându-se în picioare și scuturându-și turul jeanșilor. Nu cele pe care le spui, ci mai ales pe alea pe care nu le rostești.

Când el pornește, se ridică și ea în picioare.

— Nu înțeleg de ce ești atât de supărat din cauza asta, îi spune ea, alergând după el. Nu m-am gândit că până acum ți-a păsat...

El se oprește brusc.

— Dumnezeule, Clare! Firește că mi-a păsat! De câte ori crezi că poate să spună cineva *te iubesc* fără să i se răspundă la fel?

Auzind acestea, inima i se face cât un purice. Vrea să-l ia de mână, dar el se ferește, apoi se întoarce spre mașină, căutându-și cheile prin buzunare.

— Mă obișnuisem să cred că e încă una din regulile tale stupide, îi spune cu spatele întors la ea.

Umerii cămășii sunt uzi de la ploaie și părul îi strălucește.

— Însă acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

Clare clipește spre el, simțindu-se paralizată din cap până-n picioare. Oricât de pregătită crezuse că e pentru a se despărți de el în această seară, își dă seama acum că nu se așteptase *cu adevărat* să se întâmple. Cel puțin nu așa. Nu în felul în care se despart majoritatea cuplurilor: certându-se și căutând nod în papură, dezgropând certuri de mult uitate și aruncându-le ca pe niște grenade. Dacă era să se termine, ea își imaginase că avea să fie ceva tulburător și inevitabil: o singură lacrimă, o îmbrățișare tristă, un adio curajos.

Dar Aidan e deja în mașină, pornind motorul, iar ea nu are de-ales decât să se ducă grăbită pe partea opusă și să urce în

mașină, îngrijorată că el chiar ar putea să plece fără ea. Aidan pornește fără o vorbă, ținând strâns volanul cu mâinile și strângând din buze.

Abia când ajung în centrul orașului el își drege vocea ostentativ și o face pe Clare să tresară.

— Încotro? întreabă el, iar ea ridică un umăr.

— Oriunde vrei tu.

— Cum rămâne cu lista?

Ea îi aruncă o privire.

— Acum pare cam absurdă, spune ea pe un ton calm, iar el nu o contrazice.

Când semaforul se face verde, el virează la stânga.

— Trebuie să pun benzină.

— În regulă, spune ea, fără prea mult entuziasm.

E liniștită că măcar mai urmează ceva. Inspiră adânc, apoi încearcă din nou:

— Asta sună bine.

Benzinăria se află la marginea orașului, un mic petic de asfalt inegal cu șase pompe ruginite. În spatele lor există o spălătorie auto întunecată și un minimarket, unde prin vitrine se vede un vânzător plictisit care frunzărește o revistă de pe tejghea.

Aidan sare din mașină fără o vorbă, ocolind-o pentru a ajunge la rezervor, care se află pe partea lui Clare. În timp ce el potrivește furtunul, ea își scoate telefonul, luminând slab interiorul mașinii. E abia trecut de ora zece, iar ceea ce păruse că avea să fie cea mai scurtă noapte din viața ei — marcată de prea

multe lucruri de spus și de prea multe locuri în care să meargă — se ivea acum nesfârșită și plină de incertitudine.

În timp ce așteaptă să se umple rezervorul, Aidan se sprijină de geamul ei, cu spatele cămășii lui albastre în carouri lipit de sticlă. În mod normal, ea ar face ceva amuzant, cum ar fi să coboare geamul pentru a-l speria, apoi el ar veni în goană și-ar lua-o prin surprindere, fluturând racleta de șters parbrizul, amenințând-o că o va stropi până când ea va coborî să-l ajute, iar apoi ar aștepta împreună ca pompa să emită un clic, dând cu spumă pe geamurile veșnic murdare ale mașinii.

Dar nu în această seară.

În seara aceasta, ea pur și simplu stă acolo, așteptând în tăcere.

Este adâncită în gânduri, așa că atunci când cineva bate în geamul șoferului, ea se sperie și icnește. Când se uită și vede un polițist, i se strânge stomacul și, ca un gest reflex, se îmbujorează.

Însă bărbatul îi zâmbește răbdător și, după o secundă, Clare își dă seama că de fapt îl cunoaște: este tatăl prietenei ei, Allie. A trecut ceva timp de când nu l-a mai văzut și o surprinde faptul că el o mai recunoaște. Ultimul lucru de care ar avea chef acum este să stea la taifas, dar se întinde oricum și coboară geamul.

— Bună seara, domnule ofițer Lerner! îl salută ea, făcându-i ușor din mână.

Ea și Allie fuseseră prietene la cataramă în școala primară și, cu toate că de atunci nu prea își mai vorbiseră, intrând din cercuri sociale diferite cam pe la începutul clasei a unsprezecea, rămăseseră prietene în felul în care rămâi prieten cu oricine a fost martorul unei părți semnificative din trecutul tău.

— Bună, Clare, îi răspunde el, sprijinindu-şi antebraţele pe geamul portierei. Te pregăteşti să pleci la facultate?

— Mâine-dimineaţă, de fapt.

— Cum se descurcă părinţii tăi cu asta?

— Oh, cred că vor supravieţui, îi răspunde ea, dar el îşi trece o mână peste ceafa groasă şi o priveşte cu tristeţe.

— N-aş fi chiar atât de sigur de asta, îi spune. Allie a plecat săptămâna trecută şi uite cum stă treaba: mama ei şi cu mine nu avem nimic de făcut acum. Am senzaţia că îmi lipseşte braţul drept.

— Sunt sigură că şi ei îi este dor de dumneavoastră, îl asigură Clare în timp ce Aidan termină cu pompa şi ocoleşte din nou maşina prin partea din faţă.

— Salut, tinere! îl întâmpină poliţistul Lerner. O distrezi pe Clare în ultima ei seară?

— Da, domnule, îi răspunde Aidan, întinzând mâna. De fapt, e şi ultima mea seară.

— Ultima seară, spune el, dând apreciativ din cap. Asta e o chestie importantă, nu-i aşa?

Din maşină, Clare îl vede pe Aidan dând din cap de câteva ori prin parbrizul presărat cu insecte strivite.

— Ştii, îi spune poliţistul Lerner, am cunoscut-o pe mama lui Allie când eram în liceu.

— A, da? întreabă Aidan, întorcându-şi privirea în direcţia lui Clare.

Ea ştie ce gândeşte Aidan.

Aidan gândeşte: *Vezi?*

Aidan gândește: *Ți-am spus eu.*

Aidan gândește: *Se poate întâmpla.*

Însă Clare se uită în altă parte.

Este adevărat că lumea este plină de semne. Numai că ele înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Pentru Clare, acest lucru pare a fi o excepție.

Pentru Aidan, pare a fi o regulă.

— Iubirea vieții mele, adaugă polițistul Lerner, făcându-i cu ochiul, apoi bate în capota mașinii o dată și face un pas înapoi. Ar trebui s-o iau din loc. Dacă mă zărește cineva pierzând vremea pe-aici prea mult timp, nevastă-mea o să creadă că iar îmi cumpăr dulciuri și-o să mă strângă de gât.

Se bate cu palma peste buzunarul de la piept, unde se aude ceva foșnind, apoi le face iar cu ochiul.

— Să aveți o seară frumoasă, bine? Să nu intrați în belele.

— Așa vom face, îi promite Clare.

După ce pleacă, Aidan se strecoară din nou pe scaunul șoferului și rămâne așezat acolo vreme îndelungată, fără să răsucească cheia în contact. În timp ce așteaptă, lui Clare liniștea îi pare ceva palpabil, ceva atât de dens, încât îi este greu să respire și se încălzește la față în mașina prea mică. Dă să coboare geamul, apoi se răzgândește.

— Gumă, spune ea, simțind în gură un gust ca de cretă. Vreau gumă.

Aidan se încruntă.

— În regulă.

— Mă întorc imediat, îi spune ea, deschizând portiera și inspirând cu nesaț aerul rece, în timp ce se strecoară printre pompele de carburant.

În fața ei, minimarketul e ca un acvariu bine luminat în întuneric și, odată ajunsă înăuntru, simte un amestec ciudat de benzină și hotdogi. Trecând printre gondolele cu chipsuri și dulciuri, ale căror ambalaje par a avea culori electrice în lumina prea puternică, inima îi bate cu repeziciune la gândul întoarcerii la mașină.

Cândva, se certaseră aici. Nu fusese prima dată și nici cea mai importantă, dar îi ținuse tot drumul de la casa lui Aidan, unde tatăl lui — ca de obicei — era fixat pe notele lui, care întotdeauna se situau undeva între decente și bunișoare, nu fiindcă n-ar fi fost deștept, ci fiindcă nu-i păsa destul cât să se străduie. În timp ce mașina se depărta de casa lui Aidan, Clare se gândea că nu putea să nu fie de acord cu domnul Gallagher.

— Dacă ți-ai folosi măcar jumătate din energia pe care o consumi pe terenul de lacrosse..., îi spusese ea, iar el o privise lung.

— Este la fel de important, îi spusese el. Amândoi știm că nu voi intra la facultate grație notelor mele.

— Nu și dacă nu încerci, îl contrazisese ea, în timp ce intrau în benzinărie.

De aici, cearta escaladase, iar când au intrat în minimarket, de-abia își mai vorbeau. Dar după câteva minute de hoinărit pe culoare separate, printre gondolele cu marfă, ambii clocotind de furie, Clare a simțit cum ceva ușor o lovește între omoplați

și, când s-a întors să vadă ce era, a găsit o cutie de Nerds[1] la picioarele ei pe podea.

Când și-a ridicat din nou privirea, Aidan îi zâmbea de pe cealaltă parte a raftului cu chipsuri.

— Ai dreptate, i-a spus el, apoi a arătat spre cutie. Mă voi strădui mai mult. Promit să fiu mai tocilar.

Clare a aruncat o privire spre stelajul cu dulciuri din apropierea ei și i-a aruncat un tub de Smarties[2].

— Ești deja un tocilar, i-a spus ea. Și ești deja deștept. Trebuie doar să te îndeletnicești cu una, cu alta.

— Știu, a recunoscut el.

Zâmbind strengărește, ea a ridicat un Payday[3].

— Plata pentru că te pui cu burta pe carte.

El a aruncat un 100 Grand[4] în direcția ei.

— Tu ce meriți?

— Du-te la pescuit, i-a spus ea, aruncându-i un pachet de jeleuri gumate Swedish Fish[5], și până să-i dea afară casierul din magazin râdeau atât de tare, încât nu le-a mai păsat.

Acum, în spatele ei, ușa se deschide cu un clinchet, iar Clare se întoarce și îl vede pe Aidan stând în cadrul ușii, părând puțin

[1] Tocilari, bomboane produse de Nestlé.
[2] Isteței, bomboane de ciocolată produse de Nestlé.
[3] Zi de leafă, baton de nuga învelit într-un amestec de alune sărate și caramel.
[4] 100.000 de dolari, baton de ciocolată cu caramel și orez expandat, produs de Nestlé, numit după un joc televizat cu premii.
[5] În traducere, „pește suedez"; aluzie la jocul de cărți „Go Fish", unde un jucător îi cere altui jucător o carte de o anumită valoare, iar dacă acesta nu o are, îl pune să extragă („să pescuiască") o carte din teancul aflat în fața lor. În mod similar, expresia se folosește și atunci când cineva îți cere să faci ceva și nu ai chef.

năuc. Deschide gura să spună ceva, apoi o închide la loc, iar pe Clare o cuprinde brusc regretul față de modul în care se desfășoară seara. Are senzația că ei se află în pragul a ceva ce s-ar putea să nu mai poată lua înapoi, iar ea face un pas iute spre el, încă neștiind ce să-i spună, când, în spatele ei, bărbatul de la casa de marcat bate cu putere în tejghea cu degetele.

— Ai de gând să cumperi asta? o întreabă, iar Clare privește în jos, dându-și seama că ține un pachet de gumă în pumnul strâns.

Când își desface degetele pentru a se uita la pachet, îi vine să râdă. I-l aruncă lui Aidan, care îl prinde cu ușurință, apoi îl ridică pentru a citi eticheta. Odată citită, întregul corp pare să i se relaxeze, iar el ridică din sprâncene.

— Ice Breakers[1]? o întreabă, iar ea ridică din umeri.

El face câțiva pași în direcția ei și, pentru moment, în pofida tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, ea se întreabă dacă s-ar putea ca el s-o sărute, chiar aici, în minimarket. Însă el se oprește în fața raftului cu dulciuri, examinând șirurile de cutii și pungi frumos stivuite, până ce găsește ceea ce caută, iar când îi dă obiectul lui Clare, ea își dă seama că e chiar și mai bine.

Nu doar un sărut, ci un pachet întreg[2].

[1] Spărgătoare de gheață.
[2] Săruturi, bomboane de ciocolată cu alune sau migdale.

A ȘAPTEA OPRIRE

Fântâna

10:21 P.M.

Se plimbă pe un fundal sonor creat din ambalaje din plastic care foșnesc și flutură, culori și arome care se transformă, schimbând ciocolata cu jeleurile ursuleți și lemnul dulce cu guma. Mai sunt și altele în mașina pe care au lăsat-o în parcarea din spatele minimarketului, însă nu le pot duce pe toate. Fusese o sesiune de cumpărături impulsivă, nechibzuită, amândoi râzând în timp ce aruncau dulciurile pe tejghea, pachetele alunecând asemenea pucurilor la hochei spre casierul surprins.

Unele dintre nume ar fi putut avea un înțeles mai larg, dacă te-ai fi uitat la ele cum trebuie — ceara de buze și bombonelele în formă de inimioare, până și Chuckles[1] —, dar cele mai multe nu. Numai că ei se lăsaseră puțin luați de val, împăcați sufletește pentru că făceau ceva — orice — împreună, savurând hohotele

[1] Chicoteli, marcă de jeleuri.

de râs în locul tăcerii, o păsuire fericită, chiar dacă nu era una permanentă.

— Habar n-am de ce mănânc atât de multe din astea, spune Clare, aruncând încă o bomboană M&M în gură în timp ce traversează strada. Nici măcar nu mi-e foame.

— Nici mie, spune Aidan vesel. Cu siguranță o să ni se facă rău.

Nu mai discutaseră despre nicio destinație, dar, odată ajunși la primele câteva magazine de la marginea orașului — brutăria, magazinul de bijuterii și sala de jocuri care oferă popcorn gratis sâmbăta —, au câteva opțiuni, suficiente să știe amândoi încotro se îndreaptă. Depășesc un cuplu cam de vârsta părinților lor, care iese dintr-un restaurant italienesc, și pot să vadă până în josul străzii, unde luminile sunt încă aprinse în vitrinele de la Slices, dar, în mare parte, orașul este pustiu, tăcut și liniștit la această oră, și în mare măsură al lor.

Ajunși în scuarul orașului — un dreptunghi de verdeață înconjurat de șiruri de magazine pe trei laturi — se îndreaptă direct spre fântâna din piatră din centru, unde apa puțin adâncă este presărată cu monede care strălucesc asemenea stelelor la lumina lunii. Ploaia s-a oprit acum, dar încă se mai simte în aerul în care plutește umezeala și răcoarea primăverii. Se saltă amândoi pe margine, cu picioarele legănându-li-se în timp ce apa bolborosește în spatele lor.

— Îți amintești când am venit aici prima dată? o întreabă Aidan, scuturând punga de Skittles din mâna lui.

Ochii lui sunt ațintiți asupra gării de vizavi, unde câțiva oameni se învârt pe peron, așteptând o cursă târzie spre oraș.

De data aceasta, e rândul lui Clare să fie confuză.

— Nu prea..., spune ea, încercând să-și amintească.

Ieșeau uneori la plimbare în grup după ce luau o gustare la Slices, dar nu-și poate aminti un moment anume cu Aidan, nimic suficient de semnificativ încât să-și fi câștigat locul pe listă.

— Nu eram încă împreună, îi spune Aidan, dându-i câteva bombonele Skittles. Dar îmi plăcea de tine. Mult. Iar Scotty a avut ideea de a lua înghețată, dar n-avea bani...

— A, da! exclamă Clare, dându-i un ghiont în umăr atunci când își amintește. Așa că a intrat în apă să adune monedele.

— Iar tu ai început să-l uzi ușor, ceea ce a degenerat într-o mare bătaie cu apă.

— Îmi amintesc! Pur și simplu am uitat c-ai fost aici.

— Haide, comentează el pe un ton fals înfuriat. Găsesc că este imposibil de crezut. Eu sunt pur și simplu de neuitat. Ca să nu mai menționez faptul că...

— Aidan, spune ea, apoi se oprește înainte de a începe.

— Da?

— Taci din gură.

El râde.

— Bine, cade el de acord. Dar mereu crezi că tu ai fost cea care m-a remarcat prima. Totuși, e clar că și eu te-am remarcat. Înainte să fi devenit un cuplu.

Clare își ridică privirea la lună, care este albăstruie și aproape plină, mare și aproape la fel de luminoasă ca un reflector.

— Înainte să fi devenit un cuplu, repetă ea, aplecându-se pentru a face o dâră cu degetele prin apă rece. Pare să fie cu mult timp în urmă.

Aidan încuviințează, trecându-și mâna peste ceafă.

— Hei, exclamă el, cu un glas puțin cam subțire. Îmi pare rău pentru mai devreme.

— Nu-i nimic...

— Nu chiar, spune el. Doar că tata m-a făcut...

— Nu trebuie să-mi explici. E vina *mea*. Nu știu de ce nu prea îmi place s-o spun. În definitiv sunt doar trei[1] cuvintele stupide, nu-i așa?

— Ei bine, spune el zâmbind, nu sunt cele mai stupide.

— Nu știu, zice Clare. Vreau să spun... *eu* este destul de caraghios, nu? Să pui doar două litere pe masă înseamnă o mutare slabă.

— Dar ce părere ai despre *tu*? o întreabă el râzând. Când una singură spune deja totul?[2]

Însă ei pun punct aici. Niciunul nu este gata să spună nimic despre ultimul cuvânt, cel făcut sendviș între celelalte două, cu toate că el oricum stăruie acolo, la fel de greu de ignorat, de parcă ar fi scris pe cer cu litere roșii sclipitoare.

Clare își răsucește mâna prin apă încă o dată, apoi se șterge ușor de rochie.

— Tocmai mi-am dat seama că am uitat să iau un suvenir de la bowling.

[1] În lb. engleză, sintagma „te iubesc" (I love you) este alcătuită din trei cuvinte.
[2] În lb. engleză, *you* se pronunță la fel cu litera *u*.

— N-a fost tocmai cel mai bun moment al nostru, spune Aidan, întorcându-se să o privească. Nu sunt sigur că e ceva ce ai vrea să-ți amintești.

— Vreau să-mi amintesc totul, zice ea.

În depărtare, fluieratul unui tren străpunge noaptea și, o clipă mai târziu, clopotele luminilor de semnalizare încep să sune. Când trenul soseşte zgomotos, oprindu-se cu un zdrăngănit, cei doi privesc cum oamenii coboară și apoi traversează prin umbrele stâlpilor de iluminat spre mașinile lor.

— Îți imaginezi vreodată cum ar fi să trăiești aici? o întreabă Aidan, urmărind cu privirea trenul care pornește iar, luminile sale roșii devenind tot mai îndepărtate. Nu așa ca acum. Ci în felul în care trăiesc părinții noștri. Venind acasă cu trenul, pregătind cina, având o casă și o curte și tot tacâmul. Grădinărind în weekend.

— Grădinărind?

— Ei, adunând frunzele, poate.

Ea clatină din cap.

— Știi că nu...

— Știu, spune el, ridicând mâinile. Vei fi plecată să faci ceva genial. Vei fi vreun soi de avocat sau bancher sau jurnalist, cu un apartament șmecher în oraș. Vei cuceri lumea. Dar după aceea...

— După ce voi cuceri lumea? întreabă ea zâmbind. S-ar putea să fiu cam obosită după asta.

— Știi tu ce vreau să spun.

Ea ridică din umeri.

— Nici tu nu vrei. Nu cu adevărat.

— Tu ești cea cu potențial. Ce altceva trebuie să fac eu?

— În afară de grădinărit?

El își dă ochii peste cap.

— Serios. Ador să joc lacrosse. Și sunt hotărât să joc mulți ani. Dar hai să fim cinstiți. Nu e o carieră.

— N-ai de unde să știi. Ai spus că la UCLA este un program de management sportiv, nu? Asta pare să fie de tine.

— Da, dar e doar o chestie de vară, nu o specializare principală, spune el. În plus, cine știe dacă măcar voi intra...

— Ai putea, spune ea cu fermitate, dar el clatină din cap.

— Eu nu sunt ca tine.

— Nici eu n-am chiar ceea ce se numește o carieră de ales, subliniază Clare. N-am *habar* ce vreau să fac. Mi-am petrecut ultimii patru ani încercând să intru la facultate. Nu m-am gândit niciodată la ceea ce va veni după. Nici măcar nu mă pot hotărî ce specializare să aleg.

Aidan dă ochii peste cap.

— Cine are o specializare aleasă înainte să fi pus piciorul în campus? Te agiți prea tare. E absolut firesc să nu știi ce vrei să faci cu restul vieții tale.

— Da, dar nu vreau să fiu normală. Vreau să știu unde merg.

— Poate că e în regulă să fii puțin pierdut, spune el, și chiar și în întuneric, ea îi vede ochii, rotunzi și concentrați în întregime asupra ei. Mai ales când e vorba de tine.

— Ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

— Doar că tu poți să faci orice. Și vei face. Ai tot timpul din lume să-ți dai seama. Dar eu?

Indică cu o mișcare a brațului spre oraș, spre magazinele tăcute și străzile pustii.

— Sincer, genul ăsta de lucruri sunt mai pe măsura mea. Și nu mă deranjează. Poate că voi fi antrenor.

Ridică un baton de ciocolată pe jumătate mâncat.

— Sau îmi voi deschide un magazin de dulciuri. Sau cu articole pentru *grădină*. Aș putea oricând să vând unelte de grădinărit.

Clare încearcă să-și imagineze: un viitor în acest oraș, același loc în care a crescut. Dar este prea greu să meargă cu gândul atât de departe; mai sunt o mulțime de lucruri care vin înainte de asta. Chiar acum, lumea pare imensă și plină de posibilități, iar dacă ea se va întoarce vreodată în acest colțișor, știe că va fi după ce va fi colecționat o mulțime de povești și de amintiri și de alte experiențe pentru a le aduce înapoi cu ea.

Îl ia pe Aidan de mână.

— Și tu vei face lucruri grozave, îi spune. Doar că deocamdată nu știi care sunt acestea.

El nu spune nimic, dar degetele lui le cuprind pe ale ei, iar lui Clare i se face inima cât un purice. Deoarece, în momentul de față, pare un lucru imposibil: să fie cu cineva, indiferent că e pentru o perioadă lungă sau scurtă. E destul de nebunesc să-și imagineze că ceea ce cauți la o persoană la șaptesprezece ani ar putea să fie același lucru la optsprezece, la nouăsprezece sau la douăzeci. Dar să-ți imaginezi că ai putea fi cu aceeași persoană

de la șaptesprezece ani și la douăzeci și șapte — apoi la treizeci și șapte și la patruzeci și șapte — pare a fi un act de credință care frizează nebunia.

— Așadar, ce urmează? întreabă Aidan, iar Clare trage aer adânc în piept.

— Nu știu, spune ea, uitându-se la el. Poate că n-ar trebui să ne facem atât de multe griji cu privire la viitor. Nu avem de unde să știm ce se va întâmpla. Se poate orice.

Se oprește, cântărind următoarele cuvinte cu mare grijă.

— Dar singurul lucru pe care îl știm sigur este unde vom ajunge mâine. Eu mă duc în New Hampshire, iar tu te duci în California. Pentru patru ani. Și, fie că ne place, fie că nu, trebuie să ne dăm seama ce să facem în legătură cu asta.

Aidan o privește cu o ușoară urmă de nedumerire. Deschide gura, apoi o închide la loc.

— Eu am vrut doar... spune el în cele din urmă, apoi clatină ușor din cap. M-am referit la ceea ce urmează *pe listă*.

— Aaa! exclamă Clare, îmbujorându-se. Da. Lista.

— Dar ai dreptate, spune el. Știu că ai dreptate. Trebuie să ne dăm seama.

Privirile li se încrucișează, fiecare așteptând ca celălalt să înceapă. Pe partea cealaltă a străzii, se aud hohote de râs în timp ce un grup părăsește Slices, iar din altă parte, un motor îndepărtat prinde viață. Clare lovește agitată cu picioarele laterala fântânii, lăsând tocurile să ricoșeze de pe piatră, iar Aidan clipește de câteva ori, privind spre ea.

— În regulă, spune ea.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— În regulă.

Dar, totuşi, mai durează câteva secunde înainte ca ea să fie pregătită să pornească.

— Uite cum stă treaba, spune ea, înainte de a se opri, deja încurcată.

— Bine, spune Aidan. Treaba.

Clare inspiră profund.

— Treaba este că... dacă rămânem împreună, sunt îngrijorată că vom rata o mulțime de chestii legate de facultate, zice ea, incapabilă să se uite la el. Ar trebui să îmbrățișăm toate lucrurile care apar pe parcurs, dar cum am putea face asta dacă ne-am dori să fim mereu în altă parte?

— Știu.

— Și înseamnă că mereu vom lipsi...

— Știu, repetă el, întrerupând-o, deși nu într-un mod nepoliticos.

— Și ar fi imposibil să...

— Ar fi, cade el de acord.

— Dar este foarte greu să mă gândesc şi la a *nu* fi cu tine, recunoaşte ea. Îmi displace ideea de a mă trezi dimineața într-o cameră de cămin, știind că tu ești în celălalt capăt de țară, dar fără să știu și altceva. Nu vreau să mă întreb ce faci sau ce mănânci sau cu cine te întâlnești... Nu suport gândul să n-am habar ce se petrece în viața ta. Este mult prea îngrozitor.

Aidan încuviințează.

— Și eu simt la fel.

— De doi ani nu prea a trecut o zi în care să nu ne vedem, zice Clare, privindu-și lung mâinile. Vreau să spun... ai fost cea mai importantă persoană din viața mea.

— Și tu, spune el, petrecându-și un braț în jurul taliei ei, iar ea se sprijină de el, cuibărindu-se în curbura dintre umărul și coastele sale.

— Nu vreau să te las să pleci, recunoaște ea, și, în timp ce o spune, își dă seama cât este de adevărat.

Nu își poate imagina cum ar fi să plece mâine cu mașina, fără să știe că îl poate suna de o sută de ori de pe drum, să se întâlnească cu colega ei de cameră fără să-i scrie mesaje despre asta, să-și înceapă cursurile fără un e-mail de la el în care să-i ureze succes.

Nu își poate imagina cum ar fi să-și trăiască zilele fără ca Aidan să fie alături de ea.

Oricât de mult ar ști că este cel mai bun lucru pe care îl poate face.

Până ce el nu-și trece cu blândețe degetul mare peste obrazul ei, ștergându-i o lacrimă, ea nu-și dă seama că plânge. Își lipește fața de materialul moale al cămășii lui, ascultându-i bătăile inimii, simțind ridicările și coborârile constante ale pieptului său.

După ce trec câteva minute, el o sărută pe creștet.

— S-a terminat, spune el pe o voce ușor stinsă. Nu-i așa?

Ea nu-i răspunde. Nu trebuie s-o facă. Amândoi știu că este adevărat. Acum nu mai are altceva de făcut decât să dea afirmativ din cap în cămașa lui, urmărind venele de pe dosul palmei

lui, să-l sărute, lung, puternic și adevărat, iar apoi să se ridice în picioare împreună pentru a lăsa acest loc în urmă și pentru a se îndrepta spre orice va urma.

Dar, înainte s-o facă, Aidan se oprește pentru a scoate un penny din buzunarul lui. Stă acolo un moment, scuturându-l în palmă, apoi îl aruncă în fântână, unde scoate un *pleosc* satisfăcător înainte de a se scufunda, pentru a se alătura constelației formate din celelalte monede.

Clare e pe punctul de a-l întreba ce dorință și-a pus, dar se răzgândește.

E sigură că știe răspunsul.

În timp ce se îndepărtează, aruncă o privire înapoi la apa care unduiește, încercând să nu se gândească la faptul că, în loc să găsească un suvenir aici — ceva ce să ia mai departe cu ei —, au reușit să lase ceva în urma lor.

Asta îi frânge puțin inima.

A OPTA OPRIRE

Petrecerea

11:11 P.M.

De pe veranda din fața casei lui Andy Kimball, muzica se revarsă prin ferestre cu niște bubuituri care fac podelele să vibreze. Clare sare ca arsă la auzul zgomotului, deja obosită la gândul a ceea ce îi va întâmpina odată ajunsi de cealaltă parte a ușii verzi. Fusese tentată să se ducă acasă după discuția cu Aidan, însă când și-a verificat telefonul în drum spre mașină, a văzut mesajul de la Stella, care o anunța despre petrecere — ultimul mare chef dat de cineva din clasa lor înainte ca toți să se risipească în cele patru zări —, iar lui Clare i s-a părut a fi un soi de ofertă de pace, una pe care nu avusese inima s-o refuze.

— Nu mi-am dat seama că încă mai sunt atâția oameni în oraș, spune Aidan, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a arunca o privire pe fereastră.

Privindu-l, Clare nu se poate abține să nu se gândească la celelalte dăți când stătuseră aici, în pragul atâtor petreceri de

genul ăsta. Încă de când părinții lui Andy au căpătat niște bani de la bunicul ei în urmă cu câțiva ani și au început să călătorească în mod constant, te puteai bizui mereu pe ea că va da o petrecere. Mai ales atunci când nu se mai întâmpla nimic în orașul lor, ceea ce însemna mai mereu.

Clare nu se poate considera atât de curajoasă încât să-și cedeze casa atât de des mulțimii, dar o admira pe Andy pentru creativitatea ei în a explica mii de vaze sparte în decursul anilor, tertipurile cu care umbla pentru a scăpa de nenumăratele avertismente ale polițiștilor și pentru a inventa motive pentru numeroasele sticle golite din dulapul cu băuturi al părinților ei.

— Cred că sunt o mulțime de elevi din clasele mai mici, spune Clare, în timp ce Aidan face câțiva pași înapoi de la fereastră, încruntându-se.

— Mai spune-mi o dată, unde se duce Andy?

— La Michigan, parcă?

El dă aprobator din cap.

— Corect.

Cu toate că veranda nu este foarte mare, ei stau la un metru distanță unul de altul și e ceva ciudat că se află atât de departe de el. Niciodată n-au fost genul de cuplu care să stea călare unul peste altul, ținându-se de mâini și giugiulindu-se în public; sunt mai intimi de atât, mai reținuți. Dar au fost împreună de atât de mult timp, încât a fi alături de el este un obicei; cumva, pe Aidan îl simte mai curând ca pe o extensie a ei decât ca pe o altă persoană.

De aceea, niciunul din ei nu observă cu adevărat atunci când Clare își pune o mână pe brațul lui, când vorbește sau când Aidan își trece un picior pe după al ei atunci când stau așezați într-un separeu. Stella îi tachinează mereu pentru felul în care merg, atât de apropiați, aproape lipiți, încât parcă ricoșează unul de altul. Și rar îi găsești la petreceri despărțiți, de parcă ar fi ținuți laolaltă de o forță magnetică.

Însă acesta este genul de apropiere pe care nu-l observi până ce nu dispare, până ce nu vă aflați la capetele opuse ale unei verande slab luminate la mai puțin de o oră după ce ați hotărât să vă despărțiți și tot ceea ce a mai rămas între voi este o distanță vastă și dureros de politicoasă.

— Deci, spune Aidan, afișând o mină neutră. Le spunem oamenilor?

Clare se uită la el alarmată. Încă nu s-a gândit la asta.

— Iartă-mă, spune Aidan, părând el însuși puțin demoralizat. Am presupus doar...

Ea clatină din cap.

— Nu, ai dreptate. Probabil c-ar trebui s-o facem.

— Te simți bine?

— Da, răspunde ea, încercând să zâmbească. E doar ciudat să facem asta.

El își schimbă poziția, ca și când ar vrea să facă un pas spre ea, apoi se răzgândește și rămâne în loc.

— Știu, spune el. Mi-aș dori să nu fim nevoiți s-o facem...

— Da, spune ea, atunci când el tace. Și eu.

Nici măcar nu se sinchisesc să ciocăne la ușă. N-are cum să-i audă nimeni din casă. În schimb, Aidan împinge ușa, iar muzica răsună deodată în liniștea din fața casei, toată numai ritm și basuri. Când pășesc înăuntru, dau peste un zid de căldură și trupuri, în holul burdușit de oameni care țin pahare roșii deasupra capetelor, unii dintre ei dansând, alții vorbind, cei mai mulți încercând să se strecoare într-o parte sau în alta.

— De ce este atât de aglomerat? strigă Aidan spre Clare, făcând o mutră. Cred că sunt prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

— Succes la facultate, îi urează ea, dându-i o palmă prietenească peste umăr.

— Am de gând să iau ceva de băut. Vrei și tu?

— Da, și dacă o vezi pe Stella...

— Da?

Clare șovăie, apoi clatină din cap.

— Nu contează.

În timp ce el se îndepărtează, cu părul capului său roșcat vizibil deasupra mulțimii, Clare este cuprinsă de teama complet ilogică de a-l pierde din vedere. Îl privește oprindu-se în cadrul ușii dintre hol și bucătărie, aplecându-se puțin atunci când o colegă din clasa a unsprezecea din echipa de lacrosse se ridică pe vârfuri să-i spună ceva. Clare este surprinsă de junghiul de gelozie pe care îl simte văzând scena, și își dă seama că așa va fi de-acum încolo: săptămâna viitoare, luna viitoare și anul viitor.

Cât de curând, fiind în California, Aidan va oferi altcuiva de băut. Cel mai probabil unei blonde înalte și frumoase, genul

de fată care este întrebată dacă e fotomodel chiar și atunci când face ceva ce este în mod decisiv atât de necaracteristic modelelor, cum ar fi să mănânce cartofi prăjiți reci sau să-și sufle nasul. Nu peste mult timp, va fi mâna altcuiva cea pe care o va lua el în timp ce vor trece printr-o mulțime, alta cu care va împărtăși glume, căreia îi va spune povești, cu care se va cuibări într-un colț la o mie de petreceri diferite.

Deoarece el nu mai aparține lui Clare. Iar ea nu îi mai aparține lui.

Gândul se răsucește înlăuntrul ei, agățându-se de ceva, făcând ca genunchii să i se înmoaie în timp ce se sprijină de peretele cu tapet albastru din hol.

Încearcă să-și forțeze mintea într-o altă direcție, departe de California, spre New Hampshire, unde, în ciuda a tot ceea ce simte în acest moment și în pofida faptului că este extrem de dificil este să-și imagineze asta din locul în care se află acum, este posibil să existe cineva care s-o aștepte și pe ea.

S-ar putea chiar să fie o persoană și mai bună — teoretic vorbind —, o persoană mai potrivită pentru ea decât Aidan: genul de tip care ține o listă cu toate cărțile pe care de-abia așteaptă să le citească, căruia îi place să urmărească și altceva decât sport, care crede că un sistem de calendar bazat pe culori este cumva genial.

La urma urmelor, nu e ca și când ea și Aidan au fost mereu perfecți. În unele privințe, ei nici măcar nu aveau logică. Cu siguranță există partide mai bune pentru amândoi acolo undeva. Așa că poate că acesta este exact modul în care se presupune că

se desfășoară povestea lor. Poate că, la fel ca părinții ei, asta a fost doar o greșeală pe care trebuiau s-o facă pe parcurs pentru a-și găsi perechea.

Poate.

Dar asta nu face să fie mai ușor.

Din difuzoare se revarsă un alt cântec, iar Clare se desprinde de perete, ridicându-se în vârfuri și privind spre bucătărie. Se gândește unde să meargă să-l găsească pe Aidan — care nu s-a întors încă cu băutura ei, fie încă vorbește cu fata aia, fie a uitat cu totul; nu este sigură că vrea să știe —, când cineva pune o mână pe cotul ei. Se întoarce și își descoperă o colegă de clasă, pe Anjali, zâmbindu-i.

— Bună! o salută ea, ridicând paharul ca să ciocnească, dar îl lasă jos când își dă seama că Clare nu are unul. Când pleci?

— Mâine, îi spune Clare. Tu?

- De fapt, nu plec până săptămâna viitoare. Yale începe mai târziu. Cred că s-ar putea să fiu ultimul om care rămâne...

Din reflex, Clare aruncă o privire spre ușa pe care a dispărut Aidan.

— Te bucuri? o întreabă ea, forțându-se să se întoarcă înapoi la Anjali.

— Întru totul, răspunde ea. Și ții minte cum am jurat că n-am să mai fac matematică din nou după un an întreg cu domnul Mitchell? Ei bine, de fapt, am intrat în programul de științe economice speciale, așa că se pare că pentru mine vor fi și mai multe statistici. Dar tu? Te-ai gândit deja ce specializare îți vei alege?

— Ăăă, nu trebuie să declarăm asta până în anul al doilea, îi răspunde Clare cu atenția distrasă, căci cineva se împinge să-și facă loc.

Se lipește iar cu spatele de perete.

— Ce noroc pe mine!

— La fel și la Yale, dar am impresia că cei mai mulți știu cumva ce vor.

— Ei bine, nu și eu, îi spune Clare, puțin prea veselă. Încă n-am habar.

— O, haide, zău așa, îi spune Anjali cu un zâmbet încurajator.

Ele sunt același tip de persoană, croite după același tipar. Au fost în toate clasele de avansați, au fost clasificate la egalitate după GPA[1] și au muncit cot la cot în cadrul nenumăratelor vânzări de prăjituri, la cantinele pentru persoane defavorizate și la ședințele de consiliu al elevilor. Și-au petrecut toți anii de liceu muncind din greu și făcând planuri, iar acum se presupune că pleacă la facultate și se aruncă în orice ar urma.

Numai că Clare nu are idee ce va fi.

— Vei avea un milion de opțiuni..., îi spune Anjali, dar Clare se uită lung la ea.

— Nu știu, spune ea.

Deodată, în încăpere pare mult prea cald, iar ea își șterge fruntea.

— Eu nu... Acum totul e în aer. Cred...

Anjali o privește cu răbdare.

[1] Grade Point Average — modalitatea de calcul a mediilor în liceele americane în vederea înscrierii la facultate.

— Cred că m-am rătăcit puțin.

— O! exclamă ea, în mod vizibil surprinsă. Ei bine, e în regulă.

— Te superi dacă...?

Clare se oprește să-și umezească buzele.

— Iartă-mă, eu tocmai...

Anjali se dă în lături pentru a o lăsa să treacă.

— Sigur, poftim. Firește. Succes în toate, dacă nu ne mai vedem...

Baia este tocmai în celălalt capăt al holului și, după ce își face loc printr-un grup de elevi din clasele mai mici, strânși laolaltă în jurul unui video care rulează pe telefonul cuiva, Clare se simte ușurată că nu e ocupată. Cineva a lăsat un pahar roșu pe chiuvetă, iar sulul de hârtie igienică este derulat pe covor, dar altminteri nu e într-o formă prea proastă pentru genul acela de petreceri.

Ideea a fost doar să scape, dar acum își dă seama că de fapt trebuie să se descarce, iar când termină, se stropește cu apă rece pe față, apoi se oprește pentru a se studia în oglindă. Acum e abia zece și jumătate, dar are impresia că e mult mai târziu și își dă seama cât e de obosită. I se pare că au trecut un milion de ani de când i-a spus lui Aidan că în seara asta nu vor dormi, că nu mai au prea mult timp și că trebuie să profite la maximum.

Când deschide ușa băii, e surprinsă să constate că holul e aproape gol acum. Dar dinspre curtea din spate se aud chiote. Se duce grăbită spre bucătărie, unde câțiva oameni — care ignoră agitația — încă stau așezați în jurul mesei jucând cărți, apoi trece de camera de zi și iese în curtea interioară, unde

restul petrecăreților par să fie adunați într-un cerc inegal care se mișcă întruna.

Din locul în care se află, la câțiva metri mai în spate, Clare își dă seama că are loc o încăierare — bufnetul greoi al pumnilor trași, împunsăturile și strigătele, scrâșnetul tenișilor —, dar abia când este împinsă prin mulțime își dă seama șocată că e vorba de Aidan și Scotty.

Aidan i-a prins capul lui Scotty la subraț și îl folosește pe celălalt pentru a-i trage pumni. Lui Clare aproape că i se pare că se prostesc în felul în care o fac adesea și, pentru o fracțiune de secundă, își îngăduie să creadă că e adevărat. Dar apoi îi vede chipul lui Scotty, care este roșu și schimonosit, și pe Aidan cu dinții încleștați și cu venele de pe frunte proeminente.

Cum privește ea îngrozită, Scotty se răsucește și se eliberează, legănându-se și dându-i un pumn lui Aidan în piept. Pocnetul pe care îl scoate, de oase zdrobite și soliditate, îi face inima să-i stea în loc. Dar Aidan de-abia reacționează; se leagănă pe călcâie, apoi se lansează brusc înainte, trăgându-i un pumn lui Scotty și crăpându-i brațul ochelarilor.

În jurul lor, toată lumea țipă, deși e greu să-ți dai seama dacă îi ațâță sau încearcă să-i oprească. Clare zărește pe partea cealaltă a cercului o frântură din chipul panicat al Stellei, cu ochii scăpărând în lumina galbenă care se revarsă din bucătărie. Și atunci Scotty își ia din nou avânt, iar Clare, fără să-și dea seama ce face, pornește în direcția lor.

— Aidan! strigă ea în timp ce se apropie de el pe la spate, dar el nu-i răspunde.

Nici măcar nu se uită la ea. E prea ocupat să se repeadă împleticit spre Scotty. Dar asta n-o oprește pe Clare să se năpustească spre el. Alunecă și se oprește chiar în spatele lui Aidan, apoi întinde o mână să-l apuce de braț, hotărâtă să-l oprească înainte să fie și mai rău.

El se scutură fără ca măcar să se întoarcă în direcția ei, concentrat doar asupra lui Scotty, și astfel, la a doua ei încercare, Clare — încă țipând la el să înceteze, hotărâtă să-l facă să o asculte, cu toate că el este în mod clar incapabil sau nu e dispus să o asculte — își petrece ambele brațe în jurul taliei lui într-un soi de îmbrățișare uriașă pe la spate, apoi îl smucește îndărăt.

Singurul ei gând este să-l scoată de acolo, să-i despartă înainte ca unul din ei să fie rănit grav, dar totul este întunecat, nedeslușit și confuz, și tocmai atunci când trage de el, o durere vie îi explodează deasupra obrazului ei drept, iar ea se împleticește îndărăt, cu mâinile căuș în jurul ochiului.

Trec câteva secunde în care nimeni nu reacționează; Aidan și Scotty se opresc să se zgâiască la ea, iar restul mulțimii pare să fi amuțit, de parcă ar fi uitat că nu urmăreau bătaia pe un ecran, că se află aici și acum și fac parte din asta. E atâta liniște, încât se aude câinele vecinului lătrând să iasă afară, o mașină oprind pe alee și râsetele din dosul peretelui de sticlă al camerei de zi.

Dar apoi momentul de liniște se risipește și totul se întâmplă cu repeziciune.

Chiar înainte ca ea să poată pricepe tot ce s-a petrecut — a fost pocnită în ochi, fie de pumnul lui Scotty, fie de cotul lui

Aidan, e greu de spus —, Stella e acolo, luând-o de braț și conducând-o spre bucătărie.

În urma ei, aude o rafală de voci surescitate și panicate, dar, mai presus de toate, pe Aidan și pe Scotty țipând unul la altul.

— *Tu* ai fost! strigă Aidan, cu o voce plină de furie.

— *Ba nu*, mârâie Scotty drept răspuns, iar apoi câțiva oameni intervin să-i despartă din nou.

Până când ajung ele în bucătăria, pe care Andy e ocupată s-o golească de oameni, Aidan și Scotty o urmează pe Clare, cu privirile grijulii, în timp ce se grăbesc să i se alăture, cerându-și întruna scuze.

— *Înapoi!* se răstește Stella la ei, în timp ce o conduce pe Clare spre un scaun de la masa masivă din lemn — pe care încă sunt împrăștiate cărțile de joc abandonate —, așa că ei se supun.

Aidan se retrage în pragul ușii, chiar în spatele lui Clare, astfel încât ea să nu-l vadă, iar Scotty se face mic, nefericit, pe un scaun vizavi de ea, scoțându-și ochelarii cu grijă.

Acum ea poate să vadă că el are un ochi roz și umflat, buza crăpată, și se întoarce către Aidan să vadă dacă și el e rănit, dar, când o face, simte din nou arsura de durere dindărătul ochiului ei, iar Stella îi pune o mână pe umăr pentru a o sprijini. Clare încearcă să îngaime câteva cuvinte de mulțumire, dar Stella doar clatină din cap.

— Nu te mișca, îi cere ea, apoi se uită la Andy, care scotocește prin congelator. Poți, te rog, să te grăbești?

— Nu este mazăre! strigă ea, părând vag îngrijorată de situația dată.

A organizat destule petreceri la care să fi avut de-a face cu tot felul de situații și, în orice caz, asta nu este prima bătaie care are loc acolo.

— Ai fripturi? o întreabă Scotty.

— Nu, îi răspunde Andy, ridicând o cutie de pizza congelată. Doar asta.

Stella dă ochii peste cap și traversează spațiul de la masă până la frigider din trei pași mari.

— Cuburile obișnuite de gheață sunt bune, spune ea, înșfăcând o pungă de pe blatul de bucătărie și aruncând teancul de pahare roșii care se afla înăuntru.

Când se întoarce cu gheața, Clare încă ține mâna la ochi, pe care îl simte enorm și protuberant, ca și cum doar palma ei îl poate ține la loc. Toată partea dreaptă a feței îi pulsează, iar pleoapa o simte groasă și lipicioasă, însă înregistrează toate acestea într-o manieră distantă, amorțită și detașată. E încă prea șocată pentru a avea cu adevărat dureri.

— Eu nu capăt una? întreabă Scotty, arătând spre punga de gheață, iar Stella îi aruncă o căutătură cruntă în timp ce se lasă pe scaunul de lângă Clare.

— Mai întâi mă ocup de victima ta colaterală.

— Iartă-mă, îi cere Scotty scuze lui Clare pentru a mia oară, continuând să clatine din cap. Îmi pare tare, tare, tare rău. Noi niciodată n-am fi...

— Poftim, spune Stella, ignorându-l în timp ce ia cu blândețe mâna lui Clare de pe față, înlocuind-o cu pachetul cu gheață, care la început îi dă o senzație de arsură, apoi — pe măsură ce

o lasă să se aşeze acolo — începe să-l simtă minunat de răcoritor, reducând pulsaţia care a pornit îndărătul ochiului ei tumefiat. Cum te simţi?

— Bine, îi răspunde Clare, cu atenţia distrasă.

Se întoarce să se uite la Aidan, care stă cu mâinile în buzunare. Pare cumplit de nefericit, şi nu numai din pricina tăieturii de sub ochiul lui drept, care este deschisă şi roşie.

— Ce naiba a fost în mintea voastră? îl întreabă ea, apoi îi aruncă o privire şi lui Scotty, al cărui chip pare uşor inexpresiv.

— Nu ştiu, răspunde el, ducând două degete la buză, care se pătează de sânge.

Se uită după Andy, care pare să se fi evaporat, apoi întinde mâna la spatele lui după un şervеţel, cu care tamponează uşor tăietura.

— A fost o prostie...

— Aşa crezi? vrea Stella să ştie, ridicând dintr-o sprânceană.

Aidan face câţiva paşi, astfel încât acum Clare îl poate vedea cu ochiul teafăr.

— Ştii că eu niciodată n-aş... începe el cu o voce disparată şi încordată.

Îşi freacă faţa cu palmele şi ea vede că are o încheietură a degetelor despicată. Pe degete are pete de sânge.

— Iartă-mă. Eu doar... mă simt îngrozitor.

Duce o mână la piept, părând să aibă dureri.

— Detest gândul că ceva ce-am făcut noi...

— Ce tu ai făcut, subliniază Scotty de peste masă, continuând să-şi şteargă sângele cu şervеţelul. Ceva ce *tu* ai făcut.

— Tu ai început..., spune Aidan în șoaptă.

— Nici pomeneală, amice, ripostează Scotty, scuturând din cap. Eu doar glumeam în legătură cu sora ta. În legătură cu care, apropo, trebuie să te edifici. Dar tu ai fost cel care a tras primul pumn.

Aidan își contractă maxilarul, dar nu spune nimic.

— Și nu eu am fost cel care te-a pocnit, continuă Scotty, îndreptându-și privirea spre Clare. Sunt foarte sigur c-a fost cotul lui Aidan.

— Nu asta e ideea, spune Clare, simțind privirea lui Aidan ațintită asupra ei.

Lasă gheața jos, dar, când zărește cu coada ochiului grimasa pe care o face Stella, și-o pune la loc.

— Voi doi sunteți niște idioți pentru că vă bateți.

Asta e și ideea, spune Scotty, așezându-se mai în față pe scaun. Fiindcă toată lumea dă vina pe mine pentru orice, iar eu sunt mereu gafeurul pe aici. Însă, de data asta, n-am fost eu. A fost iubitul tău, căruia îi sare țandăra foarte ușor.

Nimeni nu spune nimic, iar Clare se uită spre Aidan, o mișcare care necesită ca ea să-și întoarcă tot capul. Ochiul lui stâng e aproape umflat și închis, dar restul feței are o paloare cenușie, iar gura îi este pe jumătate deschisă.

Arată de parcă cineva l-ar fi pocnit din nou.

Se fixează reciproc cu privirea, cântărind ceva invizibil pentru restul lumii, și atunci, într-un final, Clare își lasă bărbia în piept.

— Nu mai sunt iubitul ei, rostește Aidan încetișor, continuând să o privească pe Clare, și, după o pauză, ea încuviințează.

— Nu mai este iubitul meu, repetă ea, dar există ceva în modul în care o spune care o face să nu pară foarte real.

Lasă punga de gheață pe masă, dând deoparte câteva cărți, și se forțează să se uite la Stella, care se zgâiește la ea, cu ochii larg deschiși și sincer uluită.

— Sunt uluită, spune ea, clipind de câteva ori.

Clare nu se poate abține să nu surâdă, cu toate că asta face ca ochiul să-i pulseze iar.

— Vezi? Și tu nu credeai că vei ajunge să-l folosești azi.

— Nu există cuvinte pentru asta.

— Voi doi v-ați despărțit? întreabă Scotty, uitându-se de la Aidan la Clare, apoi lăsându-se din nou în scaunul lui. Uau! Nu credeam c-o veți face vreodată.

Nici eu, gândește Clare, încercând să scape de nodul din gât.

Lângă ea, Stella clatină din cap a neîncredere.

— Sfârșitul unei ere, spune ea, puțin melancolică, iar Clare îi aruncă o privire lui Aidan, care încearcă să surâdă, în ciuda ochiului inflamat.

— Sfârșitul unei ere, repetă el, și, în pofida inimii îndurerate, și ea îi zâmbește.

A NOUA OPRIRE

Dansul

12.02 A.M.

Mai târziu, după ce gheața s-a topit și au fost pregătite alte pungi, după ce tăieturile au fost curățate și pansate, după ce bucătăria s-a umplut din nou și petrecerea s-a reluat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, Aidan și Clare se strecoară împreună în curtea interioară.

Când ajung în locul în care avusese loc bătaia, amândoi se opresc. În lumina care vine pe ferestrele bucătăriei, ei văd pe dalele din piatră câteva picături de sânge și un ciob sclipitor de la ochelarii sparți ai lui Scotty.

— Locul faptei, spune Aidan, ridicându-și privirea.

Stella îi încropise un bandaj alb din niște leucoplast și tifon, iar aceasta se află imediat sub ochiul lui, astfel încât, dintr-un anumit unghi, aproape că-l face să semene cu un jucător de fotbal sau ca unul dintre turiștii care își pun în mod inutil un strat considerabil de cremă cu protecție solară.

Însă sub toate acestea, chiar și în întuneric, Clare îi vede regretul de pe chip.

El se scarpină la ceafă.

— Știi că-mi pare foarte rău.

— Știu, îi spune ea. Știu. Dar tot nu pricep. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunde el, ridicând din umeri.

— Nu se poate să fi fost din cauza surorii tale. Asta a fost acum mai bine de un an. Și, sincer, nici n-a fost chiar atât de rău. Nu se poate să fii în continuare furios din această cauză...

El se străduiește din răsputeri să-i evite privirea, așa că ea face un pas pentru a fi mai aproape de el, punându-și brațele pe umerii lui, obligându-l să se uite la ea.

— Ce te supără?

— Nu știu, murmură el. Tu și cu mine, cred. Seara asta. Totul.

— Mda, dar toate astea nu sunt motive ca să-l folosești pe Scotty drept sac de box. Toată seara ai fost enervat pe el. Cum așa?

Aidan iese de sub prinsoarea ei, ducându-se spre marginea porțiunii cu dale de piatră, unde se oprește și privește curtea.

— Nu știu, repetă el, iar când Clare vine să i se alăture, el se așază pe treapta cea mai de sus. Obișnuiam să vorbim mereu despre California. Să ne petrecem timpul pe plajă. Să învățăm să facem surf. Iar acum el rămâne aici.

— Da, dar asta nu e...

— Ar fi fost atât de ușor, știi? spune Aidan, acum cuvintele rostogolindu-i-se din gură năvalnic. Tot ceea ce trebuia să facă

era să meargă la ore mai des. Să citească o carte din când în când. Să fie atent. Nu e prost. Adică, este, dar nu în sensul ăsta. Tot ceea ce trebuia să facă era să se străduiască puțin și am fi putut să fim acolo împreună.

Clare înghite cu putere pentru a scăpa de emoții, rănită de adevărul spuselor lui: și ea pierduse foarte mult timp gândindu-se la aceleași lucruri în legătură cu Aidan și cu Harvard, visând cu ochii deschiși la ei doi împreună pe coasta de est. În vreme ce, în tot acest timp, Aidan își dorea același lucru, numai că alături de Scotty.

— Nu știu, spune el, lovind pietrele din curtea interioară cu piciorul și împrăștiind câteva ghinde. Bănuiesc că nici măcar nu mi-am dat seama cât mă scotea din sărite.

— Știi că nu e așa, îi zice Clare, îmbujorându-se pe măsură ce se gândește la conversația ei cu Stella de mai devreme. Ești doar trist pentru că pleci. Și îți verși focul pe el.

Aidan ridică din umeri.

— Problema e că foarte multe lucruri sunt pe cale să se schimbe. Ar fi fost drăguț dacă măcar un lucru ar fi rămas la fel, știi?

Lui Clare îi trebuie ceva timp să-și găsească glasul.

— Știu. Dar atunci...

— Ce?

— Ei bine, cum de poți da vina pe mine pentru chestia cu Harvardul?

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Erai îngrijorat că eu aș fi vrut ca tu să te duci, îi spune ea. Dacă ai fi intrat. Și sincer, s-ar putea să ai dreptate. Nu știu. Uneori pare o nebunie să facem altceva în loc să ne despărțim. Dar alteori...

— Nu pare.

— Nu pare, este ea de acord. O parte din mine credea că s-ar putea să fie drăguț să fim mai aproape.

Aidan se apleacă să culeagă o ghindă, răsucindu-i căpăcelul.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun.

— E în regulă, îi zice ea, deși nu e chiar așa — cel puțin, nu încă.

— Însă o mare parte din asta era tocmai faptul că îmi părea atât de rău pentru toată povestea cu Stanfordul.

— Nici măcar nu aveam de gând să...

— Știu, o întrerupe el. Dar chiar și așa. Senzația era că aveam un soi de înțelegere, chiar dacă în mare parte era doar o glumă. Chiar dacă niciunul din noi nu se aștepta să ducă undeva. Dar pur și simplu n-am putut să mă decid s-o fac. N-am putut să fac gestul hotărâtor cu privire la cererea aia stupidă.

— Fiindcă te temeai că eu aș fi vrut ca tu să te duci.

— Ba nu, neagă el, clătinând din cap. Deoarece îmi era frică că *eu* aș fi vrut să mă duc.

Clare îl privește cu asprime.

— Poftim?

El ridică din umeri.

— Mereu am detestat ideea de Harvard. Evident. Și tu știi că dintotdeauna am vrut să fiu în California. Vreau să spun, tot nu-mi vine să cred că am intrat la UCLA...

— Știu, dar...

El privește în jos la ghinda din palmă.

— Dar îmi făceam griji că, dacă aș fi intrat, s-ar fi putut să aleg tot Harvardul.

— De ce?

— Deoarece ar fi fost mai aproape de tine.

Clare îl privește lung.

— Serios?

— Te iubesc, spune el simplu, de parcă asta l-ar fi întrebat ea.

Iar ea presupune că, într-un fel, l-a întrebat.

— Aidan..., începe ea, neștiind sigur ce să spună.

— Bănuiesc că acum nu mai contează, spune el. Cred că amândoi sfârșim prin a merge în locurile potrivite. Cu toții, firește. Poate chiar și Scotty. Cine știe, nu-i așa?

Ea reușește să dea aprobator din cap.

— Cine știe...

În casă, cineva a dat iar drumul la muzică, iar oamenii ies și intră în bucătărie cu paharele ținute sus, legănându-se în ritmul muzicii.

Clare aruncă o privire spre cer, care este plin de stele, și închide ochii.

Când îi redeschide, Aidan o privește cu atenție, fața lui fiind la numai câțiva centimetri de a ei, ca și când ar fi pe cale să o sărute. Nesigură, ea se trage înapoi, iar el se încruntă.

— Cu siguranță vei avea un ochi învinețit.

Clare duce o mână la obraz, atingându-l ușor.

— Și tu la fel, îi zice ea. Poate chiar doi.

— Mda, dar în prima ta zi de școală..., spune el cu un oftat. Îmi pare tare rău. Nu-mi vine să cred c-am făcut asta.

— E în regulă, spune ea, străduindu-se să zâmbească în pofida ochiului umflat. O să arăt ca o tipă dură. Nimeni n-o să vrea să se pună cu mine.

El râde.

— O, da, vei fi super-intimidantă.

În spatele lor, cineva deschide ușa de protecție contra insectelor, și apoi, cu un hohot de râs, aruncă o pereche de tenișI în curtea interioară. Unul dintre ei se rostogolește de câteva ori și aterizează chiar în spatele lor, iar Aidan se uită cum Clare strâmbă din nas.

— Miroase a...? întreabă el, iar ea încuviințează.

— Vomă. În mod cert vomă.

Ea mijește ochii privind tenisul.

— Există vreo șansă ca tu să vrei să mergi la o plimbare sau ceva de genul?

Aidan sare în picioare și îi întinde o mână ca să o ajute și pe ea să se ridice.

— Hai să plecăm de-aici.

Lângă casă se află un gard din lemn cu o poartă ce dă spre strada pe care se află în continuare mașini parcate, semnul sigur al unei petreceri de succes. Când trec pe lângă Volvo-ul lui Aidan, Clare ar vrea să se urce în el, să-i spună să pornească

motorul și să meargă pur și simplu până ce ajung undeva, oriunde în altă parte în afară de California sau de New Hampshire. Dar, în loc de asta, ei merg mai departe fără o vorbă și își continuă drumul în josul străzii, fără o direcție anume.

E trecut de miezul nopții acum și în cele mai multe case luminile sunt stinse. Din când în când, văd lumina de la câte un televizor sau ochii vreunei pisici strălucind la fereastră, dar în cea mai mare parte, această zonă a orașului a adormit și liniștea este asurzitoare, un sunet ca de electricitate statică.

— Mă simt prost în legătură cu lista ta, îi spune Aidan, după ce au mers puțin, cotind ici la dreapta, colo la stânga, croindu-și un drum șerpuit tot mai adânc în noaptea suburbană înăbușită. Am senzația că totul a mers cam anapoda.

Clare ridică din umeri.

— Asta pățesc dacă fac planuri mari.

— Peste ce am sărit?

Foaia de hârtie este în buzunarul ei de la spate, dar nu o scoate.

— Nu știu. Trebuia să ne luăm înghețată. Să ne oprim la cinematograf. Să mergem la foișor.

— Totuși, astea nu erau niște locuri unde să fi mers prima dată, nu?

— Nu, doar locuri care însemnau ceva.

— În cazul ăsta, îmi pare rău dacă n-am reușit, spune el, privind-o pieziș, iar cuvintele o potopesc pe Clare cu un soi de supărare rece ca gheața.

Se oprește din mers fără să vrea și îl privește fix, iar când Aidan se întoarce spre ea, vede pe chipul lui recunoaștere, vede privirea dindărătul ochilor lui când el își dă seama ce anume a spus.

— Of, spune el calm. N-am vrut să sune așa.

Clare își stăpânește emoțiile.

— Știu.

— Dar chiar îmi pare rău.

— Ce?

— Îmi pare rău că n-am reușit.

— Și mie, spune ea, și pornesc din nou, de data aceasta ceva mai aproape unul de altul.

— Așadar, unde ar trebui să fim acum?

La început, lui Clare i se pare că și asta ar putea fi o chestiune mai cuprinzătoare cu un înțeles mai profund.

Ar trebui să fie pe o insulă pustie.

Ar trebui să fie la aceeași facultate.

Ar trebui să fie împreună.

Dar atunci ea își dă seama că el se referă la listă.

— Nu știu. La dans, cred. Dar am bifat deja asta.

Aidan se oprește din mers și se întoarce cu fața spre ea.

— Îmi este îngăduit să fiu romantic acum?

— Acum că ne-am despărțit?

El râde.

— Da.

Fără să aștepte un răspuns, el face un pas în față, cuprinzând-o pe după talie cu brațele, trăgând-o mai aproape, iar ea

își împreunează mâinile după ceafa lui și se reazemă de el, așa cum a mai făcut-o de multe ori.

Ei nu se mișcă — nu chiar. E mai mult o îmbrățișare decât un dans. Stau amândoi în întuneric, ținându-se unul de celălalt de parcă le-ar fi frică să-și dea drumul. Clare simte mirosul de antiseptic pe care l-a folosit Stella pe rana lui, un iz curat, puternic, iar dincolo de acesta, mirosul de șampon cu mentă pe care i l-a luat mama lui la Crăciunul trecut. Trasează cu degetul o linie pe spatele lui, exact între omoplați, și îl simte înfiorându-se sub atingerea ei. Când el se apleacă s-o sărute pe tâmplă, ei îi vine să plângă.

— Îți amintești seara aia? îl întreabă ea, și este surprinsă să-și audă glasul tremurând un pic. Ai tot vărsat punci pe tine.

El își înclină capul, râzând încetișor la urechea ei.

Eram emoționat.

— Erai varză.

— Dar o varză fermecătoare.

— Țineai paharul în timp ce dansai, îi spune ea, lipindu-și obrazul de pieptul lui. Lichidul se revărsa din el peste tot. Dar ai refuzat să-l pui jos.

— Trebuia să fac ceva cu mâinile, recunoaște el. Mă temeam ca tu să nu vezi ce dansator execrabil eram. Aveam nevoie de o diversiune.

— Așa că ți-ai sacrificat costumul.

— A fost pentru o cauză care merita din plin.

În acea seară încă nu era nimic oficial între ei: doar doi oameni care se plăceau unul pe altul, pe cale de a avea ceva mai

mult. Dar ea începuse deja să înțeleagă cum ar fi fost să fie cu Aidan. În jurul lor, toate celelalte lucruri părea greoaie și previzibile, colegii lor de clasă trecând prin toate stadiile și înfruntând chestiunile exagerat de dramatice ale fiecărui bal: fetele plângând în baie, perechile giugiulindu-se prin diferite cotloane, cele două grupuri de băieți pe punctul de a se încăiera, elevii din clasele mai mari aruncând cele mai nimicitoare priviri.

Însă Aidan... Aidan era *amuzant*. Toată seara dansase în jurul ei: în pas de *moonwalk*, apoi de *breakdance*, conducând-o într-un tangou cu brațele țepene și apoi învârtind-o într-un vals comic de formal, răsucind-o și legănând-o atât de repede, încât ea nu mai putea să vadă clar. El era emoționat și apucat, dar și zăpăcit și imprevizibil, cu ochii scăpărători și cu un zâmbet amețitor, rezervat numai pentru ea. Ea râdea atât de tare, încât de-abia mai putea să țină pasul, fiind nevoită mereu să se oprească și să-și tragă sufletul.

— Am două picioare stângi, strigase el peste muzică, roșu la față din cauza căldurii din sala de sport, dar știu cum să le folosesc.

Pur și simplu era ceva la el. Făcea ca încăperea să pară mai luminoasă, iar orele să treacă mai repede. Toată seara au zburat, și a fost o magie, amețitoare și veselă și năucitoare.

Dar, chiar și așa, exista o parte din ea care își dorea ca el să reducă puțin ritmul. Doar pentru puțin timp, suficient cât să se ducă în brațele lui și să se cuibărească la pieptul lui, să rămână acolo în timp ce minutele treceau ticăind, pur și simplu să-l țină pe loc, în acel loc luminos în mijlocul unei imensități de cenușiu.

Iar acum, doi ani mai târziu, în sfârșit sunt aici: îmbrățișați în această noapte care zumzăie în jurul lor și cu sunetul puternic al bătăilor inimii lui în urechile ei.

Și totuși, el nu mai este al ei.

Toate astea, și singura concluzie e „adio"

Stau amândoi acolo de ceva timp, așa că ea începe să se gândească că poate să simtă fiecare minut care se scurge pe măsură ce noaptea se grăbește neînduplecată să întâmpine zorii. Însă atunci Aidan se încordează brusc și își slăbește strânsoarea, dându-i drumul și făcând un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spune el, iar ea vede schimbarea din ochii lui când își amintește brusc ce sunt ei acum unul pentru celălalt — sau, mai curând, ce nu sunt. Bănuiesc că pur și simplu încă nu știu cum să fac asta.

Clare se simte puțin nesigură.

— Ce să faci?

— Să nu fim împreună.

— Ah, exclamă ea. Mda. Știu.

Din geanta ei, telefonul scoate un zbârnâit, iar ea îi aruncă o privire, după care se uită din nou la Aidan.

— Va fi probabil mult mai ușor atunci când vom fi despărțiți.

Pe chipul lui învinețit se citește o expresie îndurerată.

— Îmi pare rău, repetă ea, în timp ce telefonul sună iar.

Scotocește prin geantă până ce îl găsește.

— N-am vrut să sune așa. Pur și simplu cred că va fi mai bine când nu vom mai fi împreună.

Oftează, apoi clatină din cap.

— Îmi pare rău. Nici asta nu mi-a ieșit mai bine.

Chipul lui se îmblânzește.

— E în regulă. Încă suntem la început cu asta.

— Mda, face ea, ridicând drept dovadă ecranul luminat al telefonului ei.

Cifrele electronice indică 12:24.

— Au trecut doar câtcva orc.

— Atunci, încă mai avem timp să exersăm, spune el, frecându-și palmele una de alta. Ce ar trebui să facem mai departe? Bănuiesc că e prea târziu să acoperim toate chestiile pe care le-am ratat, dar încă am putea să facem ceea ce urmează pe listă...

Când vede că ea nu îl ascultă, lasă fraza în aer. Ea e prea ocupată să se zgâiască la lunga listă de apeluri pierdute și mesaje necitite din telefonul ei.

— Clare?

Își ridică privirea spre el, cu ochii larg deschiși.

— Ăăă, de fapt, următoarea oprire nu este pe listă, îi spune. Numai dacă nu cumva ai tu vreun soi de înregistrare despre care eu nu știu.

El o fixează cu privirea, încurcat.

— Înregistrare?

— Haide, îl îndeamnă ea, deja întorcându-se în direcția mașinii. Trebuie să mergem la secția de poliție.

— Poftim? o întreabă Aidan, alergând după ea. *De ce?*

— Deoarece, îi explică ea, Scotty e la închisoare.

A ZECEA OPRIRE

Secția de poliție

12:44 A.M.

Când dau buzna pe ușa din față a secției de poliție, primul lucru pe care îl vede Clare este Stella. Stă cocoșată, așezată pe unul dintre cele trei scaune albastre din plastic din fața biroului principal, privind în gol la podeaua murdară și rozându-și o unghie. Și, cu toate că este trecut de miezul nopții și Clare se află pentru prima dată în viața ei în secția de poliție a orașului, acest detaliu este cel care o șochează cel mai tare.

Stella nu-și roade unghiile. Ea nu este o persoană cu ticuri, deoarece *nimic* n-o tulbură. Ea este neînfricată, neabătută și îndrăzneață. Iar unghiile ei, ca și restul ființei ei, arată întotdeauna impecabil, date cu lac de unghii negru pentru a se asorta cu restul ținutei. Așa că să o vadă acum în halul ăsta e puțin cam alarmant.

— Bună, o salută Clare blând, strecurându-se pe scaunul de lângă ea. Te simți bine? Ce se întâmplă? Unde e Scotty?

Stella pare surprinsă să o vadă, de parcă deja ar fi uitat că ea o rugase să vină. Clipește nedumerită spre Clare, apoi își lasă mâna în jos și își freacă unghia zdrențuită.

— Nu știu, îi răspunde, ridicând din umeri. Când am ajuns eu aici, el era înapoi în celulă, așa că nu l-am văzut. Cineva mi-a spus că va ieși destul de curând. Așa că ăsta trebuie să fie un semn bun, nu?

Aidan stă în capătul îndepărtat al încăperii, încercând să privească pe fereastră și dincolo de biroul gol din fundul secției, încercând să-și dea seama unde s-ar putea afla Scotty. Într-un final renunță și vine spre ele.

Ce-a făcut?

— Nu știu, răspunde Stella, privirea ei țâșnind de la Aidan la Clare. Cred că ne certam, iar el a ieșit furios din casa lui Andy...

Aidan geme, ca și cum s-ar fi așteptat la asta, apoi își reia pașii.

— Și apoi, ei bine, probabil că s-a rătăcit sau ceva...

Clare ridică din sprâncene.

— S-a rătăcit?

— A adormit, spune Stella, mușcându-și buza.

— Unde? întreabă Aidan și Clare în același timp.

— În straturile de flori ale unui vecin. Așa că ei au chemat poliția.

— *Pe bune?* o întreabă Aidan, oprindu-se, iar Clare vede că încearcă să nu râdă, deși îi este dificil.

Își lipește buzele, căci și ei îi vine să râdă. Nu este foarte sigură pentru ce anume crezuse ea că-l săltaseră pe Scotty, dar cu certitudine nu pentru asta.

— Știu, spune Stella, clătinând din cap. E un mare idiot.

Dar felul în care o spune — atât de afectuos, cu ochii strălucitori — o face pe Clare să o privească cu și mai mare atenție, iar Stella își coboară capul în piept pentru a ascunde faptul că s-a înroșit.

De obicei, Stella nu se înroșește.

Înainte să poată spune ceva, Aidan se încruntă:

— Așadar, îl acuză de ceva?

— Nu știu, îi răspunde Stella. N-au vrut să-mi spună.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Stai... dacă n-ai fost cu el, de unde ai știut să vii aici?

— A avut dreptul la un telefon..., îi răspunde ea, după care lasă fraza în aer.

— Și nu m-a sunat pe mine? întreabă Aidan, părând încurcat, dar, înainte ca ea să poată să-i răspundă, ușa de lângă birou se deschide larg și, pentru a doua oară în acea seară, Clare este surprinsă să vadă chipul rotund și vesel al polițistului Lerner.

— Bună seara! îl salută ea, sărind din scaun, liniștită pentru că nu e un polițist oarecare, ci o persoană pe care, de fapt, o cunoaște.

Polițistul Lerner se încruntă când o vede, dar apoi îl vede procesând — cine este ea, de ce este aici — și îi zâmbește, bătând de două ori într-un dosar.

— Așadar, ne întâlnim din nou, spune el. Să înțeleg că ești prietena tânărului Wright?

Aruncă o privire în hârtiile sale, apoi — la fel de brusc — privirea îi zboară din nou spre chipul lui Clare.

— Hei, te simți..., dă el să o întrebe, înnegurându-se la față când îl observă și pe Aidan. Te simți bine?

— Mă simt bine, îl asigură ea. Zău. A fost doar... E o poveste lungă.

El face un pas mai în față, cu capul înclinat într-o parte.

— Se pare că mâine o să ai un ochi vânăt, îi spune el. Ești sigură...

— Dap, mă simt foarte bine, repetă ea, încercând din răsputeri să nu-și arate iritarea. Scotty e bine?

Își scote cascheta și se freacă pe chelia din creștet. Apoi se înroșește un pic, iar Clare are impresia că încearcă să nu râdă.

— Da, e bine, îi spune. Am avut o mică discuție despre limite și responsabilitate și încălcarea proprietății și băutul înainte de majorat. Dar înțelegând că e pentru prima dată când încalcă legea și că e ultima seară pentru toată lumea din oraș, iar el n-a cauzat vreo problemă adevărată, am convenit că un avertisment va fi suficient.

— Asta e grozav! exclamă Stella, deja mai calmă. Asta înseamnă că... va putea să plece acum?

— O, da, îi răspunde polițistul Lerner, chicotind ușor. Va ieși într-un minut. El doar... se curăță nițel.

— Se curăță? întreabă Aidan, părând confuz.

— Mda. De acum încolo, să stați cu ochii pe el, bine? le cere el, făcându-le cu ochiul în timp ce deschide ușa din spatele său. Și în seara asta să nu mai intrați și în alte belele, bine? Mâine e un nou început. Vreți să porniți cum se cuvine.

Își așază cascheta la loc, apoi îi salută fluturând din mână.

Succes în toate!

După ce iese, toți trei schimbă priviri perplexe. Clare este gata să-i spună ceva Stellei, când ușa se deschide din nou, iar de data aceasta apare un polițist tânăr, zâmbind superior și clătinând din cap.

Scotty e doar la doi pași în urma lui, iar când iese în hol, se oprește și face o plecăciune adâncă.

— Doamnelor, spune el, privind de la Stella la Clare, apoi la Aidan. Domnilor.

E întâmpinat doar de tăcere în timp ce ei se zgâiesc la el cu gurile căscate. Probabil că și-a pierdut pe undeva tricoul, iar acum stă acolo îmbrăcat numai în jeanșii lui cu talia joasă, cu boxerii în carouri vizibili pe deasupra beteliei, iar pieptul lui gol e complet acoperit de amprente negre. Pe partea dreaptă a feței se vede un pătrat negru care se întinde din colțul gurii până în locul unde o vânătaie începe să-i înflorească sub ochi, de parcă ar fi fost plantat cu fața într-o tușieră. Arată fie ca ceva din cărțile pentru copii, fie poate ca dintr-o povestire de groază, ca o bucată de șvaițer sau ca un soi de animal nebun cu pete.

— Ce naiba? întreabă Aidan, fiind în continuare cu gura căscată.

Polițistul din spatele lui râde acum în hohote.

— A fost dezamăgit de faptul c-am trecut la amprentarea electronică...

— Așa că am găsit tușiera pe unul dintre birouri! exclamă Scotty plin de mândrie.

— *Zău?* exclamă Clare, încercând să nu râdă.

— Data viitoare, îi spune polițistul, poate c-ar trebui să te gândești de două ori înainte să șterpelești ceva dintr-o secție de poliție.

Scotty se răsucește pe călcâie și îl salută milităreste.

— Da, să trăiți, domnule căpitan!

— Ți-am spus deja, nu sunt căpitan, îi explică bărbatul, dând ochii peste cap.

Se uită înspre ceilalți.

— Îl duceți acasă?

Aidan încuviințează.

— Vă mulțumim mult c-ați fost înțelegător!

— Tușul nu se va duce un timp, le spune bărbatul chicotind. Cred că e o pedeapsă suficientă.

Stella încă n-a scos nici un cuvânt. Stă pur și simplu acolo, privind țintă la versiunea cu picățele a lui Scotty, care se clatină nesigur pe picioare. Însă, de îndată ce polițistul pleacă și sunt numai ei patru în holul pustiu, ea face un pas în față, examinându-l îndeaproape.

— Ai fi putut fi arestat, îl ceartă ea, împungând-l cu un deget. Ai fi putut fi acuzat de ceva.

Scotty ridică ambele mâini, care sunt mânjite de tuș negru.

— Da, dar n-am fost.

— Știu că e greu pentru tine, continuă Stella pe un ton coborât, dar nu se poate să mai faci de-astea. Pur și simplu nu se poate. După noaptea asta, noi nu vom mai fi pe-aici să dregem lucrurile pentru tine, așa că e timpul să te maturizezi. Ai priceput?

Rânjetul de pe chipul lui Scotty dispare.

— Hei! exclamă el pe un ton rugător, dar ea nu-l mai ascultă.

Deja s-a răsucit pe călcâie și iese din clădire, lăsând ușa să se trântească în urma ei în timp ce dispare în parcarea întunecată.

Urmează câteva secunde de tăcere asurzitoare, iar când se întoarce spre Scotty, Clare vede că brațele îi atârnă inerte pe lângă trup. Ochelarii sparți stau înclinați într-un unghi ciudat pe nasul lui, iar pe chipul lui lovit și pătat de tuș se citește o expresie rănită. Ea lasă să-i scape un oftat.

— Vin și eu, le spune. Lăsați-mă un minut.

Afară, Stella e deja la jumătatea parcării, care este încă alunecoasă de la ploaia de mai devreme. Până când Clare o ajunge din urmă, ea deja respiră greoi.

— Hei! exclamă ea, prinzându-și prietena de braț, iar Stella se răsucește în loc. De ce ești atât de supărată? Vreau să spun, e Scotty. El face chestii din astea...

Stella îi aruncă o privire rece.

— Am crezut c-a încetat să-ți mai pese de mine.

— N-am spus niciodată asta. Am spus doar că trebuie să încetez să mai am atâta nevoie de tine.

— Totuna.

— Ba nu, îi explică Clare. Și nu încercam să fiu rea. Doar că... nu știu. Văd că nu te mai străduiești să fii prietena mea, așa că ce altceva ar trebui să fac?

— Dumnezeule, o faci din nou, spune Stella, dând capul pe spate cu un oftat. Chiar și-acum. Ai venit aici să vezi de ce sunt supărată și acum vorbești iar despre tine.

Clare se încruntă.

— Poftim?

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca totul să nu fie despre tine? o întreabă Stella, apropiindu-se cu un pas. Că poate că marele adio dramatic dintre Clare Rafferty și Aidan Gallagher nu este singurul lucru care are loc în noaptea asta?

— Nu-i corect...

— Îmi pare rău că e greu pentru tine, continuă Stella, ridicând din umeri. Pe bune. Dar, pe de altă parte, am obosit să tot dezbatem dacă tu și Aidan să vă despărțiți sau să rămâneți împreună, și cine ce vrea, și de ce. E epuizant.

— Ei bine, îi răspunde Clare, aruncându-i o căutătură cruntă, deja ne-am despărțit, așa că bănuiesc c-ai scăpat.

Chipul Stellei se îmblânzește un pic.

— Știu. Și îmi pare rău. Dar asta e ceea ce ți-ai dorit, iar voi doi păreți să stăpâniți foarte bine situația, așa că nu știu ce mai vrei de la mine.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Și cu toate astea ești atât de ocupată să-ți faci griji despre modul cum nu-ți acord destulă atenție, îi spune, încât *pe mine* nici măcar nu m-ai întrebat ce fac.

Clare ridică mâinile disperată.

— Păi, nu pricep! Ești supărată fiindcă Scotty e la închisoare, iar asta n-are niciun fel de noimă. Vreau să zic, l-ai văzut. Arată ca un dalmațian beat. Ce te așteptai?

Spre surprinderea ei, Stella izbucnește în râs.

— Ce e? vrea Clare să știe, lovind asfaltul cu vârful pantofului.

— Nimic. Doar că mă gândeam că arăți ca un raton cu ochiul ăla învinețit. Și Aidan la fel.

Clare își îngăduie să zâmbească puțin.

— Cred că în noaptea asta suntem cu toții cam varză.

Tac amândouă preț de o clipă, studiindu-și picioarele. O mașină trage în parcare și razele farurilor trec peste ele, iluminându-le scurt chipurile înainte de a le lăsa iar pradă întunericului.

— Tot nu pricep, spune Clare după un moment.

Stella o privește drept în față.

— Păi, întreabă-mă.

— Ce să te întreb?

— Întreabă-mă de ce sunt supărată. Întreabă-mă de ce am fost atât de ocupată. Întreabă-mă de ce în ultima vreme ai avut senzația că lucrurile stau altfel.

— Te-am întrebat asta toată noaptea.

— Ba nu, nu m-ai întrebat. M-ai întrebat de ce sunt prea ocupată pentru *tine*. De ce n-am fost acolo pentru *tine*. Nu m-ai întrebat nici măcar o dată unde am fost.

— Bine, este ea de acord, puțin impacientată. Așadar, unde *ai* fost?

Stella șovăie, apoi oftează.

— Las-o baltă.

— Ba nu, vreau să știu, insistă Clare, însă atenția Stellei este distrasă de zdrăngănitul unei uși din metal care reverberează în toată parcarea.

Amândouă se uită și îi văd pe băieți ieșind din secție: Scotty este îmbrăcat cu cămașa lui Aidan, descheiată, astfel încât paloarea pieptului său iese în evidență prin contrast cu petele de tuș, iar Aidan merge în urma lui, îmbrăcat cu un maiou care îi este puțin cam mic. Alcătuiesc o pereche caraghioasă așa cum vin spre ele rânjind la fel.

Când ajung în dreptul lor, Scotty scoate un marker negru, pe care probabil că l-a furat, și îl ridică precum un trofeu.

— Priviți, le spune el râzând. Sunt o tablă de joc umană. Cine vrea să joace „unește punctele"?

Aidan îi ia markerul, ascunzându-l la spate.

— Hai să nu înrăutățim lucrurile, îi propune el, iar Stella dă ochii peste cap.

Ea îi privește pe rând pe fiecare — Scotty cu picățelele lui, Aidan cu o dungă de leucoplast strălucitor pe obraz, Clare cu ochiul ei umflat —, apoi clatină din cap.

— Sunt foarte sigură, le zice, întorcându-se să meargă spre mașină, că mai rău de atât nu se poate.

A UNSPREZECEA OPRIRE

Casa familiei Wright

1:24 A.M.

Acasă la Scotty, toate ferestrele de la etajul al doilea sunt întunecate, ceea ce înseamnă că părinții lui s-au dus deja la culcare. De obicei, acest lucru nu constituie o problemă. În decursul anilor, au învățat să stăpânească arta intrării la ore târzii din noapte: mersul în vârful picioarelor și șușuiturile și vorbitul în șoaptă în drumul lor spre bucătărie, unde de regulă își iau câteva gustări, apoi ies în grădină, își trag scaunele împrăștiate pe dalele din piatră și le așază în formă de cerc, așteptând ca limbile ceasului să se îndepărteze tot mai mult de orele lor de culcare.

Însă, în această noapte, Scotty e în continuare emoționat după întâlnirea lui cu oamenii legii, și când năvălesc în liniștea din bucătărie, el se împiedică de unul dintre scaunele de la bar, împleticindu-se câțiva pași înainte de a se prăbuși în cămară.

Totul se zgâlțâie și zdrăngăne, farfuriile și paharele tremură pe rafturile lor, iar ei își țin respirația până ce se face iar liniște.

— Vai! exclamă Scotty în șoaptă, după ce sunt siguri că părinții lui nu s-au trezit.

— Poate c-ar trebui să fac niște cafea, sugerează Aidan, iar Stella ridică degetul mare în sus, în timp îl scoate pe Scotty din bucătărie cu ajutorul lui Clare.

În baie, îl așază pe capacul vasului de la toaletă, iar apoi evaluează pagubele cu încruntături identice. El se uită de la una la alta, împingându-și ochelarii în sus pe nas o dată la câteva secunde, având în vedere că aceștia îi alunecă întruna.

— Nu sunt convinsă că săpunul va rezolva chestia asta, spune Stella într-un târziu, iar Clare încuviințează din locul în care stă rezemată cu spatele de chiuvetă, străduindu-se să evite oglinda uriașă de deasupra acesteia.

Nu este încă pregătită să vadă stricăciunile de pe propriul chip.

— Am senzația că ne trebuie înălbitor sau altceva.

— Înălbitor? repetă Scotty cu o privire plină de îngrijorare.

— Ce altceva se folosește pentru genul acesta de lucruri? îl întreabă Stella, bătându-se cu degetul în bărbie. Terebentină? Acetonă?

Scotty își privește lung palmele înnegrite, răsfirându-și degetele.

— Poate că se va duce de la sine, spune el plin de speranță. Pun pariu că până mâine dimineață or să dispară...

— Regret, amice, îi spune Clare, clătinând din cap. Cred că te-așteaptă câteva zile ciudate cu petele astea.

Scotty își ascunde fața în palme, gemând.

— Ca să nu mai zic de ochiul învinețit, adaugă Stella, plină de voioșie. Probabil că toate fetele de la noua ta școală vor fugi țipând.

— Ce părere ai de detergentul de vase? sugerează Clare, iar Scotty bate din palmele sale pătate de tuș.

— Genial! exclamă el. Nu asta se folosește pentru animale atunci când există o revărsare de petrol?

— Tu vorbești serios când compari degetele tale vopsite cu starea deplorabilă a unui pui de focă? îl întreabă Stella, ridicând dintr-o sprânceană, iar Scotty se strâmbă la ea.

Se petrece atât de rapid, încât Clare ar fi putut să-l rateze dacă și-ar fi luat privirea fie și pentru o secundă, dar are un loc un schimb, un moment între ei — așa caraghios cum e —, care pare aproape încărcat. Își susțin privirea o secundă prea mult, și apoi, cu un rânjet prostesc, Scotty se răsucește pe călcâie și iese pe ușă, ducându-se să caute detergentul.

Imediat ce el a plecat, Clare o privește pe Stella cu ochii mari:

— Asta-i! exclamă ea, încercând să nu lase surprinderea să-i răzbată din glas.

— Ce anume, detergentul de vase?

— Nu, tu și Scotty.

Stella se oprește — doar pentru o fracțiune de secundă — din împăturit un prosop ale cărui colțuri sunt în continuare aliniate perfect.

— Scotty, spune ea pe un ton nepăsător, e un idiot.

— Mda, e Clare de acord, acum zâmbind, dar e idiotul tău.

Agață prosopul cu grijă pe bara de metal de lângă chiuvetă, apoi se întoarce cu o privire extrem de precaută.

— În regulă, haide, spune-o, îi cere ea pe un ton provocator.

— Ce să spun?

— Vorbim despre Scotty. Așa că trebuie să ai o părere.

Clare ezită.

— Cred că e... grozav.

— Chiar așa, zice Stella monoton.

Nu e o întrebare.

— Chiar așa. Vreau să spun... evident, sunt surprinsă. Trebuie să-mi acorzi un minut să mă gândesc.

Stella pune ambele mâini pe chiuvetă, legănându-se înainte și înapoi.

— De asta n-am vrut să-ți spun...

— Ce? Nu. Haide. Cred că e grozav.

— Deja ai spus asta.

— De când se petrece asta?

Stella se îndreaptă de spate.

— De câteva săptămâni. Poate o lună.

— Uau, exclamă Clare, nereușind să-și mascheze uluirea. Și nu știe nimeni?

— Nup, spune ea zâmbind vag. S-a dovedit că el nu e mereu gură-spartă.

Din hol se aude un zgomot și amândouă înlemnesc, ascultând pașii care înaintează. Dar când din nou se lasă liniștea, Clare se suie pe chiuvetă.

— Tu și Scotty, spune ea, ideea continuând să o tulbure.

— Nu e *chiar atât* de nebunesc, nu-i așa? o întreabă Stella, rupând distrată o bucată din hârtia igienică.

Începe să o facă bucățele mici, care zboară pe podea asemenea frunzelor.

În primul rând, pentru Clare, faptul că a aflat acest lucru despre Scotty e aproape mai mult decât un șoc: Stella — căreia niciodată nu-i pasă de ce cred oamenii despre ea — pare să aștepte emoționată aprobarea ei.

— Ție chiar îți place de el, zice ea, începând să înțeleagă că e mai mult decât ceea ce pare, că probabil e ceva mult mai profund...

Stella lasă să cadă ultima bucățică de hârtie igienică, apoi își șterge palmele de jeanși.

— Nu știu, spune, neputând s-o privească pe Clare în ochi.

— Ba da, continuă ea. Îmi dau seama. Și cred că nu e deloc nebunesc...

Stella lasă să-i scape un hohot de râs răgușit.

— E puțin nebunesc, recunoaște ea. Dar are el ceva. Ne-am certat atât de mulți ani, încât am cam uitat despre ce era vorba. Și e amuzant, știi? Vreau să spun, mă și scoate din răbdări, dar...

— Dar îl placi.

Ridică neajutorată din umeri.

— Îl plac.

Clare se duce spre blat, bătând cu mâna, iar Stella sare și ea alături, astfel încât amândouă bat ritmul cu picioarele în dulapul de dedesubt.

— Sunt conștientă că în ultima vreme am fost o ticăloasă care și-a văzut numai de interesele ei, îi spune, ușurată s-o vadă pe Stella zâmbind. Însă îmi doresc ca tu să-mi fi spus.

— Știu, îi spune, privindu-și mâinile împreunate în poală.

— Doar că... dacă nu putem nici măcar lucrurile importante să ni le spunem acum, cât încă mai suntem împreună, cum vom supraviețui anul viitor, când vom fi departe una de alta?

— Știu, repetă ea. Bănuiesc că mai întâi am vrut eu să văd ce se întâmplă. Nu mi-am dat seama că avea să devină ceva mai mult decât un amuzament, iar când s-a întâmplat, n-am știut cum va reacționa toată lumea. Mai ales tu și Aidan.

Ei bine, Aidan va fi probabil la fel de ușurat că nu e Riley.

Stella râde.

Bună observație.

— Și, de fapt, mie îmi place ideea ca voi doi să fiți împreună, îi spune Clare, rezemându-se puțin de ea. Cred că e oarecum perfect. Dacă tu crezi că merită.

— Merită din plin, îi spune Stella, exact când ușa este împinsă și Scotty își face apariția ținând în mână un flacon pe jumătate plin cu un lichid de vase de culoare verde.

— Ce e? întreabă el, când amândouă tac brusc.

El duce o mână la pata solidă de pe obraz, oftând.

— Nici că se putea mai rău...

— E în regulă, îi spune Stella, dându-se jos de pe blat și luând detergentul de la el. Încă seamănă cu un tatuaj greșit. Stai jos. Avem multă treabă.

E nevoie de zece minute, două prosoape, un sul de hârtie igienică, jumătate de flacon de detergent de vase și mult frecat înainte să renunțe. După cum se dovedește, tușul este și mai încăpățânat decât Scotty, iar toate eforturile lor sunt aproape în van. Încă mai are amprente pe el, ca să nu mai spunem de pătratul de tuș negru de pe fața lui tumefiată.

— E în regulă, spune Scotty nefericit. Când voi ajunge să fac cunoștință cu noii mei prieteni, le voi spune că mama e o buburuză și tata un leopard.

În bucătărie, Aidan toarnă cafea aburindă în căni și ei le cuprind recunoscători cu degetele — zbârcite de la apă și detergent —, apoi ies din casă în răcoarea și liniștea nopții, presărată cu licurici.

— Așadar..., începe Scotty, odată instalați pe scaunele din plastic, pe care le-au tras în capătul îndepărtat al pavajului din dale de piatră, astfel încât să nu-i trezească pe părinții lui. Am o teorie.

Aidan ridică din sprâncene.

— Da?

— Cred că s-ar putea — *s-ar putea* — să nu mă descurc așa de bine cum credeam cu faptul că rămân în urmă.

Stella râde.

— Crezi?

— Printre efectele secundare se numără loviturile de pumni și mult tuș pe chip, spune el, cu un rânjet sfios.

De lângă Clare, Aidan își drege glasul.

— Bănuiesc..., începe el, apoi se oprește, scărpinându-și bărbia, în mod clar lucrând la scuzele sale.

În cele din urmă, își ridică privirea pentru a i-o susține pe-a lui Scotty.

— Bănuiesc că nici eu nu mă descurc așa de bine precum credeam. Cu faptul că rămâi în urmă.

Scotty zâmbește trist.

— Știu că nu așa trebuia să fie.

— Da, e Aidan de acord. Dar am fost un pic ticălos în această privință.

— Un pic? întreabă Scotty, arătând spre buza lui umflată.

— Bine, am fost un mare ticălos.

— Nu mai mare ca de obicei, spune Scotty rânjind, apoi ridică din umeri. Oricum ar fi fost dificil, bine? Chiar dacă am fi mers cu toții în același loc, tot ar fi fost altfel și asta-i nasol. Dar cam asta e ideea, cred. Noile începuturi și toate...

Peste ei se lasă tăcerea, iar Clare privește lung la îmbinările dintre pavele, convinsă că el are dreptate. E timpul să meargă mai departe, și cu cât petrec mai mult timp dorindu-și să fi fost altfel, cu atât mai greu le va fi să plece.

— Dar tot îmi displace că voi toți plecați, spune Scotty. Serios. E cel mai rău lucru dintre toate. Și voi sunteți cei mai răi, pentru că o faceți.

Clare înalță cana.

— Și nouă ne va fi dor de tine, spune, în timp ce ceilalți o imită.

— Noroc, urează Aidan. În cinstea noastră.

— În cinstea noastră, repetă Stella.

— Dar mai ales a mea, intervine Scotty, rupând vraja, iar când toți îi aruncă priviri exasperate, el ridică din umeri. Ce-i? Eu sunt cel care rămâne captiv aici. Cred că putem fi cu toții de acord că eu am cea mai mare nevoie de urările voastre de noroc...

Stella își încrucișează și apoi își descrucișează picioarele, studiindu-i chipul amuzată.

Părinții tăi *or s-o ia razna* când te vor vedea mâine...

Le voi spune că tu ai făcut-o, glumește el, dar ea doar dă ochii peste cap.

Nu poate fi mai rău decât atunci când i-am furat țigările tatălui tău, spune Aidan. Îți amintești? Le-am fumat chiar acolo...

— Și am uitat să le aducem în casă pe celelalte, și a avut loc furtuna aia uriașă cu descărcări electrice, le amintește Clare. S-au stricat de tot.

— Mda, iar tata și-a cam ieșit din pepeni pentru asta, spune Scotty. Cu toate că n-a fost la fel de rău ca atunci când eu și Aidan n-am închis trapa mașinii.

— Și ce, a plouat? întreabă Stella, iar Scotty clatină din cap.

— A nins.

— De ce, Doamne iartă-mă, ați deschis trapa mașinii...

— Deoarece, spune Aidan, cu ochii jucăuși, Scotty a vrut să încerce să prindă un fulg cu limba în timp ce mergeam cu mașina.

Apoi, povestirile curg cu repeziciune, punctate de hohote de râs și întrerupte numai de tachinările ocazionale. Deasupra lor,

stelele ard luminos pe cerul nopții, iar minutele continuă să se scurgă în timp ce ei patru stau așezați acolo, făcând schimb de amintiri și luptându-se să nu adoarmă, sperând că astea vor fi suficiente să împiedice sosirea dimineții.

Odată ce au tăcut cu toții, odată ce cafeaua se termină și cănile rămân goale, nu mai trece mult până ce Stella se chinuie să se ridice de pe scaunul de grădină, căscând.

— Cred că am nevoie de mai multă cofeină, le spune, iar Clare se oferă să o ajute.

În bucătărie, Stella toarnă ultimul centimetru de cafea rece în chiuvetă, apoi ia cutia de tablă cu cafea de pe un raft. Există ceva hotărât în felul în care se mișcă, navigând cu ușurință printre dulăpioare și sertare; este clar că a petrecut destul timp pe acolo.

— Prin urmare, ești bine? o întreabă Stella, luând un filtru, iar Clare ridică din umeri.

— Sunt puțin obosită, dar sunt sigură că puțină cafea îmi va prinde bine.

— Nu, vreau să zic, în legătură cu Aidan.

— Credeam că nu vrei să vorbim despre asta.

Impacientată, Stella îi aruncă o privire peste umăr.

— Ba sigur că vreau. Mai înainte eram doar supărată. Așa că am spus unele lucruri. Și tu la fel. Dar va trece o vreme până când ne vom revedea, așa că nu vreau să rămână așa. Deci, spune-mi. Ești bine?

— Încă nu știu, îi răspunde Clare, rezemându-se iar de blatul de bucătărie. Par a fi bine?

— În afară de ochi?

Ea își lipește un deget de obraz, apoi tresare.

— Preț de o secundă am uitat de asta.

— Ei bine, n-o să te facă să-ți fie mai ușor să uiți de Aidan.

— Cred că Scotty m-a lovit, de fapt.

— Atunci, cred că nici pe el n-o să-ți fie mai ușor să-l uiți, îi spune Stella, apăsând butonul de pornire al cafetierei și întorcându-se spre ea. Oricum, știu că nici mie nu-mi va fi ușor.

— Trebuie? o întreabă Clare. Vreau să spun, n-ai putea să...

— Vezi cum stă treaba? spune ea, aruncându-i o privire amuzată. Haide. Asta din partea fetei care a pus la cale o adevărată căutare de comori pentru a hotărî soarta relației ei.

— N-a fost o vânătoare de comori. De ce toată lumea insistă să-i spună așa?

— Mă rog, spune Stella. Ideea este că... aveai nevoie de un răspuns, deoarece pleci mâine.

Aruncă o privire la ceasul ei de mână.

— Azi. Pleci azi. Și eu la fel.

Da, dar dacă tu chiar îl placi...

Haide, Clare, o îndeamnă Stella, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. Tu te auzi ce spui? De ce ar fi diferit pentru noi? Tu și cu Aidan ați fost împreună o veșnicie. La noi a fost o chestie de-o vară. N-a fost menit să dureze.

— Dar tu vrei să dureze?

Ea își dă capul pe spate, privind tavanul.

— Nu sunt sigură, îi spune. Dar există o mulțime de posibilități în afară de *a rămâne împreună* și de *a te despărți*, să știi. Nu totul trebuie să fie doar alb sau negru.

— Spune fata care se îmbracă numai în negru.

Stella râde.

— Știi tu ce vreau să spun.

Mirosul de cafea umple bucătăria în timp ce dă în clocot, amară și fierbinte, iar Clare închide ochii, inhalând profund. Preț de un moment, se gândește la toate lucrurile pe care părinții ei i le-au spus vara aceasta. Cum facultatea este primul capitol din restul vieții tale. Începutul tuturor lucrurilor. Locul unde îți întâlnești prietenii pentru toată viața.

Clare înțelege că asta ar trebui să constituie o alinare. Ei încearcă doar să fie entuziasmați, să o asigure că ceea ce este cel mai bun urmează să se întâmple. Dar ea are senzația că ceea ce îi spun ei este că tot ce a făcut ea până acum nu este destul de important ca să dureze. Că toți acești ani, toate aceste amintiri — nimic din acestea nu contează, de fapt. Că totul va dispărea pur și simplu în urma ei ca o dâră de firimituri de pâine. Și numai ea știe care este adevărul: fără ea, pur și simplu se va rătăci.

În plus, ea deja are o prietenă pe viață, și e greu să-și imagineze o persoană mai potrivită pentru acest titlu când deja cunoști pe cineva de-o viață.

Deschide ochii din nou.

— Îmi va lipsi asta.

Stella o privește ciudat.

— Să facem împreună cafea în bucătăria lui Scotty? Sunt foarte sigură că n-am mai făcut niciodată asta până acum...

— Nu, îi spune Clare. Tu.

— Vei fi bine, o asigură Stella. Amândouă vom fi. Toată lumea zice că la facultate îți faci prieteni repede.

— Nu știu, spune Clare. Cred că prefer să am prieteni lenți.

Stella zâmbește.

— Și eu la fel.

— Asta sper că nu e o glumă la adresa mea[1], spune Scotty, deschizând plasa contra insectelor, iar când privirea îi aterizează asupra Stellei, acolo rămâne.

Privindu-l pe el, privindu-i pe ei, Clare se întreabă cum de nu a văzut până acum această nouă apropiere dintre ei. Există ceva liniștitor în legătură cu asta, ceva ce pare să se potrivească.

— Vă las pe voi doi să terminați aici, spune ea, zâmbindu-i Stellei, în timp ce îl ocolește pe Scotty, strecurându-se pe ușă înainte ca ei să poată obiecta.

Ieșind afară, alungă țânțarii în timp ce traversează dalele din piatră, unde îl găsește pe Aidan adormit pe unul dintre șezlonguri, cu capul înclinat într-o parte. În tăcere, se lungește pe o parte pe scaunul de lângă el, astfel încât, atunci când el se va trezi tresărind, să-i descopere fața la câțiva centimetri de a lui.

— N-avem voie să dormim, nu-ți amintești? spune ea, zâmbind fericită.

El se ridică în șezut, încă somnoros, apoi se întinde, ridicând brațele.

— De ce arăți așa?

[1] *I think I prefer slow friends* se poate traduce atât prin „Prefer să-mi fac lent prieteni", cât și prin „Prefer să-mi fac prieteni retardați".

— Cum arăt, îl întreabă ea, apoi arată spre ochiul ei, zâmbind. A, așa? Probabil fiindcă mi-ai tras un pumn în față...

— Nu *asta*, spune el, privind-o obosit, în timp ce-și pune picioarele pe pământ. De ce arăți atât de... fericită?

— Nu știu, îi răspunde ea cu sinceritate. Bănuiesc că pur și simplu mi-a fost dor de tine.

El se încruntă.

— Cât timp am dormit?

— Nu prea mult, îi răspunde zâmbind.

Deasupra lor trece un avion, iar ei îl urmăresc cu privirea traversând cerul, o mărgică de lumină deplasându-se printre nori, care sunt gri, transparenți, în contrast cu tot acel negru. Clare se ridică în capul oaselor, cu fața spre Aidan, astfel încât genunchii li se ating în spațiul dintre șezlonguri.

— Așadar, asta a fost pe listă?

Ea dă afirmativ din cap.

Ghicești de ce?

— Prima dată când ți-am deschis o ușă?

Ea clatină din cap.

— Prima dată când ne-am atins genunchii, îi spune el, împingându-i ușor piciorul încălțat cu sandală.

— Nup.

— Prima dată când ți-am cumpărat ceva de băut?

— Foarte amuzant.

— Prima dată când... am strănutat pe tine?

Ea râde.

— Poate.

— Prima dată când m-ai privit vomitând?

— E posibil.

— Prima dată când în mod accidental te-am călcat pe picior în timp ce mergeam în spatele tău?

— Uau! exclamă ea, zâmbind. Niciodată nu mi-am dat seama ce varză ești...

— Încetează să-mi vorbești atât de duios, îi spune el râzând, apoi ridică un deget în direcția stejarului uriaș care formează un baldachin deasupra celuilalt capăt al aleii cu dale de piatră. Știu. Prima dată când am văzut acea bufniță cu ochelari acolo.

— Nu purta ochelari, clovn ce ești, îi zice ea, clătinând din cap. Arăta așa din cauză că era foarte întuneric.

— Sunt foarte sigur c-am văzut o pereche de ochelari, insistă el. Dar tu poți să crezi ce vrei.

— Întotdeauna procedez așa, îi spune ea, în timp ce el se întinde din nou pe șezlong.

— Bine, mă dau bătut. Spune-mi.

Clare zâmbește.

— A fost prima dată când am vorbit toată noaptea.

— A, da, exclamă Aidan, ridicându-se iar.

— Îți amintești cum am pierdut de tot noțiunea timpului?

— Și amândoi am intrat în bucluc din cauza orei de întoarcere acasă.

— Da, dar a meritat.

Aidan aruncă o privire înspre cer.

— Îți vine să crezi că a existat o vreme când erau atât de multe lucruri pe care nu le știam unul despre altul și care au umplut o noapte întreagă?

Clare se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Doar că... să petreci o noapte întreagă vorbind cu cineva este un lucru foarte important, îi răspunde el. Atunci mai erau destule lucruri pe care le aflam unul despre celălalt.

— Nu crezi că încă mai avem ceva de aflat?

Nu ca la început, spune el, alungând o insectă. Nu așa cum am aflat atunci. Însă ăsta e un lucru bun. Tu mă cunoști mai bine decât m-a cunoscut oricine altcineva în viața mea. De fapt, e cam nebunesc, dacă stai și te gândești.

Ochii lui îi caută pe ai ei în întuneric, susținându-i privirea.

— E greu să-mi imaginez pe altcineva cunoscându-mă la fel de bine.

— Dar tocmai asta e chestia, îi spune Clare, uitându-se în altă parte. Cineva te va cunoaște. Și atunci ți se va părea o nebunie faptul că odată ai crezut că nimeni nu te va cunoaște vreodată la fel ca această fată oarecare cu care ieșeai când erai la liceu.

El zâmbește, puțin trist.

— Tu nu vei fi niciodată doar *acea fată oarecare cu care am ieșit când eram în liceu*, să știi. Indiferent de ce se va întâmpla, chiar dacă nu vom mai vorbi unul cu celălalt niciodată, tu rămâi o parte din povestea mea — o parte importantă — și eu o parte din a ta. Asta nu se va schimba.

— Da, dar dacă e adevărat... ceea ce spune toată lumea?

Aidan îi aruncă o privire întrebătoare.

— Că viețile noastre abia încep, îi explică Clare. Dacă într-o bună zi vom privi înapoi și nu va fi decât o amintire neclară? Dacă tu și cu mine... toate astea... dacă *nu* e o parte importantă a poveștii noastre? Dacă nu e decât prologul?

— O, haide, îi zice Aidan. Prologul este partea cea mai bună. Toată lumea știe asta.

— Bănuiesc.

— Iar tu și cu mine? Probabil că suntem *măcar* la capitolul al patrulea deja. Numai noaptea asta ar fi un capitol întreg...

— Crezi?

Pentru mine așa e.

— Și pentru mine, recunoaște ea și, fără să se gândească, îl ia de mână.

El o strânge încetișor și rămân așa, stând nemișcați pe marginea șezlongurilor lor, cu mâinile împreunate legănându-se între ei.

— Știi de ce am ales Stanfordul? îl întreabă ea în șoaptă, iar Aidan ridică bărbia. Deoarece știam că nu voi intra niciodată.

El se încruntă încurcat.

— Dacă aș fi încercat într-un loc mai ușor de pe coasta de vest, îmi era teamă că aș fi putut să aleg și asta.

Zâmbetul lui Aidan răsare lent.

— Știi care este partea cea mai ridicolă din toată povestea asta? Stanford nu este deloc aproape de UCLA. Și nici Harvard nu este atât de aproape de Dartmouth.

— Deci spui că n-ar trebui să mă specializez în geografie?

El râde.

— Spun că tot ar fi trebuit să parcurgem cu mașina un drum de câteva ore pentru a ne vedea. Tot ar fi fost o schimbare imensă. Și tot ar fi fost dificil.

— Mă bucur că amândoi mergem unde vrem, îi spune ea, dând drumul mâinii lui. Cred că este așa cum trebuie să fie, știi?

— Știu, spune el căscând, iar Clare își dă seama că și pleoapele ei sunt grele.

— Cafea, îi spune, privind în spatele ei, spre casă. Ce s-a întâmplat cu cafeaua?

— Mda, serviciile în acest loc sunt groaznice, glumește Aidan, ridicându-se înțepenit în picioare.

Dar când se uită spre fereastra bucătăriei, încremenește.

— *Nu se poate!* exclamă el, rămânând cu gura căscată pentru o secundă, înainte să izbucnească în hohote de râs.

— Ce este? întreabă Clare, puțin somnoroasă.

Dar până să-i zărească prin fereastră — pe Scotty și pe Stella înlănțuiți într-un sărut —, își dă seama ce trebuie să fie.

— Vezi și tu? o întreabă Aidan, clătinând din cap a neîncredere.

Când se întoarce spre ea și constată absența surprinderii, o fixează cu privirea.

— Deja știai?

— Tocmai am aflat.

— Frate, spune el zâmbind, lovind-o jucăuș cu palma peste umăr. Se presupune că tu trebuie să-mi spui astfel de lucruri. Cum s-a întâmplat? De când?

— De câteva săptămâni, îi răspunde ea. E o nebunie totală. Habar n-am cum a început. Trebuie să aflu mai multe amănunte la un moment dat.

Aidan clatină din cap uluit.

— Scotty și Stella. *Nu* mi-am dat seama că așa ceva e cu putință.

Amândoi se întorc cu spatele la fereastră, unde cei doi nu se mai sărută, dar capetele lor sunt în continuare apropiate și par fericiți, mai fericiți decât își amintește Clare să-i fi văzut în ultimul timp.

— Într-un fel ciudat, spune ea, cred că are noimă.

— Da? întreabă Aidan, încercând în continuare să se obișnuiască cu asta. E doar o chestie trecătoare? Sau ceva mai mult?

— Cred că nici ei nu știu.

— Poate că nici nu trebuie să știe, spune el, cu ochii îndreptați spre fereastră.

— Da, dar Stella pleacă mâine. Vor fi la *mii* de kilometri depărtare unul de altul. Cum ar putea asta să funcționeze?

— Nu știu, răspunde Aidan în șoaptă. Poate că vor vedea pur și simplu cum merge.

— Dar asta e o nebunie.

— Nu mai mare decât o bufniță care poartă ochelari.

— Asta e mai mult mai mare, spune ea, dar zâmbește fără să vrea.

Când se întorc iar cu spatele la fereastră, Scotty și Stella nu mai sunt acolo. Clare privește atentă spre locul unde se aflau în

urmă cu câteva clipe și, înainte de a se uita iar la Aidan, inspiră adânc.

— Poate că ai dreptate, îi spune. Poate că vor reuși cumva să se descurce.

El o cuprinde pe după umeri și greutatea familiară a brațului lui pare să o ancoreze chiar acolo, pe dalele de piatră, în locul unde cândva el îi deschisese pentru prima dată o ușă și unde se atinseseră genunchii lor. În locul în care el o călcase pe picior și strănutase peste ea și unde ea îl privise vomitând. În locul în care văzuseră o bufniță care poate că purta sau poate că nu purta ochelari și unde, cândva, petrecuseră o noapte întreagă cunoscându-se unul pe celălalt.

— Poate că ăsta este doar începutul pentru ei, spune ea, iar când Aidan îi răspunde, ea poate să-l audă zâmbind:

— Cum am spus... prologul este cea mai bună parte.

A DOUĂSPREZECEA OPRIRE

Subsolul

2:33 A.M.

Stau cu toții în cerc pe aleea din fața casei lui Scotty, simțind întreaga apăsare a momentului. A venit timpul să-și ia rămas-bun, dar nu au nicio tragere de inimă să rostească acele cuvinte.

Printre ramurile copacilor care se apleacă spre casă adie o briză și câteva frunze cad ușor pe pământ. Cum le privește scăldate în lumina proiectoarelor de la garaj, Clare nu se poate gândi decât că are parte de încă un sfârșit.

Chiar acum, împreună cu cei mai buni și mai vechi prieteni ai ei, în toiul unei nopți de sfârșit de vară, nu-i vine în minte decât un singur lucru care să fie și mai dificil: un nou început.

— Trei luni, spune ea încet, și nimeni nu trebuie să întrebe ce vrea să spună, căci și ei se gândesc la același lucru.

Au început deja să numere câte zile mai au până la Ziua Recunoștinței, când vor fi din nou împreună.

— Nu-i chiar atât de rău, spune Stella, strângându-și degetele de la picioare.

E desculță, iar fără tocurile de la pantofi are de fapt aceeași înălțime cu Scotty, care stă alături de ea.

Clare încuviințează.

— Nu e mare lucru.

— Vor trece în zbor.

Se privesc unii pe alții și zâmbesc vag, iar Stella se aruncă asupra lui Clare, prinzând-o pe după gât cu ambele brațe.

— A fost... sublim.

Clare surâde.

— Noul cuvânt?

— Noua zi.

— Știi, îi spune Clare, ochii umplându-i-se de lacrimi în timp ce se mai îmbrățișează o dată, Beatrice St. James nu are nimic în comun cu tine.

Stella râde în umărul ei.

— Evident.

Când se despart, îi văd pe Aidan și pe Scotty dând mâna și, după o pauză, bătându-se reciproc pe spate, înainte de a se îmbrățișa într-un final.

— Nu-ți face griji, amice, îi spune Scotty, făcând un pas înapoi. Am să fiu cu ochii pe sora ta.

De data asta, Stella este cea care îl lovește drept în piept, astfel încât el face ochii mari de uimire. Aidan doar râde.

— Cred că ai suficiente pe cap, îi spune el, gesticulând spre Stella, care îi dă un ghiont pentru orice eventualitate, înainte de a se arunca într-o îmbrățișare.

— Criticii să se abțină, spune ea în umărul lui, iar el râde din nou.

— Corect. Dar chiar acum criticii se bucură pentru tine.

Scotty traversează aleea spre Clare, cu un zâmbet uriaș pe chip. Nici măcar nu se oprește înainte de a o ridica de la pământ într-o îmbrățișare puternică.

— Mulțumesc, îi spune el la ureche, iar când o lasă din nou jos, ea se apleacă pe spate pentru a se uita la el.

— Pentru ce?

— Pentru că ești de părere că sunt destul de bun.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu contează unde te duci...

— Nu, spune el. Pentru Stella.

— Scotty, zău așa.

Clare privește pe furiș spre locul unde Aidan și Stella așteaptă lângă mașină.

— Firește că ești destul de bun pentru ea. Nu există niciunul mai bun.

El rânjește.

— Chiar dacă ți-am tras un pumn în față?

— Așadar, *tu* ai fost?

— Nu știu, spune el. Dar hai să spunem că eu am fost. Ar putea fi darul meu de despărțire pentru Aidan. Și pentru tine.

În felul ăsta, nu trebuie să începi anul de boboacă cu vreo poveste nebunească despre cum ți-a învinețit iubitul un ochi...

— Ce-a fost asta? strigă Aidan, iar Scotty se uită la el râzând.

— Tocmai îi spuneam ei că de-abia aștept să-ți mai învinețesc un ochi de Ziua Recunoștinței.

— Probabil că glumești, zice Aidan, umflându-și pieptul în timp ce vine spre ei. După câteva luni de antrenamente de lacrosse, n-ai să mai ai nicio șansă...

Îl prinde pe Scotty la subraț, ciufulindu-i părul până ce arată ca un cuib de păsări. Dar de data asta râd amândoi, iar când Scotty se smucește, se oprește numai pentru o secundă înainte de a se arunca asupra lui Aidan pentru o ultimă îmbrățișare.

— Ne mai vedem, amice, îi spune el, iar Aidan încuviințează.

— Te sun, îi spune Stella lui Clare în timp ce aceasta urcă în mașină. Neîncetat.

— Așa să faci, îi cere ea pe geamul deschis în timp ce ies de pe alee, lăsând în urma lor pe întuneric două siluete albe care se țin de mână și își iau rămas-bun fluturând din mâinile libere.

În timp ce părăsesc cartierul lui Scotty, șerpuind printre case, cu lumina farurilor străpungând întunericul și luminând indicatoarele de circulație prea strălucitoare, niciunul din ei nu spune nimic. În tăcere, Clare își stăpânește emoțiile, încercând din răsputeri să nu se demoralizeze, întrucât noaptea încă nu s-a încheiat și știe că urmează un rămas bun mai dureros.

Este conștientă că, lângă ea, Aidan face același lucru. După câteva minute, el întinde mâna spre radio, schimbă canalele până ce găsește o piesă tristă cântată la chitară. Ceasul luminos

de la bord indică 2:41 a.m. și ei nici măcar nu se deranjează să ascundă faptul că deja cască; pur și simplu se molipsesc de la unul la celălalt, cască unul, apoi celălalt și invers, până când încep ambii să râdă.

— Mergem la tine acasă? întreabă Aidan, iar Clare încuviințează suficient de tare pentru a se trezi puțin.

Imediat ce trag pe aleea casei ei câteva minute mai târziu, pe fereastra camerei de zi zăresc o umbră. Clare își desface centura de siguranță.

Intru repede, înainte ca Bingo să înceapă să latre, anunță ea, deschizând deja portiera.

Scoate cheile în timp ce ocolește grăbită casa. Odată intrată, câinele — o tornadă energică, cu blana negru cu alb și cu urechile pleoștite — țâșnește spre ea, încântat să aibă companie la o oră atât de târzie, când toată lumea doarme.

Când sosește Aidan, Bingo intră într-o stare de surescitare, învârtindu-se extaziat în jurul picioarele lui, cu limba atârnată într-o parte. Clare privește amuzată cum Aidan se lasă pe podea, scărpinând câinele între urechi.

În lumina puternică din bucătărie, ea vede cât de cumplit arată ochii lui: două semiluni care, foarte curând, vor deveni negre-vineții. Ochiul stâng e umflat și aproape închis, iar sub celălalt, pansamentul alb este acum pătat de o dâră subțire acolo unde pătrunde sângele. Își atinge ușor propriul ochi, conștientă că și ea arată la fel.

— Cred, spune Aidan, râzând în timp ce câinele îi linge urechea, că cel mai mult s-ar putea să-mi fie dor de Bingo.

Clare îi aruncă o privire de indignare prefăcută, dar Aidan e deja concentrat din nou asupra câinelui, așa că se duce spre blatul de bucătărie, care e ticsit cu bilețele scrise de mamei ei: mementouri pentru dimineață, liste cu lucruri de făcut în ultima clipă, mesaje pentru Clare. Dezlipește unul și i-l arată lui Aidan, care acum stă culcat pe spate pe podeaua din scânduri a bucătăriei, ținând câinele în echilibru pe abdomenul său.

— Se pare că pe masa din sufragerie este un cadou pentru tine, îi spune, iar când el se întoarce cu fața în jos, Bingo alunecă de pe el, sărind nemulțumit.

— Pentru mine? întreabă Aidan, sărind în picioare. Ce drăguț!

— Nu te ambala prea tare, îi propune Clare, intrând în sufragerie, unde pe masă se găsește o cutie dreptunghiulară, plată.

I-o înmânează lui Aidan.

— Am impresia că e același lucru pe care mi l-au luat și mie.

El rupe ambalajul, care este imprimat cu toci de absolvent rămas din iunie, dar oarecum potrivit ocaziei —, și o deschide pentru a scoate la iveală un prosop albastru cu inițialele lui brodate cu alb în partea de jos.

— Uau! exclamă el, trecându-și o mână peste materialul moale.

Stă cu capul aplecat, așa că e greu să-i descifrezi expresia.

— E... tare grozav.

— Nu trebuie să-l folosești sau ceva de genul, îi explică ea, făcând ambalajul ghem. Le-am spus părinților mei că ar putea să fie ciudat să defilezi în baia comună cu inițialele la vedere. Însă ei au considerat că ar fi comod, știi tu, atunci când ai colegi

de cameră și treburi de astea. Evident, sunt mari fani ai monogramelor.

Gesticulează spre vazele din cristal, ramele tablourilor, cutiile și diferite alte obiecte, toate împodobite cu inițialele părinților ei. Prima dată când venise la ea acasă, Aidan se zgâise la toate literele care pluteau prin încăpere, la uriașul R de la Rafferty care atârna deasupra chiuvetei din bucătărie, pe prosoapele de bucătărie imprimate, până și pe stilourile de pe blatul de bucătărie, iar când rămăseseră în cele din urmă singuri, nu s-a putut abține:

Amintește-mi, te rog, care e numele tău de familie..., îi spusese, iar ei îi luaseră foc obrajii.

Dar apoi își vârâse un deget în buzunarul jeanșilor ei, trăgând-o mai în față și sărutând-o chiar acolo în bucătărie, părinții ei aflându-se în camera de alături, iar ea uitase cu desăvârșire toată povestea.

Acum, el împăturește grijuliu prosopul și îl așază la loc în cutie.

E grozav, repetă el pe un ton ciudat, iar ea își dă seama, un moment prea târziu, că părinții ei n-ar fi trebuit să-i dea nimic care să marcheze ocazia.

Îmi pare rău, îi spune, punând o mână pe brațul lui.

— Pentru ce?

Clare își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Păi, părinții tăi...

— O, da! exclamă el, alungând ideea. Cu siguranță nu mi-au luat nimic. Ți-l poți imagina pe tata cumpărându-mi așa ceva? Sau cumpărându-mi ceva în general? o întreabă, clătinând

din cap. Nu, de fapt mă gândeam la părinții *tăi*. Cât de buni au fost cu mine.

Clare ridică din umeri.

— Sunt obsedați de tine, îi spune, căci este adevărat.

Părinții ei îl adoră pe Aidan, care, în ultimii doi ani, a fost mereu prezent în casa lor, reparând decodorul, arătându-le cum să salveze e-mailurile vechi, ajutând-o pe mama ei să taie legumele înainte de cină și ducându-l pe Bingo la plimbare fără ca cineva să i-o ceară.

— Da, dar numai fiindcă *tu ești* obsedată de mine, îi spune el și, înainte ca ea să apuce măcar să dea ochii peste cap, el se corectează. Sau, mă rog, ai fost.

— Ca să știi și tu, n-am fost niciodată obsedată de tine, îi spune ea. *Tu* ai fost obsedat *de mine*.

— În regulă, spune el, ridicând mâinile. Hai să fim de acord că nimeni n-a fost obsedat de nimeni. Am vrut doar să spun că părinții tăi mă consideră ca făcând parte din familie, dar asta numai pentru că am fost iubitul tău. Iar acum nu mai sunt.

Ridică din umeri.

— Am cumva senzația că mă despart și de ei.

Clare nu știe ce să spună. E încă un lucru pe care nu l-a luat în calcul, iar pe măsură ce ideea prinde contur în mintea ei, își dă seama din nou cât de îmbinate sunt viețile lor. Sunt ca doi copaci ale căror ramuri au crescut laolaltă. Chiar dacă îi scoți, trăgându-i de trunchiuri, ei vor rămâne răsuciți și îngemănați și aproape imposibil de separat la rădăcină.

Chiar la cina de aseară, tatăl ei îl întrebase pe Aidan pentru a mia oară unde pleacă, iar mamei ei i se umeziseră pe loc ochii.

— Problema e că ni se pare că pierdem doi membri ai familiei, a spus ea, iar Clare se întinsese și o luase de mână, strângând-o puțin.

Își dă seama că ei speră ca Aidan și cu ea să rămână împreună, în pofida propriilor lor încercări eșuate de a face ca relațiile din liceu să reziste. Însă n-au spus-o niciodată. Încearcă să-i ofere suficient spațiu pentru ca ea să poată lua singură hotărârea.

Totuși, Clare aproape că poate să-i simtă, entuziasmați ca niște cățeluși, așteptând nerăbdători să audă dacă vor putea să-i trimită lui Aidan prăjiturele la noua lui adresă sau să îmbrace tricourile cu echipa de lacrosse de la UCLA pe care el le luase pentru ei sau să-i trimită un e-mail ori de câte ori mașina lor de spălat vase s-ar strica din nou.

Câinele vine în sufragerie cu o jucărie care scârțâie în bot. Fusese cândva o rață, dar capul i-a fost ros de mult și nu mai are decât o aripă, care-i atârnă într-o parte.

— Iar de individul ăsta, spune Aidan, aplecându-se să-l bată ușor pe spinare, îmi va fi un dor nebun.

— Încep să mă simt complexată, spune Clare. Cred că, de fapt, îl placi mai mult pe Bingo decât pe mine.

— Vă plac pe amândoi, zice el. Dar pe tine pot să te sun oricând.

— Poți să-l suni și pe Bingo. Mama îi lasă tot timpul mesaje pe robotul telefonic. Sau poți să aștepți până de Ziua Recunoștinței.

Aidan se îndreaptă de spate, fixând-o cu o privire solemnă.

— Aşadar, mai pot să vin să te vizitez de Ziua Recunoştinţei?

— Bineînţeles, îi răspunde Clare, pe punctul de a întinde mâna spre el, dar apoi îşi aminteşte cum stau lucrurile şi se decide în schimb să-i dea un pumn amical în umăr, ceea ce este mult mai ciudat decât ar fi fost o îmbrăţişare. Părinţii mei ar fi foarte supăraţi dacă n-ai veni. Şi Bingo la fel.

— Dar tu?

Şi eu, răspunde ea. Evident.

El se sprijină de masă, cu braţele încrucişate.

— Da, dar dacă vei avea un nou iubit? Dacă pe locul meu va fi vreun tocilar cu ochelari şi mocasini, care citeşte Shakespeare în timpul liber?

Ar fi drăguţ să avem pe cineva care ar putea să recite din Shakespeare înainte de cină..., spune ea, bătând gânditoare cu degetul în bărbie, dar Aidan continuă să o privească cu o expresie de îngrijorare.

Vorbesc serios, îi spune, iar Clare se aşază din nou la masă, alături de el, astfel încât acum stau umăr la umăr.

— Vorbeşti serios? Bănuiesc că e posibil. Şi tu ai putea avea o nouă iubită până atunci. Nu ştiu dacă eşti conştient de asta, dar eşti o partidă bună.

— Chiar dacă tu mă respingi, îi spune zâmbind slab. Ca pe un peşte *guppy*.

— Aş zice că mai degrabă eşti un peşte-clovn, precizează Clare. Şi nu te resping. Te eliberez.

Aidan nu pare mulţumit de răspuns.

— Dar se poate întâmpla, insistă el. Tu și Will Shakespeare. Să stați așezați chiar aici, la masa asta. Mâncând curcan împreună cu părinții tăi. Vorbind despre... nu știu ce. Ciumă?

— Nici nu-mi trece prin cap alt subiect de conversație în timpul mesei, glumește ea, dar Aidan nu zâmbește, așa că ea ridică din umeri. Bine. Da, bănuiesc să s-ar putea întâmpla. Inclusiv ție. Vreau să spun, e California. Toate fetele de acolo se presupune că sunt blonde și bronzate și ridicol de sexy, nu-i așa? Probabil c-ai să cunoști vreo tipă fotomodel sau surferiță care joacă volei pe nisip în timpul liber.

Aidan râde.

— Se dă și cu skateboardul?

— Categoric, răspunde Clare. Și probabil că și-a proiectat singură skateboardul.

— Pare talentată, o necăjește el. Se pare că ne-am descurcat frumușel amândoi.

Clare clatină din cap.

— Vezi? Ăsta e motivul pentru care nu vreau să mă gândesc la așa ceva în noaptea asta. Deoarece acum devin geloasă pe o fată care nici măcar nu există. Indiferent de ce se va întâmpla mai târziu, în această noapte e vorba numai despre noi. Așa că sunt de părere că ar trebui să nu ne facem probleme până la momentul respectiv.

— Floare la ureche, comentează Aidan zâmbind, iar Clare încuviințează.

— Floare la ureche.

El o studiază preț de câteva secunde fără să zică nimic, apoi ridică dintr-un umăr.

— În regulă, atunci, spune el în cele din urmă. Acum ce facem?

Se duc înapoi în bucătărie și își iau două doze de suc din frigider, apoi trec prin hol, vorbind în șoaptă, pentru a nu-i trezi pe părinții ei. Deschid ușa spre subsol, coboară, lăsându-l pe Bingo — care se teme de trepte să stea de pază în capul scării.

— Și de locul ăsta îmi va fi dor, spune Aidan, în timp ce coboară în răcoarea subsolului, iar Clare râde, cu toate că știe că el vorbește serios.

Doar că nu e mare lucru de văzut: mochetele portocalii pe care au vrut mereu să le înlocuiască, un labirint de țevi ce traversează tavanul, pereți din beton ciupiți și o adunătură de piese de mobilier desperecheate.

Parcă ar fi Island of Misfit Toys[1], spusese cândva tatăl ei, inspectând locul după ce aduseseră jos un alt fotoliu scos la pensie. Acolo se duc să moară mobilele de treabă.

— *Tu* la ce film te-ai uitat? l-a întrebat Clare. N-a murit nimeni pe *Island of Misfit Toys.*

Însă știa la ce se referise el. Subsolul fusese dintotdeauna o haltă între restul casei și groapa de gunoi, un loc de odihnă pentru toate lucrurile care erau înlocuite sau prea vechi. Chiar acum, există două saltele, o canapea veche, un fotoliu demodat, o măsuță pentru cafea zgâriată și un televizor în mare parte

[1] Aluzie la *Rudolph the Red-Nosed Reindeer and the Island of Misfit Toys* (în românește, *Rudolph, renul cu nasul roșu și Insula Jucăriilor Inadaptate*), film de animație de Crăciun din 1964.

stricat. Pereții sunt goi, cu excepția unei singure fotografii înrămate a Lacului Michigan, pe care tatăl ei o cumpărase la un târg de antichități și pe care mama ei o alungase la subsol imediat ce poposise în casa lor.

Aidan se duce spre canapeaua urâtă cu carouri în nuanțe de bej și maro și își trece cu afecțiune o mână peste spătarul acesteia.

— Așadar, întreabă el zâmbind, există vreo șansă ca noi să retrăim amintirea unei alte „prime dăți" în timp ce ne aflăm aici?

Clare se uită când la Aidan, când la canapea, și simte un val de nostalgie la gândul acelor seri pe care le petrecuseră ghemuiți acolo împreună. Acum e tentată să repete istoria: să-l ia de mână și să-l tragă jos alături de ea, să-l sărute atât de mult, încât restul lumii să dispară, atât de mult, încât să poată uita ce îi va aduce ziua de mâine.

Dar știe că e mai complicat decât atât — acum există reguli, iar faptul că ei sunt cei care le-au instituit nu contează. Întreaga poveste pare destul de fragilă și fără a mai aduce și canapeaua în discuție.

În plus, știe exact despre ce *prima dată* vorbește el, iar amintirea, mai recentă decât altele, o face să se îmbujoreze. Așteptaseră mai bine de un an, așteptaseră până ce amândoi au fost siguri, până ce amândoi au fost pregătiți. Și iarna trecută, într-o seară, când părinții ei ieșiseră în oraș, se întâmplase chiar aici, pe această canapea. De atunci, întotdeauna se trezesc zâmbind în cel mai stupid mod ori de câte ori coboară aici, ca și când canapeaua în sine ar fi un secret împărtășit, ceva prea important și prea bun pentru a rămâne neobservat multă vreme.

Acum, totuși, aceasta stă între ei ca un memento supradimensionat a tot ceea ce sunt pe cale să piardă.

— Ne-am despărțit, subliniază ea, desprinzându-și cu greu privirea de la canapea.

— Am putea amâna, propune el, plin de speranță. Pare cam caraghios să ne despărțim cât timp suntem în același loc, nu crezi?

Clare clatină din cap.

— Nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

— Mă îndoiesc *de asta*, îi spune el, ocolind canapeaua cu o nouă hotărâre. O privește cu atenție, apoi își lasă capul în jos, și, pentru o clipă, ea simte cum cade iar sub vraja lui, a băiatului cu părul roșu și cu ochii luminoși. Chiar și cu toate tăieturile și vânătăile, pe ea o frapează cât de familiar este chipul său, toți acei pistrui și toate acele linii, și se întreabă dacă va mai ști vreodată o altă persoană pe de rost așa cum îl știe pe el. Dar chiar înainte ca buzele lor să se atingă, ea se ferește brusc, amintindu-și din nou de hotărârea luată.

— Aidan, îi spune ea pe un ton scăzut, iar el rămâne nemișcat câteva secunde, cu gura întredeschisă, apoi clatină din cap și se îndreaptă de spate.

— Mda, răspunde el. Ai dreptate.

— Doar că...

— Știu, zice el. Nu trebuie să-mi explici. Ne-am despărțit. E firesc să se te comporți așa. Doar că eu n-am vrut ca asta să se întâmple. Cel puțin nu acum.

— Știu, spune și ea, privind în altă parte.

Face câțiva pași înapoi, lovindu-se da masa de ping-pong, care este, de fapt, singurul obiect cumpărat în mod special pentru acest spațiu. Întinde mâna la spate, spre una din paletele uzate, ușurată că a dat peste ceva care să-i distragă atenția, și o ridică.

— Ce-ar fi să încercăm pentru ultima oară?

Sigur, aprobă el, ducându-se pe partea opusă a mesei. Dar asta n-o să fie nici pe jumătate la fel de amuzant ca ceea ce aveam eu în minte...

— Va fi, dacă ne vom depăși propriul record.

— A trecut o veșnicie de când am fost aproape de-a o face, îi spune el, ridicând paleta și răsucind-o. Dar sunt de acord, dacă și tu ești.

— O, eu sunt de acord, îi comunică, servindu-i mingea.

El aruncă mingea pe sus în direcția ei, iar apoi ea procedează la fel, și jocul continuă până ce mingea portocalie nu mai e altceva decât o pată neclară. Există multe oportunități pentru ei să o trimită cu putere de la unul la altul, dar, în schimb, amândoi se străduiesc să continue repriza, numărând în gând în timp ce mingea zboară înainte și înapoi, înapoi și înainte, până ce, într-un sfârșit, Aidan o trimite învârtindu-se în fileu.

— Șaizeci și doi, anunță Clare. Nici măcar pe-aproape.

— Păcat, este el de acord. Putem mai mult.

Mai joacă o perioadă, iar de data asta, lanțul este întrerupt atunci când Clare lovește cu putere în stânga din greșeală, iar mingea atinge muchia mesei înainte de a zbura dincolo de Aidan și de a se rostogoli sub canapea.

— Iisuse! exclamă el, în timp ce se întinde pe burtă pentru a recupera mingea. Ești cam intimidantă cu vânătaia asta.

Clare răsucește paleta de câteva ori și adoptă o mină amenințătoare.

— A, da?

— Da, răspunde el, întorcându-se cu mingea plină de praf. O vânătaie pe cinste.

— Și tu la fel, îi zice ea. O vânătaie dublă.

Reiau jocul, iar de data aceasta reușesc să paseze de nouăzeci și opt de ori înainte ca ea să rateze.

— Nu-i rău, spune, în timp ce recuperează mingea. Ai exersat fără mine?

— Nu, răspunde el bățos.

Ea se încruntă.

— Glumesc. E în regulă dacă ai...

Aidan are și el o masă de ping-pong în subsolul casei lui, dar singura dată când Clare a coborât acolo, a observat că era complet acoperită cu mormane de rufe și cutii supradimensionate de prosoape de hârtie.

— Noi n-am mai folosit-o pe-a noastră de când eram mic, îi spune, legănând paleta căzut pe gânduri. Am încercat s-o fac pe Riley să joace acum vreo două luni, dar nu e pe gustul ei.

— Ai încercat vreodată...

— Ce anume?

— Nu contează.

— Ba nu, spune el. Ce să încerc?

— Să joci cu tatăl tău?

El pufnește.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Sigur că nu, răspunde el, frecând un punct invizibil de pe masă cu degetul lui mare. Asta se consideră a fi o distracție. Iar tatălui meu nu-i plac distracțiile. Tata face numai ceea ce vrea el să facă...

Vocea i se frânge și își ridică privirea pentru a o întâlni pe-a lui Clare.

Pariez că nici măcar nu o să mă conducă mâine.

— Bineînțeles c-o să te conducă, îi spune Clare, tulburată de gând. Te duc cu mașina la aeroport, nu? Asta face parte din povestea cu facultatea. Dramaticul rămas-bun, îmbrățișările puternice, privitul în urmă pentru a-i vedea așteptând în timp ce tu te așezi la coadă la controlul de securitate...

— Cred că tu descrii un alt film față de cel imaginat de mine, îi spune el, zâmbind îndurerat. Având în vedere cum stau lucrurile, voi fi norocos dacă el îmi va spune măcar un „la revedere" înainte ca eu și mama să pornim.

— V-ați certat. Asta-i tot. Mâine va fi trecut peste asta, îi explică ea, încercând să pară mai sigură decât este în realitate, apoi adaugă:

— E un lucru mult prea important ca el să nu-l facă.

— Poate, concede Aidan, dar nu pare convins.

Ridică cu un gest brusc bărbia înspre Clare, iar ea își dă seama că încă strânge mingea portocalie în mână.

— Hai să jucăm.

Le ia ceva timp amândurora să-și regăsească ritmul; de fiecare dată când trec de douăzeci sau cam așa, unul din ei ratează.

— Să știi că ne putem opri oricând, îi spune Clare, dar Aidan are o mină hotărâtă și, în loc de răspuns, el depărtează și mai mult picioarele și ridică paleta, iar ea servește din nou.

Iar și iar, încearcă și eșuează. Mingea ricoșează de colțul mesei, sau Clare apreciază greșit distanța și ratează complet, sau Aidan o trimite în fileu cu mai multă forță decât pare a fi necesar.

Amândoi sunt obosiți. Clare își simte membrele grele și își dă seama că Aidan încearcă să-și înăbușe căscatul între reprize. Cu fiecare nouă încercare, par să se prăbușească și mai repede. Dar de fiecare dată când ea vrea să pună capăt jocului, Aidan se încruntă și îi face semn să continue.

— Putem să facem asta, îi spune. Am mai făcut-o și altă dată.

– Asta s-a întâmplat acum un milion de ani, subliniază ea.

Curând după ce începuseră să iasă împreună, veniseră aici și luaseră paletele, pe jumătate glumind. Însă după ce exersaseră câteva lovituri, și-au dat seama că amândoi se pricep destul de bine și au reușit să continue până la un total de 188 de partide de volei, strigând de bucurie și chiuind după ce ultima minge zburase aiurea. Acum, totuși, asta pare să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

— Nu suntem nici măcar pe-aproape. Am putea stabili un record pentru numărul de încercări de a doborî recordul, dar cam atât.

Aidan doar clatină din cap.

— Hai să-i dăm drumul, îi cere, și, astfel, ei încearcă din nou.

După un timp, în toiul unei reprize, Clare simte că o cuprinde un val de epuizare și, fără să gândească, pur și simplu lasă jos paleta și prinde mingea din zbor atunci când aceasta vine cu viteză spre ea.

— Nu pot, spune ea atunci când vede expresia dezamăgită de pe chipul lui Aidan. Sunt prea obosită.

— Dar suntem atât de aproape..., insistă el, cu toate că știu amândoi că nu este adevărat. Putem s-o facem. Trebuie să...

Clare se apleacă peste masă și îl fixează cu privirea.

— Am de gând să-ți spun același lucru pe care mi l-ai spus tu mai devreme, îi zice. Asta nu e o metaforă.

Expresia lui nu se schimbă, așa că ea mai încearcă o dată.

— Nu înseamnă nimic. E doar o provocare stupidă.

— Mda, dar...

Frustrat, aruncă paleta pe masă.

— Dacă doborâm recordul...

— Ce e? întreabă ea nerăbdătoare.

El coboară privirea.

— Atunci, toată noaptea nu va fi numai despre despărțirea noastră.

— Aidan, spune ea, înmuindu-se puțin. Nu va fi. Uite cât de multe am făcut în noaptea asta. Dacă nu va fi o noapte memorabilă, măcar va fi noaptea în care l-am scos pe Scotty de la închisoare. Sau noaptea în care și-a făcut cam o mie de tatuaje.

Aidan zâmbește, dar în zâmbetul lui e ceva sobru.

— Restul nu mai contează, spune el. Crede-mă. Când vom privi în urmă la această noapte, nu ne vom aminti decât că ne-am despărțit.

Și tu crezi că ping-pongul ajută?

Poate, răspunde el, iar el pare atât de sincer în acest moment, încât tot ceea ce poate face ea e să stea pe partea ei de masă. Ar fi putut fi noaptea în care am stabilit un nou record la ping-pong.

Ea râde.

— Ești nebun dacă tu crezi că asta ar putea fi mai presus de despărțirea noastră. Tu crezi că într-o bună zi aș privi în urmă și mi-aș aminti de asta, continuă ea, ridicând mingea, în loc de faptul că te-am pierdut?

El înconjoară masa, venind cu pași lenți în direcția ei.

A meritat să încercăm, îi spune, reducând spațiul dintre ei.

Când nu-i mai despart decât câțiva centimetri, ea își dă capul pe spate pentru a se uita la el.

— Și nu mă pierzi. Eu te pierd.

— Oricare din variante, reușește ea să îngaime, încercând să scape de nodul din gât.

El întinde mâna și îi dă o șuviță de păr după ureche, apoi își lasă mână să zăbovească pe gâtul ei, iar senzația pe care ea o simte pe piele îi trimite o descărcare electrică prin tot corpul. Cu coada ochiului vede canapeaua, iar chipul o furnică când se îmbujorează brusc.

Așa stau lucrurile cu Aidan. Așa a fost dintotdeauna. El o face să uite de toate motivele și regulile și planurile.

O face să uite de orice, în afară de el.

— Ar fi trebuit să fie ceva mult mai important, îi spune ea, iar el face ochii mari, uluit în mod exagerat.

Mai important decât să lovești o minge de ping-pong de 189 de ori la rând?

Ea dă afirmativ din cap.

Ce ar putea fi mai important? vrea el să știe, dar, chiar în timp ce el vorbește, Clare vede cum se întâmplă: privirea lui cade pe unicul tablou menit să mai învioreze pereții din beton, o fotografie panoramică a Lacului Michigan iarna, înghețat și întărit și acoperit cu zăpadă.

Când privirea lui revine asupra ei, ea deja clatină din cap.

— Nu.

El zâmbește larg.

— Ba da.

— Nici vorbă, îi spune ea și mai ferm, dar nu contează: el deja pășește în sus și în jos de bucurie.

— Este perfect, spune el, întorcându-se. Ba nu, e *epopeic*. Nimeni n-a mai făcut-o niciodată. Și n-are cum să nu fie memorabil.

Se oprește în fața canapelei, întorcându-se spre ea cu o privire triumfătoare.

— E destul de mare.

— E prea mare, spune ea apatică. Și prea prostesc.

— Îmi pare rău, spune el, bătând din palme. E un târg încheiat. Se întâmplă.

— Pe bune, tu chiar vrei să sari în Lacul Michigan? Gândește-te cât de rece este. Și nu ești obosit?

— Nup, îi răspunde râzând. Sunt foarte treaz.

Privirea lui Clare se îndreaptă din nou spre canapea, apoi la Aidan. Ideea care i-a venit îl face să radieze și să zâmbească atât de tare, încât pansamentul de sub ochi dă să se desprindă. Ceva din felul în care arată — atât de nerăbdător să transforme asta în cea mai grozavă noapte — face ca inima să-i crească în piept, așa că lasă jos paleta de ping-pong.

— Ei bine, spune ea, pot măcar să fac și eu o sugestie?

El îi aruncă o privire sceptică.

— Nu se poate să ai tu o idee mai bună.

— Poate că am.

— Mai bună decât să-l salvez pe Rusty? o întreabă el, în mod clar încântat de perspectivă. Nu se poate.

— Nu vrei nici măcar s-o auzi?

El clatină din cap.

— Nup, îi spune. În momentul de față nu-mi doresc nimic altceva decât să-l salvez pe robotul ăla tâmpit.

— În regulă, zice Clare, ducându-se spre canapea, unde Aidan se oprise din făcut pași în sus și în jos, chiar lângă măsuța pentru cafea. Atunci, particip și eu.

— Minunat, îi spune el, dând din cap într-un mod oficios. În cazul acesta, ar fi mai bine să pornim.

Dar, înainte să poată pleca, ea îl ia de mână. Aidan se răsucește în loc, zâmbetul dispărându-i de pe chip și fiind înlocuit de o privire încurcată.

— Particip și eu, repetă ea, simțindu-se neobișnuit de îndrăzneață. Dar tot cred că mai întâi ar trebui să încercăm propunerea mea.

Lui îi trebuie o clipă să proceseze — felul în care ea se uită la el, felul în care mâna ei e cuprinsă în mâna lui — și, când o face, expresia lui se schimbă în una de surprindere.

— O! exclamă el, rămânând cu gura căscată.

Ridică din sprâncene a mirare, pansamentul desprinzându-se și mai mult.

— *O!* repetă el.

— Da, confirmă ea, trăgându-l puțin mai aproape. Ce părere ai?

Trec câteva secunde în care ei se studiază reciproc, apoi el se luminează din nou la față și zâmbește larg și se aruncă pe canapea, fără să-i dea drumul la mână, trăgând-o și pe ea cu el, astfel încât sfârșesc acolo claie peste grămadă.

— Cred, zice el, în timp ce se repoziționează amândoi, cu fața foarte aproape de-a ei, cu respirația caldă și dulce, că pare a fi un plan *foarte* bun.

Ea ridică mâna și își trece degetele peste pansamentul de sub ochiul lui, lipindu-l ușor la loc.

— Bun.

— Totuși, nu la fel de bun ca al meu...

— Taci, îi cere ea, dar chiar în timp ce o face, buzele lui le întâlnesc pe ale ei și amândoi se luptă să nu zâmbească, căci, pentru prima dată, el chiar a tăcut.

A TREISPREZECEA OPRIRE

Lacul

3:54 A.M.

Camera de aer pe care Clare o ține la subraț începe să fluture în vânt în clipa în care ei pătrund pe nisip.

— Asta, spune ea, ținând-o mai strâns, e o idee groaznică.

Dar Aidan n-o ascultă. Deja se năpustește spre apă, care în întuneric aproape că nu se distinge de plajă. Numai sunetul valurilor și lumina lunii pe suprafața apei o trădează.

Clare n-a mai ieșit niciodată din acasă atât de târziu — sau atât de devreme, zău așa, de vreme ce acum este aproape patru dimineața — și, în timp ce se poticnește spre țărm, se întreabă dacă vântul bate mereu la această oră din noapte. Împreună, înaintează târându-și picioarele sub luna palidă, cu tălpile scufundându-li-se în nisipul rece cu fiecare pas pe care îl fac.

Acasă, la subsol, toată strădania păruse oarecum neatrăgătoare, dar totuși cu un anumit potențial de a fi un bun amuzament. Acum, totuși, cu zgomotul valurilor răsunând puternic în

urechile ei, cu noaptea adâncă și cu toată pustietatea ce o înconjoară, i se pare de-a dreptul nebunesc.

— Asta e o idee tare proastă, îi spune ea din nou, dar capul lui Aidan nu se vede din tricoul pe care încearcă să și-l scoată.

Când reușește, îl aruncă pe jos și o privește de parcă ar fi uitat că e și ea acolo.

— Poftim? întreabă, descheindu-și jeanșii, apoi ieșind din ei.

Stă acolo și se uită la ea, îmbrăcat numai cu boxerii lui albaștri, părând palid în lumina lunii. Însă chipul lui e hotărât și deja își rotește brațele pentru a se încălzi.

— Nu cred c-ar trebui să faci asta.

— Nu-i nicio problemă, îi spune el, sărind de pe un picior pe altul. E doar puțin înot seara târziu.

Se oprește și surâde.

— Ai putea să vii și tu.

— Nici gând, îi răspunde ea, tremurând puțin. E prea întuneric. Și apa e rece ca gheața. Și sunt convinsă că e mult mai departe decât pare.

— Tocmai ăsta-i esențialul.

— Care anume?

— Nu poate fi epopeic dacă nu există nicio provocare, îi spune el simplu, după care întinde mâna să ia camera.

Ea i-o întinde fără chef. E greu de spus dacă obiectul va pluti vreodată. O găsise în fundul unei debarale, rămasă de acum câțiva ani, când tatăl ei își rupsese coccisul încercând să dovedească tuturor că încă mai putea să joace hochei la cea de-a

cincizecea aniversare a sa. Săptămâni la rând nu s-a putut așeza jos fără colacul gonflabil de culoare neagră.

Acum, dacă Aidan reușea, Rusty avea să-l poarte cu mândrie pe gâtul lui slăbănog din metal: un colac de salvare pentru robotul ce se îneca perpetuu.

Aidan îl răsucește în mâini de câteva ori, zâmbind.

— Uneori, cele mai grele lucruri sunt cele care merită cel mai mult să fie înfăptuite.

— Cine a spus *asta*?

El ridică din umeri.

— Eu.

— Nu zău.

— Bine. Tata.

Clare se încruntă.

— Despre asta e vorba? Căci, să știi, nu trebuie să dovedești nimic...

— Știu, îi spune el, privind spre apă cu nerăbdare.

Deasupra lor, norii s-au risipit și au făcut loc stelelor, care sunt multe și strălucitoare. Clare tremură când o pală de vânt pătrunde prin puloverul ei subțire.

— Nu cred că știi, îi spune ea. Poftim, ai ales, iar alegerea ta e bună. Acum trebuie să te scutești de corvoadă. Tatăl tău va trece la un moment dat peste asta.

— Și dacă nu va trece?

— Va trece, îi spune ea cu fermitate. Dar chiar dacă nu...

Aidan își încrucișează brațele la piept.

— Chiar dacă nu, asta e ceva ce vreau să fac pentru mine.

— Dar de ce? îl întreabă ea. E o nebunie.

— Este ultima noastră noapte. Totul se termină. Nu-mi trece prin minte un timp mai potrivit pentru a face ceva nebunesc.

Înclină capul spre ea.

— Tu poți?

— Bănuiesc că nu, răspunde ea într-un târziu, cu toate că e încă tulburată. Dar dacă te îneci acolo, te omor.

El izbucnește în râs.

— Mi se pare corect.

— Fii, te rog, prudent, îi cere ea pe un ton mai serios, iar el o salută milităreşte.

— Voi fi.

— Și grăbește-te, bine? Rusty așteaptă de foarte mult timp.

În timp ce el înaintează în salturi spre apă, Clare își dă seama că toată noaptea nu l-a văzut să fie mai fericit ca acum. Exact înainte de a intra în apă, el se întoarce pentru a-i face din mână. Chiar dacă e întuneric, Clare vede că el zâmbește cu gura până la urechi.

— E rece ca gheața! strigă el, cuvintele fiind duse de vânt.

Clare face câțiva pași înspre mal, privind cum — deodată — el se întoarce și înaintează prin apă, luptându-se cu valurile până ce apa e destul de adâncă să plonjeze, iar atunci începe să înoate.

De îndată ce dispare, ea simte că o cuprinde o panică subită, care o sufocă. Preț de câteva minute, vede un vârtej de brațe albe în lumina lunii, dar nu trece mult până nu mai vede nici măcar atât. Se duce până la marginea locului în care valurile se

sparg, mijind ochii pentru a vedea în întunericul care e atât de dens, încât pare a fi un fel de cortină trasă peste linia dintre uscat și apă, și numai lunii i se permite să privească pe furiș.

Aruncând o privire la ceas, își dorește să-și fi notat ora la care el a pornit sau să se fi gândit să numere, să marcheze cumva minutele care trec. Își scoate telefonul și deschide lanterna, încercând să vadă și mai departe în întuneric, dar lumina slabă este complet înghițită înainte chiar să parcurgă câțiva metri.

Ea știe că Aidan are dreptate: e doar un simplu înot. Însă noaptea este foarte întunecată și vântul foarte rece, iar plaja pare acum cel mai singuratic loc de pe pământ. Continuă să nu-și ia ochii de la robotul care se leagănă pe apă în depărtare, în vârful căruia se află o lumină clipitoare, aidoma unei stele care cade din cer. De aici, ar putea fi la fel de bine la un milion de kilometri distanță, iar Clare se trezește gândindu-se la ceea ce i-a spus Aidan: *Nu poate fi epopeic dacă nu e și o provocare în asta.*

Stând singură pe țărm, e conștientă de numărul provocărilor pe care le-a avut de înfruntat. Toată viața ei, lucrurile i-au venit cu ușurință. A fost întotdeauna în fruntea clasei, a excelat mereu la teste și a avut rezultate foarte bune la eseuri, a fost mereu preferata celor mai mulți profesori. Și dacă privești aceste lucruri din unghiul potrivit, ar putea să pară impresionant. Dar Clare cunoaște adevărul: nimic din toate acestea n-a fost foarte dificil.

Iar acum, iat-o plecând la facultate, complet nepregătită. Chiar și dacă n-a trecut prin foarte multe în viață, părinții ei tot ar fi fost mândri de ea, iar pentru acest lucru ea este recunoscătoare.

Însă își dă seama că n-a avut niciodată pe nimeni care să o împingă de la spate -- să o împingă cu adevărat —, cu excepția lui Aidan, care a fost dispus să sară în apele reci ca gheața ale lacului în toiul nopții doar pentru a-și demonstra sieși ceva, în timp ce Clare a rămas în urmă, caldă, uscată și complet singură.

Îi trece prin minte pentru prima dată că poate că acesta este motivul pentru care se hotărâse să se despartă de el. Nu fiindcă era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, ci pentru că era cel mai *ușor*.

Să rămână împreună, pe de altă parte, avea să fie greu.

Avea să fie cel mai greu lucru cu putință: să încerce să facă lucrurile să meargă în timp ce sunt departe unul de altul. Căci ce se va întâmpla dacă se dovedește că inima ei nu e construită pentru o asemenea distanță? Dacă e ca un radio – clar și minunat de aproape, dar neclar și plin de energie statică de departe?

Clipește în întuneric, imaginându-și-l pe Aidan singur în apa rece ca gheața.

Uneori, cele mai grele lucruri sunt cele care merită cel mai mult.

Acum știe sigur că trebuie să fie adevărat.

Dar, totuși, nici urmă de el. Scrutează orizontul pentru a mia oară, așa i se pare, încercând să-și reprime teama. El e singur acolo și n-are cum să știe dacă are nevoie de ea, n-are cum să-i spună dacă e bine.

Așa va fi de-acum încolo: Aidan, departe și plutind și mai departe.

Aude în depărtare un tunet, iar deasupra apei strălucește un fulger. Odată cu acesta, panica pe care a încercat să și-o

îndepărteze se cațără înapoi, tăioasă și disperată, iar ea își dă seama că îi tremură mâinile. Ridică telefonul, mânuindu-l cu stângăcie preț de o secundă, înainte de a apăsa singurele trei cifre care îi fulgeră în minte în acest moment — 112 —, astfel încât ei să fie mai aproape în cazul în care va avea nevoie de ajutorul lor. Când a terminat, lasă din nou telefonul jos și privește mijit în direcția apei, în timp ce ochii o ustură din pricina vântului și inima îi bate dureros de tare.

— Haide, Aidan, îl cheamă ea în șoaptă.

Dar acolo nu e nimic: doar o întindere de apă, plană și neagră ca o tablă de scris, și încă un muget de tunet îndepărtat. Se mai gândește o dată la cuvintele lui Aidan, care încă răsună în mintea ei, apoi ia o hotărâre.

Înainte să poată să înceapă să mai chibzuiască, își descalță sandalele și face un pas înainte. Când primul val se repede la picioarele ei, încremenește, împietrită de temperatura foarte scăzută și mai speriată la gândul că Aidan e deja acolo de prea mult timp. Dar ea știe că dacă e să facă asta, trebuie să continue să meargă, așa că se năpustește înainte, cu dinții deja clănțănindu-i, în timp ce apa îi ajunge până la gambe, apoi până la genunchi și în final până la tivul rochiei, pe care o trage la spatele ei în timp ce merge mai departe.

Chiar înainte de a plonja, ia o gură mare de aer, încercând să se pregătească. Dar totuși, răceala vine ca un șoc: glacială și înviorătoare și mai puternică decât și-ar fi putut imagina. Picioarele ei amorțite pornesc din proprie voință, iar mâinile se mișcă prin apă din instinct. Când începe să înoate, corpul ei pare să

se adapteze: pielea de găină dispare, membrele devenind mai libere pe măsură ce se propulsează prin apă, neputând să vadă încotro merge.

Însă ea nu e atentă la aceste lucruri.

N-o interesează decât să ajungă la Aidan.

Nu știe sigur de cât timp înoată, fără să vadă nimic, înfrigurată și dezorientată, când se oprește și înalță capul, icnind după aer. Descoperă lumina clipitoare a balizei, scrutând apa în căutarea lui Aidan, iar când îl zărește în depărtare — o fulgerare de alb, înaintând încet spre mal —, de ușurare, rămâne fără vlagă. Își dă capul pe spate și lasă să-i scape un hohot de râs, sunetul acestuia fiind limpede și sec în întuneric.

— Aidan! îl strigă ea, iar el înalță capul când o zărește.

Strigă și el ceva, însă cuvintele se pierd în vânt, și atunci el înoată spre ea încă o dată, înaintând câinește, și, înfiorându-se, începe și ea să se miște.

Acum nu sunt prea departe, poate la jumătatea distanței unui teren de fotbal, și, în lumina lunii, Clare îl vede oprindu-se la o dată la câteva secunde pentru a-i face cu mâna, legănându-se în sus și în jos ca un soi de baliză stricată.

De data asta, când el o strigă pe nume, ea poate, în final, să-l audă.

— Bună! strigă și ea drept răspuns, iar el se rotește în jurul ei pentru a-i arăta ceva în spatele lui.

— Ai văzut?

— Nu văd nimic!

— Am reușit, spune el gâfâind, venind și împroșcând apa spre ea. Chiar am reușit.

Când este destul de aproape, Clare se întinde și își petrece brațele în jurul lui și simte cum i se relaxează mușchii. Dar el se ține de talia ei și rămân așa mult timp, amândoi cu răsuflarea întretăiată pentru a mai putea vorbi în timp ce se agață unul de celălalt, mișcând agitați din picioare în apă.

— Te iubesc, spune ea încetișor, iar el se lasă pe spate pentru a o privi.

Pe vârful nasului lui atârnă o picătură de apă, iar buzele lui par vineții, chiar și în întuneric.

— Ce-a fost asta? o întreabă el zâmbind. Cred că s-ar putea să-mi fi intrat apă în ureche. Ai spus că mă giugiulești?

Ea clatină din cap, apucându-l ceva mai tare.

— Te *iubesc*, spune din nou, și, în timp ce rostește cuvintele, îi prinde un val, trimițându-i plutind în sus pentru o secundă, înainte de a-i scufunda din nou, și au senzația că sunt într-un *roller coaster* sau că trec peste o denivelare pe șosea, genul acela care îți dă senzația de gol în stomac, genul acela care îți dă senzația că zbori.

Aidan o sărută atunci, și e rece și umed și tremurător, dar mai există și o căldură care o încălzește din interior.

— Și eu te iubesc.

Acum îl simte cum tremură din nou din toate încheieturile și își dă seama că și ea procedează la fel.

— Ar trebui să te scoatem din apă, îi spune ea, dar el nu face decât s-o cuprindă și mai bine în brațele lui.

— Nu încă, îi spune el încetișor. Încă puțin.
Clare nu-l contrazice.
Nici ea nu e pregătită să-i dea drumul.

A PAISPREZECEA OPRIRE

Casa familiei Gallagher (din nou)

4:48 A.M.

Chiar şi în timp ce urcă amândoi în vârful picioarelor treptele spre dormitorul lui Aidan, el încă e ocupat să retrăiască evenimentele nopţii.

— A semănat cu unul din acele jocuri de la bâlciuri, când arunci cerc după cerc, îi spune el în şoaptă, cu chipul încă radiind.

Se opreşte să-i demonstreze — cu o mişcare a încheieturii mâinii — felul în care reuşise să arunce camera peste silueta slăbănoagă a lui Rusty după numai trei încercări, în timp ce Clare îl înghiontește pentru ca el să continue să urce.

Acesta este probabil cel mai nepotrivit loc din lume unde să relateze întâmplarea: stând pe treptele din faţa casei familiei Gallagher, cu părinţii săi care dorm la numai câţiva metri distanţă. Din hainele lor picură apă pe mocheta urâtă de culoare gri de pe trepte, iar lui Clare dinţii îi clănţănesc în continuare; în apă, din momentul în care adrenalina s-a risipit şi a făcut loc

relaxării, începuse să tremure, și de atunci nu se mai oprise. Își simțea tot trupul — din cap până-n picioare — amorțit și casant, așa că atunci când Aidan se întoarce iar, ea îl înghiontește din nou să înainteze.

— Hanoracul, îi reamintește ea.

— Corect, iartă-mă, îi spune el, urcând alte câteva trepte, înainte de a se opri pentru a-i arunca un zâmbet strengăresc. Cu toate astea, chiar *a fost* destul de mișto, nu?

Clare încuviințează.

— Foarte, foarte mișto.

În camera lui, Aidan scormonește printr-un morman de haine de la picioarele patului.

— Harvard sau UCLA? o întreabă, ținând în mâini două hanorace cu glugă supradimensionată.

— Marea întrebare, spune ea, apoi întinde mâna după cel albastru cu sigla UCLA imprimată cu litere mari în partea din față.

Aidan zâmbește.

— Bună alegere!

— Sunt de acord, îi confirmă ea, scoțându-și rochia udă și scufundându-se practic în hanoracul ca de lână, care îi ajunge până aproape de genunchi. Mai ai ceva pentru mine?

El îi aruncă o pereche de pantaloni gri de trening. Și apoi, pentru orice eventualitate, și o pereche de mitene din lână.

— Știu că glumești, îi spune ea, dar chiar am să mi le pun.

După ce amândoi s-au schimbat, Aidan o examinează amuzat. Ea înoată în hanoracul lui și, deși și-a suflecat mânecile de

mai multe ori, acestea tot îi atârnă. Clare își împreunează mâinile cu mitene cu un zgomot înăbușit.

— Perfect, constată ea. Acum, ce urmează?

El chibzuiește o clipă.

— Ciocolată caldă, cred.

— Genial! acceptă ea și pornesc spre ușă, când el o apucă de gluga hanoracului și i-o trage peste cap.

— *Acum* e perfect, anunță el cu un rânjet.

Jos, scot cutia de cacao și două căni din dulap, apoi încălzesc laptele. Se străduiesc să nu facă zgomot, pășind ușor, încălțați doar cu șosete, atenți să închidă fiecare dulap cu o grijă exagerată. Când ciocolata caldă e gata, se așază la masa din bucătărie, ținând cănile în mâinile făcute căuș, delectându-se cu căldura emanată înainte de a lua o gură.

— Nu-mi vine să cred că noi am făcut asta, spune Aidan după un timp.

Tu ai făcut-o, subliniază Clare.

— Păi, da, sigur, spune el, umflându-se în pene. Vreau să spun, dacă e să fim sinceri, aș zice că eu *chiar* am salvat mascota neoficială a orașului, care se *agita* haotic de ani întregi, fără ca altcineva s-o salveze.

Clare își ascunde zâmbetul după cana de ciocolată.

— Ești foarte modest.

— Însă tu ai venit după mine, continuă el, aplecându-se peste masă. Pentru un minut, ai uitat cu desăvârșire de reguli. Nu te-ai gândit nicio secundă ce lucru prostesc era să sari în lac în toiul nopții. Pur și simplu ai făcut-o.

— Mda, dar...

— Mda, dar nimic, o îngână el, lovind entuziasmat cu palma în masă, ceea ce face ca cele două căni să zăngănească. Din acest motiv ar trebui să încetezi să-ți mai faci griji pentru orice. Nu mă înțelege greșit, îmi place cum îți merge mintea, dar când o ignori preț de un minut, uite ce se întâmplă.

Comit lucruri prostești?

— Nu asta am vrut să spun, o contrazice el. Felul în care ți-ai tot făcut griji cu privire la specializarea ta și la cea vrei să faci cu viața ta, și toate astea...

— Corect, este ea de acord. La toate acele mici detalii.

— ... astea reprezintă versiunea ta care stă pe mal. Dar, zău așa, ar trebui pur și simplu să plonjezi direct, știi?

Clare își lasă capul în jos.

— Poate.

— Pentru asta e facultatea — se presupune că vei încerca lucruri noi, chiar dacă asta înseamnă să faci greșeli. Dacă nu mai stai atât de mult pe gânduri, poate că vei avea parte de mai multă distracție.

Se lasă din nou pe spate, părând mulțumit de sine.

— Oricum, asta a fost dintotdeauna filosofia mea.

Ea râde.

— S-ar putea ca tu să fii pe drumul cel bun.

— Bineînțeles că sunt, îi spune el. Sunt un fel de geniu atunci când vine vorba de dat sfaturi.

— Și de salvat roboți.

— Și asta, este el de acord, zâmbindu-i de peste masă.

El îi susține privirea mult timp, suficient cât să o facă să se întrebe dacă și el gândește la fel ca ea: că ceea ce s-a întâmplat în apă — ba chiar și ceea ce s-a întâmplat în subsolul ei — ar putea să fie destul pentru a schimba din nou lucrurile între ei. Că e posibil ca balanța să fi înclinat în partea cealaltă. Că poate că ei mai au o șansă.

Că poate că e ceva ce chiar și ea vrea.

Aproape ca și când îi poate citi gândurile, Aidan înalță cana.

— Pentru noi doi, spune el, și ciocnesc, iar ciocolata se revarsă peste buza cănilor.

Clare e cât pe ce să folosească o mânecă a hanoracului pentru a șterge urmele, când Aidan ridică o mână pentru a o opri. Arată spre logo-ul de pe propriul hanorac.

— Te rog, o îmbie el, vârându-și mâna în manșetă cu o mișcare pur teatrală, apoi ștergând pata de pe masă.

— Ce mai gentleman, exclamă Clare, așezându-se mai bine pe scaun.

— Ba deloc, răspunde Aidan cu voioșie. Am vrut numai să mă asigur că îl folosim pe cel potrivit pe post de cârpă de șters.

Tresar amândoi la auzul unei voci ce vine din spatele lor.

— Foarte matur, spune domnul Gallagher, cu fața încruntată.

Stă sprijinit de tocul ușii, cu un halat albastru pufos legat în talie, îmbrăcat peste pijamaua lui în pătrățele, iar ochii săi, fără ochelari, par împăienjeniți și pierduți. Părul său, care de obicei este pieptănat corect, îi stă ridicat la spate, parcă arată ca un băiețel care abia s-a trezit din somn.

Clare îi aruncă o privire lui Aidan, așteptând ca el să spună ceva, dar este imediat clar că așa ceva nu se va întâmpla. El nu-și ia privirea de la masă, ținând brațele încrucișate strâns deasupra logoului cu Harvard de pe hanoracul său, cu maxilarul încleștat a încăpățânare.

— Sper că nu v-am trezit, spune Clare, dar domnul Gallagher nu pare să o audă; e prea ocupat să-l privească lung pe Aidan cu o expresie de surprindere.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, răspunde Aidan, lăsând bărbia în jos, încercând din răsputeri să-și ascundă ochii tumefiați.

— „Nimic" acesta trebuie să fi avut un croșeu de dreapta foarte bun, îi spune domnul Gallagher, dar când privirea îi cade asupra lui Clare, pare și mai alarmat. Sper că voi doi nu v-ați...

— Nu, îi răspunde Clare repede. Suntem bine. A fost doar o neînțelegere la o petrecere și noi am fost puțin implicați în asta, dar totul este în regulă. Sincer.

El o fixează cu privirea preț de câteva secunde, încercând să se decidă dacă să o creadă sau nu. Clare nu-l învinuiește că e îngrozit să-i găsească în bucătărie la cinci dimineața cu o pereche de vânătăi asortate și nici nu l-ar judeca prea tare dacă l-ar trimite pe Aidan în camera lui și pe ea acasă. Dar se mai scurg câteva secunde de tăcere, iar apoi umerii lui se relaxează și oftează, aparent hotărât să-i creadă.

— Aveți nevoie de gheață sau de altceva?

— Ne-am pus destulă gheață mai înainte, răspunde ea, zâmbind. Zău așa, suntem bine. Arată mai rău decât este. Își duce un deget la ochi. De fapt, mereu uit.

El îi aruncă din nou o privire lui Aidan, încercând în continuare să proceseze toate acestea, și apoi, în cele din urmă, se duce spre aragaz și ia ceainicul. În timp ce îl umple cu apă de la chiuvetă, Clare îl săgetează cu privirea pe Aidan. Își dă seama că mintea lui se învârte și încearcă să pună la cale un plan de evadare.

Însă imediat ce a pus ceainicul pe foc, domnul Gallagher își trage un scaun și se lasă o tăcere îndelungată, stânjenitoare. Clare surâde politicoasă, în timp ce Aidan se joacă întruna cu șnururile hanoracului.

— Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste, comentează domnul Gallagher. Ați stat până târziu.

În vocea lui nu e nicio acuzație; de fapt, acum arată la fel de încurcat ca fiul lui, iar Clare își dă seama cât de mult se străduiește.

— Ultima noapte în oraș, spune ea, cu o voioșie forțată. Au fost multe de făcut și multe persoane de la care să ne luăm rămas-bun.

— Ești bucuroasă că pleci la Dartmouth?

— Sunt, răspunde ea, dând din cap puțin cam tare.

— Știi ce vei studia acolo?

— Habar n-am, de fapt, îi răspunde ea zâmbind, și aruncă o privire în direcția lui Aidan.

Poate c-a fost discursul lui sau doar șocul apei reci ca gheața, dar, cumva, ea nu se mai simte la fel de speriată de tot ceea ce

o așteaptă. Ea n-ar putea niciodată să fie ca Aidan: relaxată, spontană și netulburată. Însă, în felul ei, se simte pregătită să plonjeze. Și deocamdată e suficient.

— Încă mă mai gândesc, îi spune domnului Gallagher, iar de data asta îi place cum sună.

— Ei bine, mai ai timp, îi spune el, mutându-și privirea înapoi la Aidan, care se uită fix la ciocolata lui, de parcă aceasta s-ar putea dovedi a fi un portal spre o altă încăpere, spre un loc cu totul nou. Dacă ești la una din facultățile de seamă, aproape că nu contează în ce te specializezi — vei avea o mulțime de oportunități, indiferent de ce se întâmplă.

Clare își coboară privirea, dându-și o șuviță de păr ud pe după ureche.

— Hei, știați că UCLA are un grozav program de vară de management sportiv...

— Clare, o roagă Aidan pe un ton coborât. Nu.

— Nu spun decât că și la UCLA există o mulțime de oportunități...

De data aceasta, Aidan trântește cana pe masă.

— *Clare!*

Pe moment, nimeni nu spune nimic, iar apoi domnul Gallagher se lasă pe spate în scaunul său, picioarele din spate ale acestuia scârțâind.

— Sunt convins că e adevărat, spune el exact în clipa în care ceainicul începe să șuiere pe aragaz, iar el se duce repede într-acolo, înainte să poată să-i trezească și pe ceilalți.

În timp ce își toarnă o ceașcă de ceai, lui Clare îi vine o idee.

— Știi ce, spune ea, împingând scaunul spre înapoi și evitându-i privirea lui Aidan. Tocmai mi-am dat seama cât e ceasul. Ar trebui, probabil, să-i sun pe ai mei și să le spun că vin curând acasă.

Aidan îi aruncă o privire nimicitoare, dar Clare deja se ridică și arată neajutorată spre telefonul ei, de parcă n-ar avea ce face în această privință.

Totuși, nu se duce prea departe. Iese doar din bucătărie, zăbovind în pragul ușii, ascultând, în timp ce domnul Gallagher se așază la loc la masă. Ea așteaptă acolo, deoarece vrea să-l audă cerându-și scuze. Ea vrea să-l audă spunând că de-abia așteaptă să se facă dimineață, ca să-l conducă pe Aidan la aeroport cu mașina.

Dar, în loc de asta, rămân tăcuți un minut întreg, după care el spune:

— Așadar, probabil că ești trist pentru că trebuie să-ți iei rămas-bun de la Clare.

Tonul lui Aidan e tăios:

— Evident.

— Știi, eu și mama ta am fost despărțiți un timp în perioada în care am fost în marină.

— Știu.

— N-a fost ușor, continuă domnul Gallagher, vocea sa părând cumva îndepărtată. De fapt, a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar a meritat. De obicei, cele mai grele lucruri sunt cele...

— Știu, tată.

— Chiar știi?

Aidan lasă să-i scape un oftat puternic.

— Știu că tu crezi că nu cunosc se înseamnă munca asiduă, dar te înșeli. Problema nu este că nu încerc. Ci doar că noi nu suntem întotdeauna de acord în privința a ceea ce merită. Pentru mine, Harvardul n-a meritat. Așa că n-am încercat. Simplu ca bună ziua.

— Nu vorbeam despre Harvard, îl lămurește domnul Gallagher, dregându-și vocea. Vorbeam despre tine și Clare.

— Așa, și? întreabă Aidan, cu o notă de provocare în glas. Nu crezi că pot s-o fac și pe asta?

Tonul tatălui său e răbdător.

— N-am spus asta. Voi doi păreți grozavi împreună. Se întâmplă să fiu de părere că ea scoate ce-i mai bun în tine.

Aidan nu are replică pentru aceste cuvinte și, din camera de alături, Clare nu se poate abține să nu zâmbească. Între ei se lasă tăcerea, iar apoi el zice:

— E adevărat.

— Prin urmare, vrea domnul Gallagher să știe, care e planul tău? Rămâneți împreună?

Răspunsul vine iute și are în el un soi de forță, un impuls care — chiar și din cealaltă cameră — este aproape destul pentru a o strivi.

— Nu, răspunde Aidan, cuvântul vibrând în liniștea casei.

Fără pauză, fără ezitare, cu hotărâre.

Asta e. Doar *nu*.

Clare simte că înlemnește în timp ce încearcă să proceseze cuvântul, conversația din încăperea alăturată, bizar de atenuată de electricitatea statică din mintea ei. Deja au trecut la altceva — îl aude pe Aidan spunând ceva despre zborul lui —, iar vocile le sunt mai blânde acum, mai puțin acuzatoare, ceea ce este exact ce sperase ea.

Numai că acum nu mai poate asculta.

În schimb, traversează sufrageria întunecată și iese în hol, unde se așază pe prima treaptă de la baza scărilor pe care le urcaseră împreună cu numai câteva minute în urmă, strângându-și genunchii la piept.

E vina ei. Pentru ea n-are sens să fie prinsă cu garda jos de asta. Ei hotărâseră — *ea* hotărâse — să se despartă, și orice altceva s-ar mai fi putut întâmpla de atunci, era, în mod clar, numai în mintea ei. Canapeaua, lacul, toate acele momente importante: niciunul dintre ele nu contase din pricina unui simplu fapt: ei nu se hotărâseră niciodată să *dea uitării* despărțirea.

Simte că o ustură ochii de la lacrimi, mai mult de umilință decât de orice altceva. Cum a putut să fie atât de proastă încât să lase garda jos? După ce făcuse o treabă atât de bună convingându-l pe Aidan c-ar trebui să se despartă, destul de bună încât să-l facă să arunce cu forță cuvântul ca pe un glonț: *nu*.

Inspiră adânc, dorindu-și să nu plângă. Poate că era din pricina faptului să îl auzise spus cu voce tare pentru prima dată sau poate e pentru că e obosită și tristă, iar noaptea lăsată în urmă îi dă senzația a o sută de nopți adunate toate într-una singură. Însă, indiferent de ce este, ea se lasă acum copleșită,

ghemuită pe scară, în timp ce ceasul din hol bate pe tonuri joase, dogite.

Nu știe de cât timp stă acolo, când aude pași. Înalță capul pentru a se uita spre sufragerie mai întâi, însă își dă seama că pașii se aud de deasupra, și când se rotește, o vede pe Riley în capul scării.

Părul ei e ciufulit și încâlcit, și e îmbrăcată cu o pereche de boxeri în pătrățele și cu un tricou vechi cu Chicago Bears. Clare deschide gura să spună ceva, dar Riley duce un deget la buze în timp ce coboară treptele, evitând, ca o expertă, zonele care scârțâie.

— Bună, o salută ea atunci când ajunse la baza treptelor și se așează lângă Clare.

Se freacă la ochi și cască.

— Ce se petrece?

— Stau de vorbă, îi răspunde Clare și, în timp ce rostește cuvintele, simte cum îi tremură buza. Aidan și tatăl vostru.

Abia acum Riley pare să observe că ea e supărată. Își lasă capul pe spate, privind-o pe Clare cu îngrijorare.

— Ăsta e un lucru bun, spune ea, zâmbind încurajator, iar Clare își șterge nasul cu dosul palmei.

— Știu, zice, apoi, brusc, nu se mai poate abține: simte cum fața i se schimonosește și lacrimile încep să curgă. Sunt foarte fericită, reușește să îngaime, cuvintele ieșind ca un suspin, umede și tulburate.

Preț de o clipă, Riley pur și simplu o fixează cu privirea, iar Clare clipește, niciuna neștiind sigur ce să spună. Și apoi, imediat, amândouă izbucnesc în râs. Clare își duce mâna la gură,

dându-şi seama cât de tare râde, dar Riley nici măcar nu se sinchiseşte. Încă nu s-a trezit complet, iar toată povestea — să o găsească pe iubita fratelui ei plângând pe scări în toiul nopţii — este prea mult pentru ea.

— Ei bine, cu siguranţă tu *pari* cu adevărat fericită, îi spune printre hohote de râs, iar apoi — când zâmbetul lui Clare păleşte fără avertisment —, Riley îşi petrece un braţ pe după umerii ei şi o strânge uşor.

— Mda, ştiu, îi zice, lipindu-şi capul de al lui Clare. Şi mie îmi va fi dor de el.

A CINCISPREZECEA OPRIRE

Maşina

5:42 A.M.

Pe aleea din faţa casei, totul pare ireal de similar cu felul în care începuse seara: privind fix spre uşa garajului prin parbriz, cu Aidan alături de ea, ţinând o mână pe cheia de contact, în timp ce în maşină pluteşte un aer de incertitudine şi suspans.

Dacă ar fi fost un joc de societate, până acum ei ar fi încheiat o rundă, ajungând în cele din urmă la sfârşit, deşi lui Clare îi este greu să spună dacă au pierdut sau au câştigat.

— Aşadar, mă conduce cu maşina la aeroport, îi spune Aidan, luând mâna de pe cheia de contact în timp ce se întoarce spre ea.

Glasul îi este plin de atâta împăcare sufletească sinceră, încât aproape că ajunge pentru a alunga acel „nu" hotărât pe care el îl spusese mai devreme.

— Asta-i grozav, îi spune ea, împreunându-și mâinile în poală, astfel încât să nu se întindă din greșeală și să-l ia de mână. Mă bucur foarte tare.

— Vreau să spun, nu cred că va flutura prea curând un steag cu UCLA, dar bănuiesc că încearcă, explică el. A spus că-i pare rău c-a pus atâta presiune pe mine încât să mă facă să mint. Și atunci eu i-am spus că-mi pare rău c-am mințit. Apoi el a spus că-mi cere scuze pentru modul în care a reacționat la minciuna mea. Iar eu i-am spus că îi cer scuze pentru cum am reacționat la felul în care a reacționat *el* la minciuna mea. A fost ca un joc de domino, numai că piesele au fost înlocuite cu scuze.

— Asta-i grozav, începe Clare să spună, dar Aidan se repede să adauge ceva, în mod clar neputând să-și stăpânească bucuria.

— Mi-a spus chiar că se gândește să vină la Săptămâna Părinților, ceea ce, probabil, înseamnă că se va duce să joace golf, în vreme ce mama va veni la toate evenimentele cu mine, dar accept, îi spune, râzând. Vreau să spun, e o nebunie, nu? Acum câteva luni — până *ieri*, chiar — nu mi-aș fi închipuit niciodată nimic din toate astea...

Lasă fraza în aer, uitându-se la ea entuziasmat.

— Îți mulțumesc. Sincer.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai fost deloc subtilă când ne-ai forțat să stăm de vorbă, îi răspunde. Și pentru c-ai menționat chestia cu managementul sportiv. S-a dovedit că era foarte interesat de asta.

— Ceva ce aveți în comun, îi zice ea. Închipuie-ți.

Aidan surâde împotriva voinței lui.

— Aşadar, acum ce urmează?

Clare deschide gura, apoi o închide la loc, nefiind sigură. O parte din ea vrea pur şi simplu să se ducă acasă şi să se trântească pe patul ei, printre cutii şi valize, până ce trebuie să plece. Îi este greu să se debaraseze de toată greutatea care a copleşit-o, şi dacă oricum vor fi nevoiţi să-şi ia rămas-bun cât de curând — dacă ăsta e cu adevărat sfârşitul —, atunci poate c-ar trebui pur şi simplu să scape de necaz chiar acum.

Însă simte privirea lui Aidan aţintită asupra ei, şi ceva în privirea lui o împiedică să o spună.

— Păi, aproape că nu mai avem timp şi am rămas şi fără opriri, aşa că...

— Bine, spune Aidan, răsucind cheia în contact. Fiindcă m-am mai gândit eu la una.

Ea nu întreabă unde merg. În schimb, îşi lipeşte capul de geamul rece şi încearcă să nu lase ca mişcarea maşinii să o adoarmă. Aidan conduce încet, bătând cu degetele pe volan în ritmul unei melodii de nerecunoscut. În faţa lor, cerul cenuşiu e străbătut acum de dâre roz, iar globul strălucitor al soarelui începe să ardă printre copaci în timp ce ei se îndreaptă spre est, în direcţia lacului.

— Doar nu mergem iar pe plajă, nu? îl întreabă, dar Aidan îi aruncă o privire criptică.

— Vei vedea.

Însă, când ajung la intrare, el virează la stânga şi îşi croiesc drum prin cartierul tăcut care se află pe marginea apei. În majoritatea caselor e întuneric, cu excepţia unor lumini ocazionale la ferestrele de la etaj, iar Clare îşi dă seama că oamenii dinăuntru

se pregătesc pentru o nouă zi, când ea și Aidan o încheie pe ultima, ceea ce reușește să pară, în același timp, atât cea mai lungă, cât și cea mai scurtă zi.

Clare se ridică în capul oaselor și își vâră mâinile în buzunarul hanoracului.

— Mă gândeam că s-ar putea să vrei să știi ce face Rusty.

— Nee, el sigur e bine, spune Aidan. De fapt, sunt convins că în dimineața asta plutește.

Clare dă ochii peste cap.

— Am uitat să luăm un suvenir.

— Nu prea aveai ce să iei, cu excepția bolțurilor și a șuruburilor, îi spune Aidan, frânând pentru a lăsa o veveriță să traverseze drumul din fața lor. Și cred că asta ar putea fi încadrată la fapte penale.

— Cred că oricum nu contează. Am uitat să luăm dintr-o mulțime de alte locuri.

El încuviințează.

— Fântâna. Și casa lui Scotty.

— Și-a ta. Și închisoarea...

— Ah, am niște poze cu Scotty, spune Aidan rânjind. Nu-mi pot imagina un suvenir mai bun ca ăsta. Totuși, ar fi trebuit să șterpelim ceva din casa lui Andy Kimball. Și de la bowling.

— Data viitoare când voi ajunge acolo, o să am grijă să fur un șervețel, ceva.

— Un șervețel? Cine fură un șervețel de la bowling? Unde e provocarea în asta?

— Niciodată n-a fost vorba de vreo provocare, îi spune ea. Doar un memento.

— Mda, dar dacă ai de gând s-o faci, trebuie s-o faci cum se cade, îi explică el în timp ce se opresc într-o intersecție. Să șterpelești o bilă de bowling de acolo ar fi ceva uluitor.

— Nu sunt sigură c-ar avea noimă să car în bagaje o bilă de bowling tocmai până în New Hampshire. Dar accept punctul tău de vedere.

— Uneori, cele mai grele lucruri...

— ... sunt cele care merită să fie înfăptuite, termină ea fraza, iar el îi zâmbește, apoi apasă butonul radioului, care este pe același post cu muzică *bluegrass*. Un cântec — lent și ciripitor — umple mașina și Clare coboară geamul pentru a lăsa un braț să-i atârne peste margine, simțind căldura soarelui care se ridică, iar vântul năvălește, cald și dulce și nou.

Când își dă seama că sunt la câteva străzi depărtare de liceu, ea aruncă o privire spre Aidan, întrebarea rămânând nerostită, dar el oricum clatină din cap.

— Nup.

În oraș, trec de fântâna din scuar, unde câteva păsărele își fac baia de dimineață, apoi de Slices, care este cu obloanele trase și pustiu la această oră din zi. Au senzația că retrăiesc toată noaptea, și se întreabă dacă asta e ideea sau dacă orașul este atât de mic, încât n-au cum să nu treacă din nou pe lângă toate punctele importante.

Când zăresc o lumină la colțul din apropierea benzinăriei, Clare își amintește de maldărul de dulciuri pe care încă le mai

au în spatele mașinii. Înșfacă un tub de Smarties și îi oferă una lui Aidan, care deja întindea palma.

În final, în timp ce întorc spre celălalt capăt al străzii principale, ea cedează.

— Ne învârtim în cerc, îl informează ea, iar Aidan dă afirmativ din cap.

— Dap.

— De ce?

— De ce nu?

— Nu pricep.

— Asta este, îi spune el, privind-o pe furiș. Asta este ultima oprire.

— Care? Mașina?

— Gândește-te. Probabil că am petrecut mai mult timp împreună aici decât oriunde în altă parte. Câte nopți am mers pur și simplu cu mașina ore în șir pentru că nu aveam altceva de făcut?

Ea știe că e adevărat. Dintre toate amintirile din ultimii doi ani, acesta este modul în care se va gândi la el cel mai des: cu mâna petrecută ușor peste volan, cu un zâmbet leneș pe chip, cu muzica umplând aerul din jurul lor.

— Ai dreptate, spune ea, lăsându-și ochii să se închidă pe moment.

El se întinde și o înghiontește.

— Să nu-mi adormi acum. Am ajuns până aici...

Ea redeschide ochii.

— Dar nu mai departe, spune ea, cuvintele scăpându-i înainte să aibă șansa să se răzgândească.

Aidan o privește pieziș, cu o întrebare în ochi.

— E doar că... am auzit ce i-ai spus tatălui tău.

— Despre ce?

— Despre noi. Te-a întrebat dacă rămânem împreună și tu ai răspuns că nu. Îți amintești?

Aidan se încruntă.

Asta e o întrebare capcană?

Nu.

— Ei bine... am crezut că am hotărât asta în urmă cu câteva ore. *Tu* ai hotărât.

— Știu, zice ea, schimbându-și poziția pentru a sta cu fața la el. Așa am făcut. Dar a fost în felul în care ai spus-o. Ca și cum n-ar fi însemnat nimic. Ca și cum *noi* n-am fi însemnat nimic.

El strânge volanul mai bine.

— Uite, îmi pare rău dacă am greșit cu ceva, însă am crezut că eram amândoi de acord. Am crezut că hotărâserăm...

— Dar asta a fost înainte..., spune ea cu un firișor de glas.

— Înainte de ce?

— Înainte s-o spun.

— Să spui..., începe el și se oprește brusc. Ah!

Clare se uită lung la propriii ei genunchi. Pe unul din ei are un petic și aproape că râde, deoarece Aidan este singura persoană pe care o cunoaște care ar cârpi o pereche de pantaloni de trening. Detestă să arunce orice lucru.

— Îmi pare rău, spune ea, atunci când nu mai suportă tăcerea. Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă aștept ca asta să schimbe ceva. Nici măcar nu sunt sigură că mi-am dorit-o, dar auzindu-te cum i-ai spus-o tatălui tău așa... nu știu. Ceva mi-a dat senzația c-a fost foarte simplu. Tu ai făcut-o să pară aproape ușor.

— Clare, îi spune el, oprind mașina în fața unei case care arată la fel ca celelalte, cu un drapel american, cu un coș de baschet și cu o cutie poștală din lemn. Nu e nimic ușor în legătură cu asta. Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Și partea cea mai rea este că... e doar începutul. Pentru mult timp va fi greu în fiecare minut al fiecărei zile.

De data asta, ea nu se oprește. Se întinde și pune o mână peste mâna lui. El se înnegurează la față, dar ochii lui, atunci când își ridică privirea spre ea, sunt foarte limpezi. Clare ar vrea să spună: *Nu trebuie să fie atât de greu, nu e prea târziu să ne răzgândim.* Însă spune doar:

— Știu.

— Am luat hotărârea asta dintr-un anumit motiv. Toate lucrurile pe care le-ai spus până acum, despre cum ar trebui să sărim spre noile noastre vieți cu ambele picioare...

— Asta face să semene cu șotronul, constată ea, trăgându-și mâna înapoi.

— În regulă, poate că era ceva legat de chestia cu plonjatul. Sau asta era treaba mea? Nu-mi amintesc exact. Ideea este că tu aveai o listă întreagă de motive. Mai ții minte?

Clare încuviințează nefericită.

Și tu știi că, în mod evident, nu asta voiam — sau cel puțin nu era ceea ce eu *credeam* că vreau. Dar acum? Nu știu. De fapt, cred că s-ar putea să ai dreptate.

Ascultându-l, începe să aibă senzația unei greutăți care i se așază pe piept. Inspiră superficial de câteva ori.

Să știi că n-am întotdeauna dreptate...

El râde.

— Ba da, ai.

— Dar dacă mă înșel în legătură cu *asta*? Dacă cel mai greu lucru nu e să te despărți? Dacă cel mai greu este să rămânem împreună și să facem ca asta să meargă în ciuda distanței, în ciuda greutăților — și asta e ceea ce-ar trebui să facem?

Clare...

Nu, vorbesc serios. Dacă sunt complet idioată și evit să-mi asum riscul așa cum am făcut-o mereu?

Ea este conștientă de nota ușor isterică din voce, dar nu are putere s-o oprească.

— Dacă eu sunt cea care pur și simplu strică totul?

Aidan o privește drăgăstos, cu căldură, ceea ce face ca totul să fie și mai rău.

— Dar dacă nu ești? o întreabă el liniștit. Cred că poate fi adevărat, ceea ce ai spus tu înainte — că noi putem fie să punem acum capăt lucrurilor în termenii noștri, fie să le lăsăm să se sfârșească printr-un eșec după un început promițător. Iar eu am senzația că am responsabilitatea să... nu știu... să nu te las să fii absorbită de moment și să iei o decizie greșită.

Deodată, Clare se simte slăbită. Dincolo de geam, soarele poleiește strada cu o nuanță de oranj atât de vie, încât nu pare

reală, o revărsare de culoare atât de strălucitoare, încât aproape că doare.

— Uite, îi spune el, aplecându-și capul pentru a se freca la ceafă. Tu ești prietena mea cea mai bună. Și familia mea. Tu ești toată viața mea, pe bune.

— Aidan...

— Așa că... acest lucru între noi? E mult prea important ca să-l lăsăm să se năruie. Nu vreau să mă despart peste câteva zile sau săptămâni sau luni dintr-un motiv cum nu se poate de banal. Noi doi nu suntem genul acela de cuplu. Dacă e să ne despărțim, nu se poate să fie din pricina tipului care-și pierde vremea prin preajma camerei tale sau fiindcă stau cu ochii pe telefonul meu și tu nu suni deloc sau fiindcă sunt prea ocupat cu jocul de lacrosse pentru a-ți răspunde la mesaje și asta te face să-ți ieși din sărite. Dacă e să ne despărțim, trebuie să fie pentru un motiv întemeiat.

Ea clatină din cap.

— Nu-mi vine în minte nici un motiv întemeiat pentru care să mă despart chiar acum de tine.

— Asta fiindcă nu gândești suficient de departe, îi explică el. Trebuie să fie ceva uriaș, ceva măreț...

— Cum ar fi pacea mondială?

— Dacă pacea mondială ar fi un posibil efect secundar al despărțirii tale de mine, atunci, da, sigur, ar putea fi considerat drept un motiv nobil.

— Poate, spune ea după un moment, e doar faptul că ne iubim foarte mult.

El o privește cu un aer gânditor.

— Îmi place asta.

— Dar tot e o aiureală de motiv.

— De fapt, e opusul aiurelii. Ne iubim unul pe celălalt prea mult pentru a ne lăsa dărâmați de orice fleac. Noi suntem *mai presus de* orice aiureală. Care este termenul științific pentru asta? Nu sub, ci...

— Super, spune ea. E o super-aiureală.

El râde.

— Cel mai tâmpit supererou care a existat vreodată, îi zice el, dar Clare doar privește lung la petecul de pe genunchiul ei, simțind cum i se strânge inima.

— Atunci, asta e? întreabă ea, iar el încuviințează.

— Acesta e motivul nostru: ne plăcem mult prea mult unul pe celălalt.

Ea dă ochii peste cap.

— Cândva, asta a fost ceva drăguț.

El rânjește.

— Așa a fost și chestia cu *te giugiulesc*.

— Corect, acceptă ea. Dar eu...

— Mă giugiulești?

— Te iubesc, îi răspunde, așteptând ca el să zâmbească din nou.

Dar n-o face. În schimb, o privește mult timp, studiind-o de parcă ar încerca să o țină minte pe de rost. Apoi, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Mi se pare un motiv bun.

A ȘAISPREZECEA OPRIRE

Sfârșitul

6:24 A.M.

Aidan stă exact în locul în care îl lăsase Clare: pe unul din uriașele scaune-balansoar din lemn de pe veranda din față. Când ea pășește afară, Bingo se împinge și își face loc, ieșind pe ușa deschisă, năpustindu-se pentru a-l saluta cu un scâncit și o mișcare din coadă teatrală, înainte de a-i sări în brațe.

Aidan se luptă să îmbrățișeze câinele, apoi ridică privirea spre Clare.

— S-au supărat? o întreabă, părând puțin îngrijorat.

S-a obișnuit să-și dezamăgească tatăl, dar părinții lui Clare îl stimează atât de mult, încât și-a propus să le dovedească pur și simplu că ei nu s-au înșelat în privința lui.

— În legătură cu ce anume? îl întreabă Clare, așezându-se pe celălalt scaun.

Din casă, se aud vocile înăbușite ale părinților ei, care strigă unul la celălalt în timp ce fac ultimele pregătiri pentru plecare,

adunând gustări, hărți și sticle cu apă. Călătoria va dura patru zile: două de mers spre est și alte două de întoarcere spre vest, după ce o vor fi lăsat în New Hampshire.

— Păi, răspunde Aidan, scărpinându-l pe Bingo după urechi, pentru ochiul învinețit, în primul rând.

Clare ridică din umeri.

— Le-am spus că m-am înscris la un club de lupte.

— Pe bune?

— Pe bune?! Le-am spus adevărul.

El clatină din cap.

— Mereu uit că asta e o opțiune.

— Firește, n-au fost încântați, dar acum nu prea au ce face în legătură cu asta. Mama aleargă prin casă încercând să găsească niște produse de machiaj ca să ne luăm la noi, astfel încât să nu arăt prea intimidant atunci când îmi voi face apariția pentru a o cunoaște pe Beatrice St. James.

— Și nu i-a deranjat c-ai fost plecată toată noaptea?

— Nee, răspunde ea, împingându-se înapoi, astfel încât scaunul ei scoate un bufnet ritmat pe șipcile verandei.

Acum s-a luminat complet de ziuă, dar soarele e ascuns după nori, care sunt coborâți și grei, o pânză groasă de-a lungul orizontului.

— Mi-au spus că, începând de mâine, sunt liberă să lipsesc toate nopțile fără să-i anunț, așa că e bine că m-am pregătit un pic.

Aidan râde.

— Aveam același argument pregătit pentru părinții mei. Bănuiesc că ai tăi sunt cu un pas înaintea alor mei.

Deasupra lor, o pasăre aterizează pe acoperiș, scoțând un hârșâit în timp ce țopăie pe țigle, iar Bingo rămâne nemișcat la auzul sunetelor, lătrând o singură dată drept avertisment, înainte de se ascunde iar în unghiul format de brațul lui Aidan. Ploaia a revenit sau e pe cale să revină; aerul miroase a ploaie și, în depărtare, se aud tunete bubuind. Lui Clare îi dă impresia că lumea își ține respirația.

— Îți amintești când am privit furtuna de aici? îl întreabă ea, iar mâna lui Aidan nu se mai mișcă peste blana moale a câinelui, iar ochii i se mijesc în timp ce invocă amintirea.

— Fulgerele alea erau o nebunie, zice el. Au luminat tot cartierul.

— Și întreaga casă se cutremura de la tunet.

— Iar tu ai vrut să intri...

— Ba nu, n-am vrut, protestează ea, dar când el arcuiește o sprânceană, ea cedează. Bine, poate. Dar numai pentru că eram uzi până la piele.

Își lasă capul pe spate, lipindu-l de spătarul scaunului, și fixează cu privirea streașina verandei.

— Chiar îmi va lipsi asta.

— Ploaia? întreabă Aidan. Sunt destul de sigur că vei avea parte de ploaie și la Dartmouth.

— Nu ploaia, îi răspunde ea, ridicându-se din nou în capul oaselor. Toate celelalte. De aici.

— Știu, spune el. Și mie.

— M-am tot gândit..., zice ea, prinzând brațul scaunului cu degetele, încercând să se pregătească pentru a lua decizia de a

spune ceea ce trebuie spus. Mă întreb dacă ar fi mai ușor să nu mai vorbim un timp.

Îndrăznește să arunce o privire spre Aidan la timp pentru a-l vedea făcând ochii mari.

— Pe bune? Asta vrei?

— N-aș zice că *vreau*, explică Clare. Dar o să fie destul de greu și-așa. Și dacă noi încercăm cu adevărat să mergem mai departe, ceea ce probabil c-ar trebui să facem, atunci poate că la urma urmei există ceva de spus.

Se uită în jos, spre locul unde cojise o porțiune de vopsea de pe scaun fără ca măcar să-și dea seama, curățând-o ca pe o crustă. Când ridică din nou ochii, Aidan o privește, iar ea trebuie să se pregătească înainte de a continua, vocea schimbându-i-se brusc la rostirea cuvintelor.

— Vreau să spun... Cum aș putea vreodată să nu-mi mai fie dor de tine dacă ești doar la un apel telefonic distanță?

El încuviințează, mângâind căzut pe gânduri câinele, care aproape a adormit în brațele lui.

– Bănuiesc că are noimă, îi spune, încruntându-se. Doar că pare atât de... final.

— Ei bine, n-ar fi pe vecie...

— Sper că nu, spune el, părând îndurerat.

— dar poate că numai pentru puțin timp. Până ce ne obișnuim cu asta.

El lasă să-i scape un hohot de râs lipsit de umor.

— Am senzația că tu mi-ai luat plasa de siguranță sau ceva de genul. Toată treaba asta era mult mai ușoară în mintea mea când mă gândeam că încă te mai pot suna în seara asta.

— Da, dar vezi? Tocmai asta e problema. Nu vom merge niciodată mai departe dacă vom continua să vorbim tot timpul.

El își freacă fruntea.

— Știu. Ai dreptate. Dar totuși...

— Nu va fi chiar așa de trist, îi spune ea, deși se simte agitată numai gândindu-se la asta. Va trebui doar să renunțăm unul la celălalt dintr-odată[1].

— Acesta e un eufemism pentru „până la Ziua Recunoștinței"? o întreabă el, zâmbind vag.

— Nu știu, îi răspunde. Poate. Cumva are sens, de vreme ce va fi următoarea dată când ne vom vedea în carne și oase. Și ne va oferi suficient timp cât să ne străduim la școală, știi? Să facem un adevărat efort de a ne trăi viețile, fără a depinde unul de altul mereu...

— Mda, zice Aidan, dar e la circa un milion de ani distanță.

Clare zâmbește.

— Sunt doar trei luni.

— Asta înseamnă mult timp.

— Trec reped, îi promite ea, dar el nu face decât să clatine din cap.

— Nu destul de repede.

[1] În engleză, expresia este *quit each other cold turkey* și înseamnă să renunți la o dependență printr-o metodă bruscă, dar mai neplăcută, opusul metodei graduale. De asemenea, *cold turkey* s-ar traduce literal prin „curcan rece", de aici și trimiterea la Ziua Recunoștinței, unde curcanul este nelipsit de pe masă.

Dincolo de marginile verandei, ploaia începe brusc, revărsându-se peste casă într-o pâclă fină care îl face pe Bingo să coboare din brațele lui Aidan și să se ducă împleticit spre ușă, unde zgreapță insistent. Clare e gata să se ridice și să-i dea drumul înăuntru, când apare mama ei, iar câinele intră repede înăuntru, fără să arunce măcar o privire în urmă.

— Voi doi mai aveți zece minute, le spune, scoțând capul pe ușă și fluturând din mână în direcția lui Aidan.

Îi aruncă o privire și lui Clare, care e îmbrăcată încă cu pantalonii de trening și hanoracul supradimensionate.

Ăăă... aveai de gând să te schimbi...?

Mă simt bine așa, îi răspunde ea. Intrăm imediat.

Odată rămași iar singuri, Clare simte că Aidan o privește în continuare, dar acum gura lui e schimonosită într-un efort de a nu râde.

— Ce e? vrea ea să știe, vârându-și picioarele sub ea.

— Nimic. Arăți bine. Și parfumul e plăcut.

— Parfumul?

Puțim amândoi, îi explică el rânjind. A pește.

Clare dă ochii peste cap.

— Părinților mei n-or să le pese. Și în seara asta dormim la hotel, așa că e doar pentru călătoria cu mașina.

Ea trage de șnurul hanoracului.

— Dar tocmai pentru asta, nu le primești înapoi.

Ceea ce ea nu suportă să spună este că, în realitate, caută o scuză pentru a-l simți mai aproape.

— N-ar trebui să fie greu să găsesc un alt hanorac cu UCLA la UCLA, îi spune el, iar apoi clatină din cap a mirare. Nu-mi vine să cred că azi, mai târziu, voi fi acolo.

Știu, îi spune Clare. E foarte ciudat. Am privit un milion de imagini cu Dartmouth, dar tot mi-e greu să-mi imaginez că voi fi *cu adevărat* acolo.

— Eu pot să-mi imaginez, zice Aidan, închizând strâns ochii. Văd frunzele. Grămezi peste grămezi de frunze.

Deschide un ochi pentru a se uita la ea.

— Mereu e toamnă la Dartmouth? Cred că toate fotografiile pe care le-am văzut înfățișează un fel de frunziș.

— Da, mereu e toamnă la Dartmouth.

El închide iar ochii.

— Exact așa am crezut și eu. Și mereu mi te-am închipuit stând pe o bancă, din cine știe ce motiv, sub un copac cu un milion de frunze colorate...

— Chiar și mov?

— Sigur, de ce nu? spune el. Iar tu pur și simplu vei sta acolo cu geanta ta de cărți și paharul tău de cafea și haina ta de toamnă, gândindu-te la treburi importante, de facultate.

— Am senzația, spune Clare, zâmbind ușor, că de fapt eu mă voi gândi la tine.

— La început, da, spune Aidan, uitându-se la ea cu o expresie mai posomorâtă. Dar nu și mai târziu, crede-mă. Va veni ziua când vei sta acolo privind cerul și nu te vei mai gândi deloc la mine. Nu vei mai avea nevoie de mine. Și ăsta va fi un lucru bun, căci ar însemna că ești fericită.

– Nu știu, zice ea încetișor. Asta e cam greu de imaginat.

Aidan se mulțumește doar să zâmbească.

– Vei vedea, îi spune, închizând iar ochii, în timp ce ascultă ploaia.

Clare îl privește o clipă, încercând disperată să adune toate micile fragmente din el pe care speră să le ia cu ea: pistruii de pe vârfurile urechilor, genele lui decolorate, linia de inserție a părului, până și semilunile de sub ochii lui.

— Mai există și o a treia opțiune, să știi, îl informează ea, iar când el își mișcă capul într-o parte, ochilor lui le trebuie o secundă pentru a se concentra.

— Pentru ce?

— Pentru noi, îi răspunde ea, cu inima cât un purice. Analizăm întruna aceste două posibilități: să punem punct lucrurilor acum sau să le lăsăm să sfârșească printr-un eșec după un început promițător. Însă mai există o a treia posibilitate.

— Care, întreabă el, zâmbind șugubăț, să trăim fericiți până la adânci bătrânețe?

— Nu, răspunde ea iute. Haide, vorbesc serios.

El se întinde, ridicând brațele.

— Bine atunci, care?

— Mai târziu.

— Nu există mai târziu, spune el, întinzându-și încheietura.

Bate de două ori în cadranul din sticlă al ceasului.

— Timpul nu stă în loc.

— Nu, asta este cea de-a treia posibilitate, îi explică ea, cuvintele aproape pierzându-se în vâjâitul ploii, care a învăluit

veranda într-o perdea lucioasă. Că ne vom întoarce unul la celălalt mai târziu.

Aidan o fixează cu o privire plină de speranță și răbdare.

— Da?

— Da, spune ea. După ce am aflat unele chestii și am făcut unele lucruri, ne tot gândim că sunt numai două opțiuni: fie ne obișnuim cu gândul de a fi despărțiți, fie ne obișnuim cu gândul de a fi împreună. Dar poate că putem cumva să ne obișnuim fiecare pe cont propriu și să vedem cum merge. Și apoi, mai târziu, dacă e bine, vom reveni unul la celălalt și vom continua de unde am rămas.

— Mai târziu, rostește el, de parcă ar testa cuvintele.

Ea încuviințează.

— Mai târziu.

— Ca un al doilea prolog.

— Nu există așa ceva, îi spune ea, clătinând din cap, dar asta nu pare să-l deranjeze.

El doar zâmbește.

De data asta, când ușa se deschide în spatele lor, amândoi știu ce înseamnă. Lui Clare i se strânge stomacul ghem și vede în ochii lui Aidan un licăr de spaimă.

— Regret că vă întrerup, spune mama ei din cadrul ușii, dar e timpul să încărcăm lucrurile în mașină.

Chiar și după ce s-au ridicat în picioare, scaunele se leagănă înainte și înapoi, iar ploaia continuă să cadă în jurul verandei, strălucitoare și persistentă. Aidan reușește să schițeze un mic

zâmbet înainte de a intra în casă, dar când Clare încearcă și ea să zâmbească, nu poate.

Momentul a sosit și nu mai au cum să-l păcălească.

Înăuntru, tatăl ei coboară scările cu o cutie de carton în mână. Dar, când îi vede, o lasă jos, făcând ochii mari atunci când îi zărește chipul lui Aidan.

Arăți mai rău decât Clare, îi spune, dând mâna cu el.

— Da, spune mama ei, privindu-l îngrijorată pe Aidan. Avem niște porumb congelat, dacă vrei să iei o pungă...

— Porumb? o întreabă el ironic. Haide, măcar dă-i băiatului o bucată de carne sau ceva. În mod clar a fost o noapte grea.

Mama lui Clare își dă ochii peste cap.

— Ești binevenit să iei ce vrei tu, spune ea, bătându-l pe Aidan pe umăr în timp ce-l ocolește pentru a ajunge la scară. Știi asta.

Înainte de a urca, se mai întoarce o dată, iar de data asta, vocea îi tremură puțin.

— *Întotdeauna* ești binevenit aici.

Chiar atunci, lucrul care o ucide pe Clare cel mai tare este faptul că mama ei nici măcar nu știe ce s-a întâmplat. Când țâșnise înăuntru mai devreme pentru a le spune că venise acasă, n-a putut suporta să le dea de știre că totul s-a terminat. Pur și simplu ar fi transformat asta în ceva și mai real.

În plus, se gândește că vor avea suficiente ore la dispoziție, când ea se va uita pe geamul mașinii și le va spune toate motivele pentru care situația are logică, de ce era lucrul firesc de

făcut — să încheie lucrurile cu Aidan —, în speranța că, dacă le va explica în continuu, asta o va împiedica să plângă.

Cu toate că, firește, nu o va împiedica.

Dar acum își dă seama că nu e nevoie să-i spună mamei ei; ea deja pare să știe. Iar Clare este recunoscătoare pentru asta, căci înseamnă că nu va trebui să rostească mai târziu acele cuvinte. În schimb, va putea să se cuibărească pe bancheta din spate și să o lase pe mama ei să-i dea cutii cu suc și să-l lase pe tatăl ei să găsească la radio un gen de muzică ușoară în timp ce străbat Illinoisul, iar apoi Ohioul, și tot mai departe spre New Hampshire, punând kilometri între ea și Aidan, unul câte unul, până în momentul în care va decola avionul lui, iar distanța dintre ei va fi deodată mult prea mare pentru a putea fi calculată.

Pentru următoarele zece minute, cei patru intră și ies din casă, cu Bingo pe urmele lor, în timp ce cară valize și sacoșe de cumpărături, cutii din carton de diferite dimensiuni, perne, veioze, ba chiar și o minge de fotbal.

De când joci tu fotbal? o întreabă Aidan atunci când o vede pe Clare trecând prin bucătărie cu mingea la subraț.

I-o ia, apoi stă lângă chiuvetă, răsucind-o în mâini.

— Nu știu, răspunde ea, ridicând din umeri. Am senzația că e genul de lucru pe care îl faci la facultate. Știi tu, să arunci mingea în careu. Sau ăla e alt joc?

El îi pasează mingea, o aruncare ușoară peste masă, dar, cumva, ea nu reușește s-o prindă.

— Iată cum se duce cariera mea atletică de la facultate, spune, aplecându-se să ia mingea de jos. Dar tot o iau cu mine.

— Când am spus că ar trebui să încerci lucruri noi, îi zice Aidan, pe bune că nu vorbeam despre fotbal.

— Mda, ei bine, n-ai să mai râzi când am să mă întorc un fundaș experimentat.

— Ei, zău că mi-ar plăcea s-o văd *pe asta*, spune el, ieșind împreună din casă.

Pe aleea de acces auto, tatăl ei închide portbagajul mașinii. E îmbrăcat cu un fâș galben cu gluga ridicată, iar ochelarii îi sunt pătați de ploaie.

— Cred că asta e tot, spune el. Numai dacă nu cumva vrei să iei și chiuveta din bucătărie.

Foarte amuzant, zice Clare, dar deja are un nod în gât, deoarece ar face-o, dacă ar putea: ar smulge din perete acea chiuvetă stupidă care curge și ar lua-o cu ea.

Pentru un moment scurt, năvalnic, imposibil, ea vrea tot: câinele ei, patul ei și iubitul ei. Chiar și acum, când mai are doar câteva minute până la plecare, habar n-are cum o să le lase în urma ei.

Mama ei vine pe ușa laterală cu Bingo, care va fi lăsat la canisă undeva în drumul lor, și cu o pungă de plastic plină cu sandvișuri pentru drum. Încuie ușa și apoi se întoarce, uitându-se la ciudatul trio ud de la ploaie adunat pe alee, care se uită la ea cu o ezitare clară.

— Bănuiesc că suntem cu toții gata, spune, uitându-se la Bingo, care se ghemuise lângă pantoful ei, în mod inexplicabil, speriat de ploaie. Asta e, nu-i așa?

Tatăl ei încuviințează un pic prea entuziasmat.

— Începutul unei mari aventuri.

— Vă acordăm două minute, le zice mama ei, apoi se duce spre Aidan, ridicându-se în vârfuri pentru a-l îmbrățișa scurt.

— Succes în toate, OK?

— OK, îngaimă Aidan. Și mulțumesc pentru tot.

Tatăl ei îl bate pe umăr, apoi bătaia se transformă într-o îmbrățișare.

— Ai grijă de tine.

Aidan dă aprobator din cap.

— Drum bun!

Și apoi ei urcă în mașină, motorul se trezește la viață, ștergătoarele de parbriz pornesc să scârțâie, iar Clare este cuprinsă de un atac de panică atât de puternic, încât are senzația că inima ar putea să-i sară din piept și s-o ia la galop.

Asta este, gândește ea, încremenită locului. Chiar și după toate aceste ore — toate aceste luni —, ea încă este ciudat de uluită că a ajuns în acest moment care lasă impresia că se întâmplă mult prea repede, dar și mult prea încet în același timp.

Își șterge picăturile de ploaie de pe ochi și se forțează să se uite la Aidan, care stă la câțiva metri de ea, palid și cu ochii îngroziți.

— Ultima șansă să fugim împreună, îi propune el, încercând să zâmbească, cu toate că zâmbetul lui e șovăielnic. Am auzit că în Canada e frumos în această perioadă a anului.

— Cred c-aș prefera o insulă pustie.

— Chiar și dacă refuz să port o fustă din frunze și iarbă?

— Chiar și în acest caz, răspunde ea, luându-l de mână, îngrozită de ceea ce se va întâmpla în continuare.

Căci în ce fel poți să-i spui rămas-bun unei părți din tine? Își examinează mâna, trecând cu un deget peste palma lui, jucând unește-punctele cu constelațiile de pistrui de pe încheietura mâinii lui.

— Ăsta e cel mai rău, nu?

— În mod cert nu e cel mai bun.

— Crezi că vom fi nefericiți?

— Da, răspunde el simplu. Mă rog, pentru o vreme.

— Și apoi?

— Apoi va fi mai ușor.

Îmi promiți?

— Nu, spune el, zâmbind vag. Așadar... niciun fel de contact?

Pe moment, ea vrea cu disperare să retragă totul. Deoarece e greu de imaginat să nu poată să-i trimită mesaje în timpul călătoriei, să nu poată să-l sune după ce o va fi cunoscut pe Beatrice St. James, să nu primească mesaje de la el în pauzele dintre cursuri. Dar știe că așa trebuie să fie, și, astfel, cu mare efort, clatină din cap.

Aidan încuviințează.

— Fără telefoane?

— Dap.

— Mesaje?

— Nup.

— E-mailuri? Scrisori? Cărți poștale?

— Îmi pare rău.

— Porumbei voiajori?

— A, cum să nu, spune ea. Porumbeii sunt absolut în ordine.

— Ei bine, măcar există ceva, comentează el zâmbind.

— Aidan, spune ea, prinzându-l de partea din față a tricoului și trăgându-l spre ea.

Undeva înlăuntrul ei, o armată de lacrimi este în mișcare, presiunea acumulându-se îndărătul ochilor și în gât. Curând, va fi prea mult. Oricâte baraje ar putea să existe — oricâte ziduri a reușit ea să ridice —, cu siguranță vor ceda și multele goluri din inima ei vor fi inundate. E nevoie de toată puterea pentru a se opune, deoarece încă mai sunt lucruri de spus și nu suportă ca acestea să fie nerostite.

Dar, pe moment, până și acest lucru pare să o depășească.

— *Eu* nu..., dă ea să spună, dar *vocea i se frânge numaidecât.*

Aidan doar dă din cap aprobator.

— Nici eu.

— Aș vrea...

— Știu, spune el. Și eu.

Și atunci ea cedează, pășind spre îmbrățișarea lui și culcându-și capul pe pieptul lui, dar apoi aude bătăile blânde ale inimii lui și ea știe că a mai rămas un singur lucru care contează.

— Te iubesc, îi spune, cuvintele fiind clare și ferme și adevărate, iar ea poate să audă zâmbetul din vocea lui atunci când îi răspunde:

— Iar eu te giugiulesc.

— Taci din gură, îi cere ea, dar acum râd un pic amândoi.

Când își dă capul pe spate, el o sărută pentru ultima oară, iar ea se gândește că este o altfel de premieră, ceva ce n-a luat în calcul atunci când și-a întocmit lista: primul lor rămas-bun.

— Drum bun, îi urează el în timp ce se desprind, iar asta — în sfârșit — este ceea ce îi făcea lacrimile să se reverse.

Nu se poate abține: începe să plângă, ștergându-și inutil lacrimile, dar neputând să se oprească, deoarece este un lucru foarte normal de spus într-un moment care dă impresia atât de fantastic, cât și de ireal.

Dar când îi vine rândul, ea nu poate să-l depășească.

— Îmi va fi dor de tine, îi spune, rămânând în aceeași stare încă o secundă, deși mașina scoate nori de gaze de eșapament, iar ploaia curge tot mai tare în jurul lor, și sfârșitul tuturor acestor lucruri este în cele din urmă aici, după tot acest timp, venind grăbit să-i întâmpine ca un tren marfar, zgomotos și de neoprit, sunetul lui răsunând puternic în urechile lor.

Aidan o mai sărută o dată pe creștet, iar ea se agață de mâna lui pentru alte câteva secunde, înainte de a-i drumul. Când într-un final o face, nu suportă să se uite, căci e sigură că altminteri n-ar putea să plece, așa că-și îndreaptă umerii și inspiră și expiră, mergând direct spre mașină și urcându-se, cu inima care părea să i se oprească și cu lacrimile amestecate cu ploaia pe chipul ei.

— Te simți bine? o întreabă mama ei, după ce ea închide portiera, dar Clare n-are idee cum să-i răspundă la această întrebare, deoarece se simte și nu se simte bine, căci este blocată

undeva între sfârșit și început, și se pare că singura cale de a ieși din această stare este să meargă înainte.

Așa că dă din cap.

— Hai să mergem, spune în timp ce Bingo se cațără în brațele ei, dând tare din coadă.

Tatăl ei pune schimbătorul de viteze în marșarier și ies cu spatele de pe alee, cu câinele privind pe geamul cu dâre de ploaie în timp ce trec de Aidan, deoarece Clare nu pare să poată s-o facă. Dar, odată ieșiți în stradă, ea se răzgândește, cuprinsă de o nevoie imperioasă de a-l mai vedea încă o dată, așa că se răsucește pe locul ei, privind cu atenție printre cutiile clădite în spate.

El încă este acolo, desigur, stând în ploaie în timp ce îi urmărește cu privirea. Clare are senzația că și-a lăsat o bucată din inimă acolo, cu el, cele două jumătăți fiind întinse între ei ca o caramelă. Ridică o mână, iar el o imită, și rămân așa o perioadă ce pare foarte îndelungată, fixați într-o versiune cu încetinitorul a momentului în care-și iau rămas-bun.

Clare știe că într-un alt gen de poveste ar fi fost altfel. Dacă ar fi fost un film, ea i-ar fi strigat tatălui ei să oprească și apoi, pe fondul sonor al scrâșnetului frânelor și al scârțâitului pneurilor, ea s-ar fi năpustit din mașină, alergând pe strada udă de la ploaie, disperată să-i spună lui Aidan un ultim lucru înainte de a pleca.

Dar adevărul e că nu mai e nimic de spus. În decursul ultimelor douăsprezece ore, și-au epuizat toate cuvintele — cu

generozitate, tumultuos, din plin — ca doi jucători care aruncă și ultimul jeton, fără să se gândească la ziua de mâine.

Iar acum, ea știe, singurul lucru care le-a mai rămas de făcut este să meargă și să găsească și alte povești de spus, să inițieze o nouă colecție de aventuri și amintiri, să le păstreze aproape ca pe cele mai grozave suveniruri și, într-o bună zi, dacă sunt cu adevărat norocoși, să găsească o cale de a le aduce din nou acasă.

PROLOG

La poștă, bărbatul din spatele tejghelei scanează chitanța lui Clare înainte de a dispărea în camera din spate pentru a-i aduce coletul. În spatele ei, coada e lungă și toată lumea pare agitată, dar nimeni nu-i mai rău decât Clare, care stă pe vârfuri, înălțându-și gâtul pentru a vedea ce anume a primit și de la cine.

Nu e faptul că ea nu primește niciodată corespondență; când te duci la o facultate la două ore distanță de cel mai apropiat oraș important, sfârșești prin a face cele mai multe dintre cumpărături online. Dar, de când a început cursurile aici toamna trecută, poate număra pe degetele de la o mână pachetele neașteptate pe care le-a primit.

Au fost două de la mama ei în septembrie, nu la mult timp după ce a sosit: unul plin cu dulciuri și fotografii, celălalt cu câteva lucruri pe care le uitase din greșeală acasă. Și apoi două pentru ziua ei de naștere din octombrie, inclusiv unul de la Stella, care conținea un dicționar vechi în care cuvinte cum ar fi *încrezător* și *mediu* și *camaraderie* erau încercuite. (Clare bănuia

că erau ceva mai mult decât sugestii de îmbogățire a vocabularului ei.)

Dar cam atât.

Așa că atunci când bărbatul revine în sfârșit cu o cutie pătrată, punând-o pe tejghea, Clare trebuie să se abțină să nu întindă mâna să o ia în timp ce el verifică numele ei pe un formular.

— Pietre? o întreabă, ridicând din sprâncene în timp ce mâzgălește ceva.

— Poftim?

— Cineva îți trimite pietre?

Clare scutură din cap.

— Nu cred.

Ba așa se pare, îi spune, împingând coletul spre ea, iar atunci când îl ia, își dă seama că el are dreptate.

Este mai greu decât pare și îl apucă mai bine, degetele alunecându-i sub greutatea acestuia.

Parcurge tot drumul până la capătul sălii aglomerate, înainte să-și îngăduie să se uite la adresa expeditorului, deși în acel moment nu are nevoie s-o facă. În clipa în care a ridicat coletul, a știut exact de la cine este și ce se află înăuntru.

Chiar și-așa, aproape că rămâne fără suflu când vede scrisul familiar al lui Aidan în colțul din stânga sus al cutiei. Lângă adresa expeditorului, a tăiat cu un market negru cuvântul *FEDEX* și a scris în schimb *porumbel voiajor*.

N-a mai avut vești de la el de cinci luni. După acea seară petrecută acasă de Ziua Recunoștinței.

Iar acum, iată: un colet care apare din senin, ca prin magie.

Cineva o lovește peste cot, iar ea mânuiește stângaci coletul, prinzându-l cu genunchiul. Își dă seama că încă stă în mijlocul holului, așa că se forțează să meargă spre scări, croindu-și drum printre zecile de studenți în drumul lor spre cursuri — salutându-i ici și colo din cap pe cei pe care îi cunoaște — și ținând la piept coletul, de parcă ar fi ceva fragil, deși știe deja că nu este.

Afară, se duce grăbită spre o bancă, apoi se așază cu pachetul în poală, privind lung adresa. Durează mult timp până ce inima i se potolește. Doar la vederea numelui lui Aidan o ia cu amețeală, iar ea își lasă capul pe spate pentru a privi cerul, încercând să se adune.

Așa fusese și de Ziua Recunoștinței: să-l vadă acolo pe aleea ei după trei luni de despărțire, trei luni întregi de tăcere, a fost destul cât s-o facă să se simtă ametită. Cu ochii lui albaștri-deschis și cu tuleiele roșcate din barbă, arăta complet diferit și totuși zguduitor, înduioșător de familiar.

A durat doar un moment ca toate celelalte să se risipească: toate cuvintele pe care plănuise să i le spună, toate lucrurile pe care așteptase să i le spună.

Unul dintre ele în mod special: că deja se întâlnea cu altcineva.

Dar înainte chiar de a avea șansa să se salute, înainte chiar să schimbe un cuvânt, Aidan o sărutase, chiar acolo pe alee și, brusc, acel lucru n-a mai părut atât de important. De fapt, părea cel mai puțin important din lume.

Abia atunci când s-au despărțit a văzut acea privire din ochii lui — o privire care se potrivea cu a ei, blocată undeva între dor și regret — și și-a dat seama că și el se întâlnea cu altcineva.

După aceea, n-au mai vorbit. L-a evitat tot restul vacanței, a început o mie de e-mailuri către el odată întoarsă la facultate și a lăsat degetul să zăbovească de nenumărate ori deasupra numelui lui de pe telefon. Însă i se părea mai bine s-o lase baltă. Amândoi merseseră mai departe. Știuseră că s-ar fi putut întâmpla. Era felul în care se presupunea că trebuie să meargă lucrurile.

De Crăciun, el rămăsese în California, lucru pe care l-a aflat numai pentru că Riley i-l menționase într-un e-mail în care o anunța că ea și părinții ei urmau să se ducă în vizită la el. Clare nu se putuse abține să nu se întrebe dacă el nu cumva încerca să o evite, cu toate că știa că era mult mai probabil ca el să fi rămas în California pentru a fi împreună cu noua lui iubită. Aveau să mai treacă niște săptămâni înainte ca ea să se despartă de noul iubit, dar, chiar și-așa, ceva legat de gândul vacanței însorite a lui Aidan o făcea să se simtă îngrozitor de singură.

Când s-a întors acasă în vacanța de iarnă, și-a îngăduit să treacă pe lângă casa lui întunecată numai o dată. A stat acolo mult timp, zăpada căzând în jurul ei, amintindu-și acea noapte de pe alee, ultima lor noapte împreună, apoi s-a întors și a plecat.

Acum, clipește privind ramurile unui ulm înalt. Frunzele nu mai arată așa cum arătau atunci când ea a ajuns prima dată aici, așa cum arată în toate broșurile: o nebunie de culori, o paletă de nuanțe electrice de roșu, galben și portocaliu. Acum sunt verzi și noi și miros a primăvară. Deasupra lor, soarele este un punct alb pe cerul fără nori, iar aerul este răcoros și proaspăt. Totul este atât de strălucitor și de amețitor, încât cu greu pare real.

Clare se uită din nou la colet, apoi trece un deget pe sub banda de la colț. O rupe, apoi deschide clapele să vadă ce e înăuntru, acel obiect despre care ea știuse din minutul în care îl ridicase că avea să fie în cutie: pusă bine într-un cuib din ziare, asemenea unui ou supradimensionat, se găsea o bilă de bowling de un verde strălucitor.

Râde în timp ce-și trece mâna peste suprafața netedă, marmorată. În lumina soarelui, culoarea este vie, un verde-smarald lucios ca o piatră prețioasă. Nu se poate abține să nu se întrebe dacă el a cumpărat-o sau a furat-o, gândindu-se la discuția lor de acum câteva luni, când el i-a amintit că cele mai grele lucruri sunt cele care merită să fie înfăptuite.

Tocmai când e pe punctul de a închide cutia la loc, mai vede ceva: o sclipire de alb în mijlocul acelui verde. În unul dintre cele trei orificii pentru degete există o bucată de hârtie rulată, iar ea ezită un moment, gândindu-se la fel și fel de posibilități. Simplul fapt că o vede acolo e suficient s-o răscolească, s-o facă să-i vină inima la loc și să vibreze din cap până-n picioare.

Stă acolo mult timp, pentru ceea ce pare o veșnicie, și apoi, când în cele din urmă este pregătită, scoate cu delicatețe bilețelul, folosindu-și ambele mâini pentru a netezi hârtia.

Pe acesta nu scrie decât: *E deja mai târziu?*

Și iată partea uimitoare: acum era.

Sfârșit